The background of the cover is a painting. The top half shows a mountain range with peaks in shades of white, grey, and light blue. The sky above the mountains is a solid, vibrant red. The bottom half of the painting shows a dark blue sea meeting a dark green, forested coastline on the left. The overall style is expressive and somewhat abstract.

Γιώργος Σ. Κόκκινος

πρότερον Θνητοί
- επίτομον -

Ποητικό Δράμα σε δύο Πράξεις

Γιώργος Σ. Κόκκινος

*πρότερον Θνητοί
επίτομον*

Ποιητικό Δράμα σε δύο Πράξεις

2019

Γιώργος Σ. Κόκκινος
ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΘΝΗΤΟΙ

Copyright: Γιώργος Σ. Κόκκινος
Αθήνα - Μάρτιος 2019

e-mail: gkokkk@hotmail.com

Εικαστική δημιουργία: Γιάννης - Στέλιος Παππάς
Φωτογραφική επιμέλεια: Μαρία Παρασκευοπούλου
Επιμέλεια έκδοσης: Γιώργος Σ. Κόκκινος
Φιλοξενία - υποστήριξη: eBooks4Greeks.gr

Επιτρέπεται η ελεύθερη διακίνηση στο διαδίκτυο

-Για την δημιουργία των τεσσάρων πρώτων βιβλίων της σειράς Πρότερον Θνητοί, αξιοποιήθηκαν 160 κείμενα, σίχοι και ποιήματα του Γιώργου Σ. Κόκκινου που χρονολογούνται από το 2005 έως το 2018. Για το πέμπτο και τελευταίο βιβλίο της σειράς, αξιοποιήθηκαν 25 γραπτά του που χρονολογούνται από το 2006 έως το 2019. Στην επίτομη έκδοση των 346 σελίδων περιέχονται άπαντες οι σίχοι και οι φωτογραφίες -

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

Υάκινθος

Υεμένη

Οφηλία

Νυχτερίδα

Ποιητής

Τραγουδιστής

Συγγραφέας

Ηθοποιός

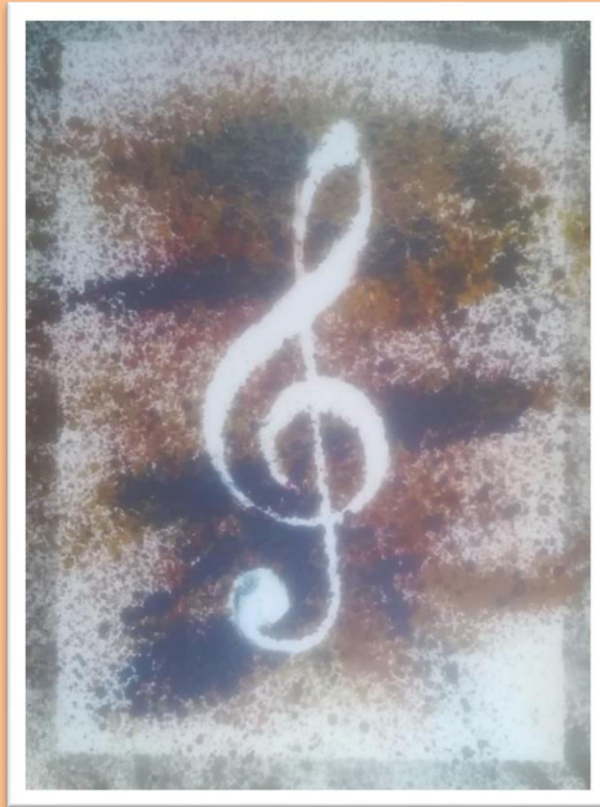
Θεά Αφροδίτη

Αφηγητής

Χορωδία

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

(Η γνωριμία με τα πρόσωπα και την ιστορία τους)

Αφηγητής

Από μίαν αρχή, μια συγκυρία, ξεκινούν όλα κι ύστερα καταλήγουν στο άπειρο. Όπως πιάνεις το μολύβι να περιγράψεις κάτι απ' τη ζωή σου, μ' ένα ποίημα και φτάνεις να γράψεις ένα βιβλίο πεντακοσίων σελίδων. Γεμίζεις τις σελίδες άλλοτε με έρωτα, άλλοτε με μίσος κι άλλοτε μ' αλήθειες όπως μαθαίνεις να μοιράζεσαι την αγάπη και τη λατρεία σου.

Τη λάτρευα, είναι αλήθεια, από τότε που πρωτοσυστήθηκε στην παρέα και πιάσαμε την κουβέντα και μιλούσαμε για τα πάντα, με τα λόγια του αέρα. Κάπνιζε θυμάμαι ελαφριά τσιγάρα και ζήτησε από κάποιον να πεταχτεί στο πλησιέστερο

περίπτερο να της αγοράσει πακέτο. Αν την ήξερα από νωρίτερα θα έτρεχα σαν άνεμος, πετώντας, να ήμουν ο πρώτος πού θα ικανοποιούσε την επιθυμία της.

Ντυμένη πάντα μ' ένα κοριτσίστικο ροζ μπλουζάκι, κολλημένο πάνω στα στήθη της που άφηνε να φαίνεται ένα τμήμα της κοιλιακής της χώρας, έτσι που να σε κάνει να το θαυμάζεις, να το τρως με τα μάτια σου, να θέλεις να το αγγίξεις να το αγκαλιάσεις, να το προσκυνήσεις. Η κοιλίτσα της. Και στα πόδια μ' ένα στενό ξεβαμμένο τζινάκι, φτηνιάρικο και τόσο κολλημένο πάνω της, που ζωγράφιζαν οι καμπύλες της τον Παράδεισο και τη Γη της επαγγελίας.

Την πρώτη φορά που έτυχε να συναντηθούμε, μου κίνησε το ενδιαφέρον. Δεν έμοιαζε με την πριγκίπισσα του παραμυθιού, ούτε με κάποια ονειρεμένη νεράιδα της φαντασίας μου, άλλα μ' ένα απλό κορίτσι που βρέθηκε τυχαία στο δρόμο μου κι ήτανε σα να κατέβηκε απ' τα ουράνια. Ένας άγγελος, να με τροφοδοτήσει με εικόνες να τις πάρω μαζί μου, να τις βάλω στην τσέπη, να τη θυμάμαι όπως τη γνώρισα.

Μέθαγα απ' τη φωνή της, με τη βραχνάδα εκείνη που δημιουργούσε ο καπνός, καθώς στροβιλιζόταν στον ουρανίσκο της. Έπινα δροσιά απ' τα μάτια της όπως με κοιτούσε με κείνα τα μελιά μάτια, μέσα απ' τα πεντακάθαρα γυαλάκια της μυωπίας, λες και βρίσκονταν πίσω από μία κρυστάλλινη τζαμαρία φύλαξης ενός πολύτιμου και σπάνιου θησαυρού, σε μουσείο αρχιτεκτονικών θαυμάτων.

Λες και είχε ανακαλυφθεί πρόσφατα το γονίδιό της, σε κάποιο δυσπρόσιτο ορεινό σημείο της Σουηδίας και μεταφέρθηκε στη χώρα μας, προκειμένου να παραχθεί το εμβόλιο διάσωσης των πεσόντων στην ερωτική μάχη. Κι όταν με κοίταζε στα μάτια, εγώ έλιωνα, πέθαινα και ξέχναγα τα λόγια μου.

Ήταν όπως τότε, που έβγαλα από την τσέπη έναν κόκκινο αναπτήρα γεμάτο με παπαρούνες της Άνοιξης, λες και μόλις τις είχε κόψει κάποιος από τον αγρό για να τις χαρίσει στην αγαπημένη του. Έτσι κι εγώ της χάρισα τον φτωχικό αναπτήρα

μου ανάβοντάς της το τσιγάρο και την ηδονή μου, στα υψηλότερα επίπεδα του έρωτα. Τον είχε πάντοτε μαζί της, σα φυλακτό, τον κινούσε επιδεικτικά μπροστά απ' τα μάτια μου αναμμένο, κι έβγαζε εκείνη τη ζεστή φλόγα του πάθους, την πορφυράδα...

Χορωδία

Τί νύχτα! ο αγέρας σφυρίζει

*κρυώνω, ζεσταίνομαι ... ούτε που νοιάζομαι, ούτε που ξέρω
οι σκέψεις ατέλειωτες, τα διαλυμένα μου όνειρα κομμάτια στο βάζο
το πλοίο έφυγε, το τρένο το χάσαμε, πέφτει η βροχή σιωπηλά
το γεμισμένο ποτήρι με τη βότκα αδειάζει*

*το λεωφορείο ξέφυγε και άδειασε ο σταθμός
ακούγεται ένας κρότος που σκίζει όλη την πλάση
φωνάζει ο σταθμάρχης – ΜΗ! κάντε στην άκρη
στις ράγες κάποιος έπεσε και κάνει προσευχή*

*να πίνεις δηλητήριο και αίμα και φαρμάκι
το δάκρυ απ' τα μάτια σου να πίνεις σαν κρασί
να κοινωνείς ροδόσταμο και μέλι απ' το κορμάκι
που πέρασε απ' το δρόμο σου, μα ξέρεις, θα χαθεί...*

Υάκινθος

Το αγαπημένο παίρνω, το πενάκι

και το κεφάλι όσο πονά, γράφω με μία κοντυλιά
μονολεξεί και ευθαρσώς «Σε αγαπάω»
χύνω μελάνι στην πληγή κι όλα τα μίση, προσευχή
αντιδικίες, εκδικήσεις κι άσπρο πάτο

η βότκα διάφανη ψυχή, να στέκει πάντα προσοχή
κι ο στίχος να 'χει απ' τη γεύση του φιλιού σου
κλείνω τα μάτια κι απορώ, πώς τόση αγάπη σου χρωστώ
αφού δεν είμαι ούτε καν το φυλακτό σου.
Θε μου, τί κόλλημα κι αυτό, αρρώστια, αγάπη, ριζικό
μίσος κακό, ανάγκη, αντέχω τα σπαθιά σου
που με χτυπούν, όπως κι εγώ, χτύπησα πάνω στο κορμί
που ερωτεύτηκα και μ' έλιωσε η καρδιά σου

με το πενάκι το μικρό, σου λέω ακόμα σ' αγαπώ
μα δεν αντέχω την τρελή παραξενιά σου
τις νευρικές σου συλλαβές, να κάνεις πάντα αυτό που θες
γι' αυτό μου αρκεί για συντροφιά μόνο η σκιά σου...

Υεμένη

Το απόγευμα εκείνο, που πρωτοκοίταξα τα μάτια σου
και βρήκα μέσα τους, ένα φεγγάρι ολόγιομο, γεμάτο, δροσερό

σα ρόδα πορτοκάλι να γυρνάει
και τη ζωή να μου γελάει, σαν άλλαζε η δική μου
γιατί τον κόσμο μου τον χάρισες κι άλλη μισή ζωή
γιατί δεθήκαμε αυτόματα από το πρώτο βλέμμα - στις αγκαλιές τη φυλακή -
που κλείναμε τα όνειρα μην ορφανέψουν
γιατί στην πρώτη μας στροφή, έτσι αντάμα κλάψαμε
σα νιώθαμε ο έρωτας πως σβήνει
σα νέοι που γεννήθηκαν ταυτόχρονα να βασιλέψουν
σ' ένα παλάτι με ρακένδυτους ινδιάνους της φυλής
όπου ο ένας συμπληρώνει τη ζωή που χάθηκε
κι ο άλλος ρίχνει ζάχαρη και μέλι να στεριώσει...

Υάκινθος

Το αγαπημένο παίρνω, το πενάκι
και το κεφάλι όσο πονά, γράφω με μία κοντυλιά
μονολεξεί και ευθαρσώς «Σε αγαπάω»
χύνω μελάνι στην πληγή κι όλα τα μίση, προσευχή
αντιδικίες, εκδικήσεις κι άσπρο πάτο

τα αισθήματα είναι αμοιβαία, άλλα δεν είναι πάντα ωραία
όταν το πείσμα μας κρατά σε αποστάσεις
ο εγωισμός, το τσαγανό, «..μ' ακούς! αυτό που θέλω ΕΓΩ»

αυτό μας χώρισε και κάποιες αντιφάσεις

το αγαπημένο παίρνω, το πενάκι
και το κεφάλι όσο πονά, γράφω με μία κοντυλιά
μονολεξεί και ευθαρσώς «Σε αγαπάω»
κι αν νιώθεις πι' όμορφα εκεί, πάρε μολύβι και χαρτί
κι έλα ζωγράφισε όλα κείνα που θα χάσεις...

Υεμένη

Κι ήθελα τόσα να σου πω κι άλλα να σου μιλήσω
μα με την πρώτη αναποδιά, σχίστηκαν τα καλώδια και τώρα κρέμουν στο κενό
τώρα η επαφή ζυγιάζεται απ' τις λέξεις σου κι από τα γράμματα
φαρμάκι χύνεται στο στόμα
μα τώρα πια, σε αγαπώ περισσότερο απ' το σήμερα
κι από το τώρα κόβω αγάπη να τη δώσω στο παρόν
και δε μ' αντέχει η ψυχή, να υποφέρεις μακριά μου
ούτε το άρχισα εγώ, μήτε το θέλησα
ειν' ένα διάλειμμα, ας πούμε, τωρινό
σα ξαφνικό μπουρίνι, που πιάνει στο λεπτό
κι απλώνεται η ορμή του ως τη θάλασσα
τη γαλανή τη θάλασσα που πόθησα μαζί σου
κι είδα στα μάτια σου λευκό τον ουρανό...

Χορωδία

Ίσα που πρόλαβα να δω τα μάτια σου
παίρναν το χρώμα του μελιού όταν τα φίλαγα στον ήλιο
μόλις που άγγιξα τα τρυφερά σου χείλη
πέρασες πάνω απ' το κορμί μου σαν ταχεία στο φεγγαρόφωτο

θυμίζεις έρωτα, γλυκόφωτη ηλιαχτίδα
μεταλλικό νερό με άρωμα τριαντάφυλλο
θυμίζεις όνειρο αλλόκοτο, σαν καταιγίδα
που το μπουρίνι ξέσπασε πριν έρθει το Φθινόπωρο

δεν περιμένω έναν Οκτώβρη για να βγω απ' τη φωλιά μου
μήτε που θέλω πια να δω, τα φύλλα της μουριάς
να κιτρινίζουν και να πέφτουν
το τρένο της αγάπης, άγγιξε Φθινόπωρο
μα στα μισά του δρόμου εκτροχιάστηκε και πάει...

Υεμένη

Κι αυτές οι λέξεις που μιλάω τώρα

- μαύρες είναι -

μα περιμένω όλου του κόσμου το λευκό να μας στολίσει

τουλάχιστον να δώσει κάποιο νόημα στις μαύρες μας ήμερες

- ανήμπορος κι ο βιαστικός καιρός να σταματήσει... -

Υάκινθος

Το χέρι δε βρίσκει τις λέξεις. Το στόμα δε βρίσκει τα λόγια. Είμαι άφωνος.

Είμαι μια στήλη άλατος, ένα άγαλμα που δεν μπορεί να κουνηθεί.

Ένα κουφάρι, που δεν μπορεί να τρέξει να σ' αγκαλιάσει όπου κι αν είσαι.

Η αγκαλιά μου δεν έχει χρώματα. Όλα εκείνα τα κοριτσίστικα χρώματα που τη γέμιζαν.

Τι να κρατήσω για μένα;

Μονάχα το μαύρο μου έμεινε να φοράω.

Ζωγραφίζω καπνούς και τσιγάρα.

Δωμάτια νοσοκομείων στη μέση του πουθενά, με χειρουργημένους ασθενείς.

Με ορούς στα χέρια και σύριγγες στο κορμί τους.

Ζωγραφίζω το σήμερα σα να είναι η τελευταία μου μέρα.

Θα 'θελα να την πέρναγα στην αγκαλιά σου...

Υεμένη

Εμείς δεν κλάψαμε κοιτώντας ο ένας τα μάτια του άλλου στο αντίο μας.

Ξέρω πόσο έκλαψα μέσα μου.

Κι όλες οι υπόλοιπες μέρες μου ήταν μουσκεμένες.

Εμείς δεν αφήσαμε ταυτόχρονα τα δάκρυα να κυλήσουν στα μάτια

γι' αυτό που μας περίμενε στη γωνία.

Το χρονικό ενός προαναγγελθέντος θανάτου.

Το γνωρίζαμε και τ' αφήσαμε να συμβεί, μέχρι να ξεψυχήσει.

Εμείς, κοιτάζαμε το «Εμάς» να πεθαίνει, να σβήνει

κι ούτε που προλάβαμε να το κηδέψουμε.

Έγινε το «Εμείς» ένα μοναχικό «Εγώ» μέσα σε μια νύχτα.

Κι από μακριά το αποχαιρετούσαμε μ' ένα Αντίο, όπως ψυχορραγούσε.

Εμείς δεν κλάψαμε την ώρα που δίναμε στα χείλη το τελευταίο φιλί μας

πιστεύοντας σε κάποια ύστατη ελπίδα πως δε θα 'ταν τελευταίο.

Έπρεπε να βγάλεις τα σκουρόχρωμα γυαλιά σου απ' το πρόσωπο

τη μέρα εκείνη, να δεις τα μάτια μου.

Έλειπε το χαμόγελο απ' τα χείλη μου.

Έλειπε γιατί το έπνιξα με τα δάκρυα.

Την ώρα που έβλεπα την αγάπη μας να πεθαίνει, έσβηνε σαν ένα κατάκοπο

κι άρρωστο γεροντάκι, που απόκαμε απ' τις απανωτές εγχειρήσεις...

Υάκινθος

Να! γι' αυτό ζωγραφίζω νοσοκομεία και σύριγγες.

Στον ύπνο μου βλέπω τις παιδικές μου ανάγκες.

Φαΐ απ' την αγάπη σου.

Νερό απ' τα χείλη σου.

Παραμύθι απ' τη φωνή σου.

Αγκαλιά απ' τα χέρια σου.

Και γαντζωμένος πάνω στο κορμί σου, να πηγαίνουμε βόλτες...

Υεμένη

*Εσύ αγόρασες φιλί και κεχριμπάρι απ' τη Συρία
χρυσό απ' το Λίβανο - Εγώ το δάκρυ σου -
παντρέψαμε το μίγμα και μας βγήκε προδοσία
κι η μοναξιά τις κρύες νύχτες περιμένει στη γωνία*

*- δεν αγοράσαμε αγάπη απ' τις μακρινές Ινδίες -
μονάχα δύο πλαστικά φιλιά που κλέψαμε απ' τον άνεμο
είκοσι-τρία χάρδια απ' τον οίστρο μιας ποιητικής μαγείας...*

Υάκινθος

*Ήσουν η μάνα μου στην παγωμένη Καισαρεία
κι εγώ μικρός Χριστός να περιμένει ντάντεμα απ' τα μάτια
και τη γλύκα των χειλιών σου*

τα χείλη στέγνωσαν κι η γλώσσα

- πάνε μήνες -

*φαρμάκι στο λαιμό η λαβωμένη αγάπη
πικρές οι λέξεις που 'κονόμησα γι' αντάλλαγμα απ' τα κάλαντα της μέρας
μου έγγραφες, αγόρασες κουράγιο με τα τελευταία χρήματα*

και βάζο για τα κόκκινα τριαντάφυλλα που σου 'δωσα

- λεφτά δεν περισσέψαν για μια στάλα αγάπη; -

Υεμένη

Φταίει που καίω τις αναμνήσεις μου στη φλόγα του κεριού

κι είναι τα φώτα όλης της Γης τώρα σβησμένα

είναι τα λόγια της αγάπης ειπωμένα

μα τρόπο άλλο δε βρήκανε να ξαναειπωθούν.

Είναι Χριστούγεννα, για δώσ' μου ένα φιλί

ίσα ν' ανάψει απ' την αρχή ένα κεράκι

απ' των χειλιών σου την πνοή και απ' το δάκρυ

που ήξερα να κρύβω πριν στα μάτια σου φανεί

φύσα ν' ανάψει ένα κεριό, να δω πού κρύβεις τόση απύθμενη αγάπη

σβήσαν τα όνειρα και χάσαμε το χάρτη

κι ενώ ετοιμάζαμε ταξίδια στο χαρτί.

Φύσα ν' ανάψει ένα κεριό να δω ακόμα αν αγκαλιάζεις τα κομμάτια μου

έτσι μου το 'γραφες, με νότες ευτυχίας

από 'να έρωτα που πέθανε χωρίς ν' αναστηθεί.

Τ' άφησα, ξέρεις πού! Στο γωνιακό παρκάκι

εκεί που έγραφες «μωρό μου σ' αγαπώ» στο ξύλινο παγκάκι

κι ήθελα απλά έτσι για λίγο να στο πω...

Αφηγητής

Κι έμειναν όλα νεκρά, εκεί στοιβαγμένα

στο κουτάκι των αναμνήσεων.

Εκεί μέσα κατοικούν και ζούνε ακόμα οι μνήμες

παλιές, λησμονημένες φωτογραφίες που ξεπετάγονται ξαφνικά στην επιφάνεια

σαν πας να ανοίξεις το κουτί.

Το παρελθόν ξεπετάγεται τρανό, έτοιμο να σε κατασπαράξει σαν ύαινα

οι μνήμες, χαραγμένες στα πιο απρόσιτα εγκεφαλικά κύτταρα

εκείνα που δεν πρόλαβαν ακόμα να καούν

γιατί ασκήθηκαν στο παιχνίδι του έρωτα και γίνανε πρωταθλητές.

Για κείνα μιλάω, που σκίρτησαν από λαχτάρα να σ' έχουν

και μπλέχτηκαν σ' ένα ατέρμονο ερωτικό παιχνίδι που παίζουν τα παιδιά της

γειτονιάς μας.

Οι στίχοι με περικύκλωσαν απόψε και οι μελωδίες.

Στο τέλος έβαλα τα κλάματα, σαν παιδί, από φόβο και αντίδραση στο θάνατό μου.

Βαρέθηκα να σπάω την καρδιά μου κάθε τόσο σε κομμάτια

κι έτσι ξεσπάω λίγο-λίγο με άλλους τρόπους ...

Σκίζομαι, ψυχορραγώ, αναπολώ και ουρλιάζομαι (αμίλητος)

να νιώσω λίγο ζωντανός εδώ πέρα, περιμένοντας το τίποτα.

Στέρεψε κι η τελευταία νότα του τραγουδιού μου, η μελωδία γαμήθηκε

κι η ανταμοιβή μου μια πικρία, να μου κάθεται αχώνευτη στο στομάχι.

Όλα μου φαίνονται πεζά κι αναρωτιέμαι μήπως πέθανα

μπας και ζήσω λίγη ακόμα περιπέτεια ...

- πρότερον θνητοί -

Τουλάχιστον υπέφερα, πάλεψα, λύγισα, άντεξα

ε, και φαίνεται στο τέλος πως ξεχάστηκα.

Άντεξα τ' απολειφάδια του έρωτα που παραμείναν στην καρδιά

κι ακόμα σου χαϊδεύω τα μαλλιά, λέγοντάς σου καληνύχτα

- κι ας λείπεις -

Τουλάχιστον τώρα νιώθω κάτι, ακόμα...

Α΄ ΠΡΑΞΗ -- Α΄ ΣΚΗΝΗ

Αφηγητής

Εδώ, σ' αυτά τα ηλιόλουστα και φωτεινά μονοπάτια
δεν κατοικούνε πλέον καταιγίδες
εδώ, ο ήλιος δεν ζεσταίνει πιο πολύ απ' όσο χρειάζεται
για να ημερέψει η πλάση.

Οι σκιαγραφημένες υποθέσεις εγκληματιών και ηρώων
έχουν παραπεμφθεί σ' ένα αρχείο
χωθήκαν σ' ένα ντουλάπι στο χθες
παρέμειναν επτασφράγιστο μυστικό
και η ζωή συνέχισε να κυλάει, σαν ένα γάργαρο, γαλήνιο ποτάμι
με κατεύθυνση το αύριο.

Εδώ, σ' αυτά τα ηλιόλουστα και φωτεινά μονοπάτια
υπάρχουν ελάχιστες σκιές, κι αν θες να καλυφθείς από τον ήλιο
πρέπει να τρέξεις πηδώντας
διασχίζοντας αμέτρητες βουνοκορφές
να πας διαγώνια στα ρεύματα του ποταμού
περιμένοντας ν' ανθίσει ένα κόκκινο τριαντάφυλλο
ανάμεσα στα εκατομμύρια των εκατομμυρίων μαύρων άλλων..

Υάκινθος

Πάντοτε φοβόμουν το μαύρο
μα λάτρενα το κόκκινο
του έρωτα και της αγάπης
κι όταν κάποιες στιγμές με ρωτούσαν
ποιο χρώμα σου έρχεται στο μυαλό;
απαντούσα «το κόκκινο»
σαν τα κόκκινα τριαντάφυλλα
έτσι όπως τα θαύμαζα
τυλιγμένα σε μια ανθοδέσμη, φρεσκοκομμένα
μ' ένα ροζ φιογκάκι, στο περιτύλιγμα
ενώ εσύ αγαπημένη
βρισκόσουν επάνω σε δεκάδες βιβλία
που μιλούσαν για σχέσεις και έρωτες κι αγάπες
μα γνώρισες τόσο, το κόκκινο
το γέννησες, το 'μαθες, το φορούσες
το αγάπησες, το ζωγράφισες, το 'νιωσες
και τ' άφησες πάνω στα χείλη του, να σε θυμάται

κι όταν κάποια στιγμή το νοστάλγησες
το γεύτηκες πάλι, στα ξένα τα χείλη

έτσι όπως σου ανοίγουν
μια πόρτα για να περάσεις
και πριν πατήσεις το έδαφος
σου στρώνουνε κόκκινο χαλί
κι ύστερα σ' αφήνουν να δοκιμάσεις
όλα τα παράνομα στο θεωρείο σου
σου επιτρέπουν να απολαύσεις
μέχρι τον απαγορευμένο καρπό

αγόρασα ένα τριαντάφυλλο, να στο χαρίσω
μα μαράθηκε στο γυάλινο βάζο
και μαύρισε
- να το 'βλεπες πως ξεράθηκε -
σκλήρυνε, πέτρωσε, πάγωσε, νέκρωσε
κι ύστερα πέθανε
- «το κόκκινο» φώναζα!
σώστε το κόκκινο τριαντάφυλλο -

Αφηγητής

*Βλέπεις, είναι δύσκολο να ζήσεις, ακόμα κι αν μπορείς να κουνηθείς
όταν έχεις απελπιστεί ήδη
κάποιοι τα λένε εμπειρίες, κάποιοι τα λένε αναποδιές -*

διεγράφησαν οι περιττές εικόνες, συναισθήματα, φωτογραφίες
ημερομηνίες - περιττές αναμνήσεις συναισθημάτων και λέξεων
και μείνανε ελάχιστες επιλεκτικά διαμορφωμένες εμπειρίες
ανάμεσα στα τελευταία ενεργά κύτταρα του εγκεφάλου μου..

Υάκινθος

Πάντοτε φοβόμουν το μαύρο
και το 'βλεπα χρόνια στο πρόσωπο
να κυκλώνει, τις νύχτες, τα μάτια
να τα τσούζει, να δακρύζουν
έπιανα το μολύβι μου, να σου γράψω
κι όταν κάτι με πλήγωνε, πέθαινα
μα ύστερα ξαναγεννιόμουν

«το κόκκινο» φώναζα!

σώστε το κόκκινο τριαντάφυλλο, απ' το θάνατο...

Αφηγητής

Το πιο μεγάλο ψέμα είναι αυτό που καρφώνεται νωχελικά
πάνω σε σταυρούς, κι ανεβαίνει τον Γολγοθά του αόριστου
κρατώντας αλησμόνητες αναμνήσεις ευτυχίας
σαν μια δικαιολογία απαστράπτουσας κατάθλιψης..

Υεμένη

Αν είναι αυτό, το τελευταίο της ζωής μου δειλινό

θέλω ν' ανοίξω το παράθυρο

να βγω έξω στο μπαλκόνι μου

και να καπνίσω ένα τσιγάρο

να πω το ποίημα που μ' ανάθρεψε

να πιώ ένα ποτήρι δηλητήριο

και το κορμί μου που δεν πρόλαβε ν' αμαρτηθεί και ν' αμαρτήσει

- τα ρούχα μου να τα ξεσκίσω! -

και το κορμί μου που δεν πρόλαβε ν' αγαπηθεί, να το αφήσω

μ' αν είναι αυτό, το τελευταίο πρωινό

θέλω ν' ανοίξω το παράθυρο

να βγω έξω στο μπαλκόνι μου

και να μυρίσω όλα τα όμορφα που μ' έφερναν σε σένα

να πιώ ένα ποτήρι αγιασμό

και το κορμί μου που δεν πρόλαβε ν' αμαρτηθεί, να κοινωνήσω...

Χορωδία

Θέλω να ακουμπήσω να ξαποστάσω

θέλω στην αγκαλιά σου να κοιμηθώ

πάνω στα δυο σου χέρια για προσκεφάλι
να 'χω λίγα φιλιά σου να ονειρευτώ

κι όταν θα με ξυπνήσεις αχ! την αυγούλα
μ' ένα γλυκό φιλί σου να γλυκαθώ
δωσ μου φτερά και πούπουλα να πετάξω
κι ίσως εν τέλει να σ' ερωτευτώ

θέλω και την αγάπη να σου μετρήσω
θέλω με τα όνειρά σου να πορευτώ
πάνω στα δυο σου πόδια να ταξιδεύω
να 'χω μαζί τ' αστέρια σου να κρατώ

κι όταν θα με ξυπνήσεις αχ! την αυγούλα
μ' ένα γλυκό φιλί σου να γλυκαθώ
δωσ μου φτερά του έρωτα να φωνάξω
κι ίσως εν τέλει πω το σ' αγαπώ

σε φιλώ γιατί είναι Κυριακή
κι η χαρά μεγάλη στου γιαλού τα κάλλη
σ' αγαπώ γιατί είναι μια γιορτή
κι είμ' ένα ποτάμι που ξοπίσω πάλι

δε θα ξαναρθεί...

Υάκινθος

Εκείνη η μικρή νυχτερινή μουσική μέσα στον έρημο σταθμό ακόμα αναμένει επιβάτες στο ταξίδι της. Κι εμείς, όλοι, με ανεκπλήρωτους έρωτες από νωρίς αποστατήσαμε απ' το ταξίδι.

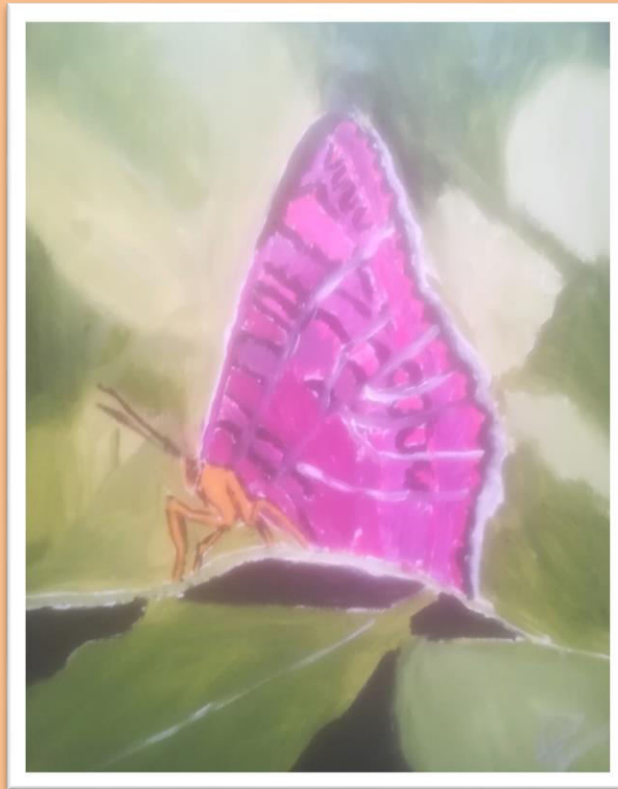
Ετούτη η μουσική δε βρήκε ακόμα ορχήστρα να την παίξει, μήτε ακροατές να τη χαρούν για την αγάπη. Είναι ένα δράμα που εξελίσσεται και τις καρδιές όσων το ακούνε ημιτελές, παγώνει.

Λυπάμαι αν οι νότες του είναι πιο νεκρικές, πιο πένθιμες απ' ότι περιμένατε. Είναι γιατί η συννεφιά και η βροχή, το χιόνι κι η κακοκαιριά δεν του αφήσαν περιθώρια ν' ανατείλει. Είναι γιατί μέσα σε νέφη από καπνούς και στις οσμές των βλαβερών ουσιών, ακόμα το οινόπνευμα κυλάει μες τις φλέβες του. Κι αν κάποια μέρα ξαφνικά θα ξημερώσει η λιακάδα, είναι γιατί, σταμάτησε να σκέφτεται τις μέρες του και θέλει να πεθάνει.

Κι ο προορισμός του σίγουρα να γίνει δοξασμένο. Να σιγοψιθυρίζεται στα χείλη όσων τ' ακούνε και στο ραδιόφωνο να παίζονται οι πιο θλιμμένοι στίχοι του.

Μέσα μου δεν κατοικούνε πλέον στίχοι, παρά μονάχα η πίκρα ότι τους έγραφα και πλέον τριγυρνούν ελεύθεροι κάπου κοντά σας και πετάνε. Μαζεύτε τους!

Γιατί πλέον ακροβατούν κάπου ανάμεσα στην τελειότητα και τον παράδεισο της μελωδίας. Είναι ελεύθεροι στην αιωνιότητα οι στίχοι μου, μα πάνω τους γραμμένο το Παρελθόν. Το πρώτο φιλί, ένα αποξηραμένο τριαντάφυλλο, το εκκλησάκι του Αγίου Παύλου, το ταξίδι στην Εύβοια, μερικά ενθύμια κι ερωτικά γράμματα φυλαγμένα στο συρτάρι των αναμνήσεων, το σκίτσο μίας γυμνής κοπέλας που γύρισε την πλάτη της κι ένα κόκκινο ρολόι που σταμάτησε να χτυπάει απ' τον Αύγουστο...

Υεμένη

Άνοιξα το αδειανό κουτάκι των αναμνήσεων, το καθάρισα απ' τη σκόνη που 'χε πιάσει τόσους μήνες κι άρχισα να το γεμίζω μ' αντικείμενα που πέφτανε πρώτα στο μάτι μου. Άκου λοιπόν...

*ένα ροζ, απ' τα δύο που 'χες χαρίσει, πιαστράκι για τα μαλλιά
ένα αποξηραμένο τριαντάφυλλο που δε θυμάμαι πως παράπεσε στα χέρια μου
μια μεγάλη ξυλομπογιά που μοιάζει με δοντάκι
το κόκκινο ξυπνητήρι σου παραμένει ακόμα σταματημένο στο παρελθόν
(όπως την ομώνυμη ταβέρνα!)*

στη ζωγραφιά σου, δύει ο ήλιος
στο ηλιοβασίλεμα του ερωτευμένου ζευγαριού που απεικονίζει
κι ας μου έκανες απρόσωπα την αφιέρωση

και στα ντουλάπια της κουζίνας, κρυμμένα ακόμα τα γλυκά του κουταλιού, οι
καραμέλες απ' τους Στρόπωνες, τα φακελάκια άγριου τριαντάφυλλου για την
κοιλιά σου και ξεχασμένο ένα πακέτο τελευταίο, *cream - crackers*...
ευχαριστώ για το συμμάζεμα ...κουράστηκα...

κι εγώ θα θάψω όσο βαθιά μπορώ ετούτο το κουτί να μην θυμάμαι πια...
μαζί και δίπλα του, εκείνο το καράβι σου το χάρτινο που έφτιαξες μια νύχτα,
αγριεμένος, που προϋπάντησε τον κόσμο σα το βλέπανε στ' αμάξι ..πάει!

Χορωδία

Να 'σουνα εδώ, μα όχι πεθαμένη
να σε φυλάω σαν εικόνισμα στα στήθια
και να γεμίζω τη ζωή μου παραμύθια
πως θα γυρίσεις μου έταζες τα βράδια
να' σουν εδώ για να γεμίζω το πρωί

εγώ σου τα' λεγα μα βιάστηκες να φύγεις
πήρες τ' αστέρια σου στις τσέπες για φλουριά
να 'σουνα εδώ, μα όχι πεθαμένη

να μου εξηγούσες του φευγιού τα μυστικά

αυτή η νύχτα έχει κάψει τις αντένες
και στα κλαριά έχουν φυτέψει την οχιά
δεξιά φανάρια που αργοσβήνουνε στα ξένα
και μια παντιέρα που υψώνει στ' ανοιχτά

τα χέρια μου έζωσαν το στήθος μουδιασμένα
κρύο το βράδυ στο παγκάκι της χαράς
εγώ σου τὰ' λεγα μα θέλησες να φύγεις
μαύρο τα χτύπησε πουλί της λευτεριάς

φυσά, αστράφτει και βροντά
πάμε να πιάσουμε τον κεραυνό απ' τα μαλλιά
στην τσέπη έχω ένα πεντάευρο ορφανό
το φύλαγα για παγωτό
σαν σε γνωρίσω να σου τάξω

φωτογραφία βιαστική και σε γαλάζιο φόντο
κίτρινη σέπια απόχρωση οι στιγμές μας
πάτα το 'κλικ' στην αστραπή να ονειρευτούμε το «γαμώτο»
που δεν προκάναμε να δούμε τις πληγές μας...

Υάκινθος

Στην κατσαρόλα έβρασα αναμνήσεις
μούρα, κεράσια, μούσμουλα, φράουλες στο βαζάκι
σε μαρμελάδα, σε χυμό, σε παγωτό για το Χειμώνα
και σε γλυκό του κουταλιού με σαντιγί και χόμα
- καθότι είμαστε άνθρωποι πλασμένοι από αυτό -
άλλοτε ζούμε, άλλοτε φεύγουμε, κι άλλοτε σαν πουλιά χανόμαστε
άλλοτε πέφτουμε στο πάτωμα, στο χόμα ή το στρώμα
κι όταν πια απογίνεται το βέλτιστο κακό
κοιτιόμαστε σα να απορούμε πως δεν είχαμε ιδέα..
σιρόπι γλυκόζης έβαλα, μα και τα δάκρυα μιας πεθαμένης νιότης
ώστε να δέσει το γλυκό
κι αυτό που συσσωρεύεται με των φιλιών, ο μίσχος
αυτό που συσσωρεύεται με των φιλιών, το σάλιο
και γράφεται με κόκκινο του αίματος μελάνι
και χύνεται, και γίνεται της νύχτας το λιμάνι...

Χορωδία

Είναι τα χείλη μου σβησμένα με μελάνι
μαύρο τα χτύπησε πουλί της λευτεριάς
κι αυτή η ματιά που τρεμαμένα ζωντανεύει
κάπου να σμίξει μια πανάκριβη αγκαλιά

τα χέρια μου έζωσαν το στήθος μουδιασμένα
κρύο το βράδυ στο παγκάκι της χαράς
εγώ σου τα' λεγα μα θέλησες να φύγεις
μαύρο τα χτύπησε πουλί της λευτεριάς

φυσά, αστράφτει και βροντά
πάμε να πιάσουμε τον κεραυνό απ' τα μαλλιά
στην τσέπη έχω ένα πεντάευρο ορφανό
το φύλαγα για παγωτό
σαν σε γνωρίσω να σου τάξω

φωτογραφία βιαστική και σε γαλάζιο φόντο
κίτρινη σέπια απόχρωση οι στιγμές μας
πάτα το 'κλικ' στην αστραπή να ονειρευτούμε το «γαμώτο»
που δεν προκάναμε να δούμε τις πληγές μας...

Υάκινθος

Απίστευτο πόσο αλλάζει τον άνθρωπο η απώλεια του έρωτα
σε μια ερωτική συνουσία πρωτογενών απολήξεων
όπου τα άκρα περιπλέκονται και φτάνουν σ' άκρα αναμαλλιασμένα
σε κουβάρια νιότης με δυσοσμία ωριμότητας
κι όταν μάθεις να χάνεις

τότε θα καταλάβεις έναν κόσμο που δεν λογάριαζες ότι υπάρχει

στο περιθώριο της οπτικής σου γωνίας

κι όταν φύγουν τα δάκρυα κι ανθίσεις τότε με πιο ξεκάθαρο μυαλό θα επιθυμήσεις

τις περασμένες Άνοιξες, τις πασχαλιές, τις ανθισμένες μυγδαλιές και τ'

αγιοκλήματα

θα επιθυμήσεις περασμένες αγκαλιές

που σ' άφηκαν πάνω στο δέρμα ένα tattoo με θραύσματα αγάπης

σε μαρμελάδα, σε χυμό, σε παγωτό για το Χειμώνα

και σε γλυκό του κουταλιού με σαντιγί και χόμα

καθότι είμαστε άνθρωποι πλασμένοι από αυτό

από σύντροφο σε σύντροφο κι από χειραψία σε χειραψία

ενίοτε κι από ένα συναισθηματικό γλείψιμο του χεριού στην κνήμη

ενίοτε από ένα αισθησιακό μασάζ στις πατούσες

κι άλλοτε από αναμμένα κάρβουνα επάνω στη φουφού

να ψήνουν κάστανα, γεμάτα με υποσχέσεις για το αύριο...

Υεμένη

Κι αυτό που συσσωρεύεται με των φιλιών, ο μίσχος

αυτό που συσσωρεύεται με των φιλιών, το σάλιο

και γράφεται με κόκκινο του αίματος μελάνι

και χύνεται, και γίνεται της νύχτας το λιμάνι

καθότι είμαστε άνθρωποι πλασμένοι από αυτό

άλλοτε ζούμε, άλλοτε φεύγουμε, κι άλλοτε σαν πουλιά χανόμαστε

άλλοτε πέφτουμε στο πάτωμα, στο χώμα ή το στρώμα
κι όταν πια απογίνεται το βέλτιστο κακό
κοιτιόμαστε σα να απορούμε πως δεν είχαμε ιδέα...

Υάκινθος

Τον τελευταίο στίχο θα σου γράψω
κρυμμένη μένει η λέξη χρόνια σαν πληγή
τη φύλαγα σ' ένα γεμάτο βάζο αναμνήσεις
στα χείλη μου την έφερνα την κάθε Κυριακή
μ' ακόμα δεν την πρόφερα αντίκρυ πλάι στα χείλη σου
ακόμα δεν την έστρωσα χαλί στα πέλματά σου
βραχιόλι δεν την έδεσα, πολύτιμη ψυχή
- που μήνες ξεροστάλιαζε στην πόρτα σου -
ν' ανοίξεις το παράθυρο να 'ρθει να σε χαρεί
το ποίημα μου γεμάτο απορίες
πολλά θαυμαστικά και σκόρπιες οι τελείες
στο πάτωμα απλωμένα κάτι βότσαλα απ' τη θάλασσα
μωσαϊκό που έφτιαξα να γράφει "σ' αγαπώ"
και γύρω ένα τεράστιο στρατόπεδο
ταλαίπωρων ρητορικών ασκήσεων απαίδευτων
- παγίδων απ' το ρήμα "αγαπώ" -

Υεμένη

Τα χέρια σου απαλά, ένα σεντόνι από μετάξι
- οι δυο μας σ' ένα όνειρο τρελό -
κατέβαιναν κι ανεβαίναν χωρίς να ημερώνει
τού πόθου κάποιο άγριο αρπακτικό
και γύρω ένα τεράστιο κυδώνι
γρανίτα σε χωνάκι παγωτό σ' ένα μπαλκόνι
κι η λέξη μου όλο έμελλε να λιώνει
να τρίβεται στις γλώσσας το χορό
πυροβολούσα έτσι που λες και αδιακρίτως
έλεγα, έλεγες για φράουλα χυμό
έλεγα για της ζωής το πλήθος
το σύστημα, τα χάπια μου και τον εγωισμό
λέγαμε για ένα μεγάλο μίσος
που φύτρωσε σαν κερασιά στον κήπο του "Εγώ"
κι απέμειναν να κρέμονται κεράσια για το πλήθος
και γίνηκε αλλιώτικος ο κόσμος στον καιρό
αλλάξαμε κι εμείς λες και μιμούμασταν το πλήθος
που έτρεχε στο σώμα μας να κρύψει τον καρπό...

Υάκινθος

Κι η λέξη μου η ρημάδα, κατέβηκε στο στήθος

και κρύφτηκε και φώλιασε, την έπνιξε ο καημός
βαλάντωσε, απηύδησε και κούρνιασε στο "ίσως"

πως κάποτε θα έβγαινε στο φως
αρχαιολόγοι ήρθανε από την Αφρική
κουνούσανε τα σώματα λες κάτι να χορεύουν
μου έμαθες πως λέγεται χορός η φυλακή
μα τρόφιμα δε βρήκα να σου φέρω
μονάχα κάτι κράκερ γεμιστά με σαντιγί
κι αυτά γλυκά, πως μοιάζουν στο φιλί μου
κομμάτι από μένανε και σκέψη της στιγμής
προδίδουν έτσι απλά τον έρωτά μου

τον τελευταίο στίχο θα σου γράψω
μην πω κι άλλα στα μάτια σου και τα φορέσεις προίκα
μην πω άλλα στα χείλη σου και πάψουν να ρωτούν
μονάχα θα σου πω ό,τι ήθελα το βρήκα
μετά από σένα παύει ν' ανασαίνει το κορμί
μετά απ' την αγάπη μόνο ο θάνατος υπάρχει
και είσαι όλη για μένα η ζωή...

Χορωδία

Τις γέφυρες που αργά αργά τις χτίζαμε

στις απαρχές του έρωτα που ανθίζαμε

μη τις πληγώσουμε αγαπημένη

μαζί κι οι δυο τη μάχη δώσαμε

σαν τις καρδιές μας τις ενώσαμε

ας λησμονήσουμε τα λάθη λατρεμένη

πλίνθους, διαμάντια, λόγια ρίξαμε

κι αγάλι αγάλι έτσι τις χτίσαμε

να μας ζηλεύουν οι ερωτευμένοι

χίλια λουλούδια τις στολίσαμε

κήπους, παρτέρια, ρόδα ανθίσαμε

να μαραζώσουμε ευτυχισμένοι

μπρος στη φιλία μας που αρχίσαμε

με την αγάπη όπου γεμίσαμε

μη τη σπιλώσουμε ναυαγισμένοι

δάκρυα και πόνο σε ποτίσαμε

στη φυλακή, αγκαλιά, σε κλείσαμε

φύγε ελεύθερη, σαν πρώτα αθωωμένη...

- πρότερον θνητοί -

Υάκινθος

Αν ήξερα πως θα χαμογελούσες
σαν άπλωνα το χέρι να σ' αγκαλιάσω
θα ένιωθα ευτυχισμένος
θα έβλεπα τα λαμπερά σου μάτια να μου γελούν
έτσι θα μουμίλαγαν, χωρίς μήτε γράμματα
χωρίς ούτε λέξεις, χωρίς έναν τόνο και μία τελεία

- θαυμαστικό μου -

αν ήξερα πως θα μ' αναζητούσες
κάθε φορά που έφτανα στην επόμενη στάση της ζωής
θα ερχόμουν τρέχοντας πίσω, πηδώντας
πάνω από φαράγγια, διασχίζοντας βουνά χιονισμένα
περπατώντας πάνω στις θάλασσες
κόβοντας τα πιο κόκκινα τριαντάφυλλα
να στα φέρω για δώρο

- Θέλεις να γίνεις γυναίκα μου; - θα ρώταγα

γνωρίζω πως τα πάντα, ξεκινούν και τελειώνουν με σένα
περπατώντας αέρινα, λες και πατάς επάνω
σε ολόκληρο τον κόσμο

λες και χορεύεις, και κινείσαι σαν άνεμος του Νοτιά

- λικνίζεσαι ιδιόμορφα όταν χαμογελάς -

θα μπορούσα να πετάξω μέχρι τ' αστέρια
για ένα τελευταίο χαμόγελο από τα μάτια σου

- Σώπα -

δεν υπερβάλω, έτσι εκφράζω εγώ την αγάπη
γράφω στο άψυχο χαρτί, με το μελάνι της ψυχής

τ' απωθημένα μου

αυτοί είναι οι άγραφοι κανόνες

μα όσο και να ψάξεις δε θα τους βρεις

γιατί εσύ δεν έμεινες μόνη τα φτωχικά Σαββατόβραδα

να ουρλιάζεις, να οδύρεσαι από τον πόνο

δε μάζεψες τα παγωμένα σου δάκρυα

από το ξύλινο πάτωμα, με τις χούφτες σου

σαν να 'τανε χρυσά, πεταγμένα νομίσματα

δε ράγισες την καρδιά σου από ευαισθησίες

και σκέψεις, τις κρύες νύχτες του Χειμώνα

μήτε τις καυτές ημέρες του Καλοκαιριού

όμορφη, γαληνεμένη, αστείρευτη

πηγή που τρέχει, χυμούς ερωτικούς από τα χείλη...

Υεμένη

Μα εμείς που ξοδευτήκαμε σε ατέρμονες υποσχέσεις
σ' ανηλεείς καθάρσιους πόθους θέλοντας να πνιγούμε

αύριο θα μας λυπούνται που αγαπήσαμε
κι απ' αύριο που θα 'μαστε στο πεζοδρόμιο
ή μετρώντας τα χιλιόμετρα, στο δρόμο για τα ξένα
ίσια θα κοιταχτούμε για να συγκρίνουμε τ' αρχίδια μας
να δούμε ποιος τα κότσια έχει για να πάει πιο πέρα

τιγκάρανε οι βαλίτσες μας με αναμνήσεις και ερωτικά εφόδια
που μείνανε κλεισμένα εκεί μέσα να σαπίζουν
μαζί με κάτι προφυλακτικά και φάρμακα ληγμένα
το δήθεν, το τυχαίο, οι ελπίδες μου, τα βότσαλα
βαρύναν απ' του βαρυσήμαντου φευγιού τα άυλα πρωτεία
- και ουδείς μπορεί στερνά να τις σηκώσει -

μια βουλιαγμένη πόρτα έχει μείνει να το λέει
πως μεταφέρονται ακόμα σ' ένα όχημα οι μνήμες
μια επανάσταση παιδιάστικη κι ένα πτυχίο στον τοίχο
μια αλησμόνητη χορταστική πίτσα η αγκαλιά μας
να μαρτυρούν πως ήμασταν κομμάτι από ένα στίχο
ενός ερωτικού ρεφρέν που γίνηκε τραγούδι..

Υάκινθος

- Σώπα -

και πες μου αν οι μυγδαλιές κι οι παπαρούνες της Άνοιξης
έχουν ανθίσει στα περβόλια του ονείρου

ξυπνώ νωρίς τα πρωινά
κι η μόνη σκέψη μου, ν' ανοίξω το παράθυρο
να ειδώ τα πρώτα τους μπουμπούκια - μπουμπούκι μου -
να ξεπετάγονται σαν κρίνα απ' τη σιωπή

- Άκου -

ακόμη και τα ροδοπέταλα, σου έστρωσαν χαλί
και παίζουν μουσικές οι σάλπιγγες
συνθέτουν μελωδίες οι καμπανούλες
κι εγώ, έρημο δένδρο, μες τη νυχτιά να σβήνω
ν' αργοπεθαίνω, στα λεπτά που χάνονται

μέτρα τους κύκλους στο κορμί μου
όσα τα χρόνια που 'χω κλάψει, τα μεγάλωσα
τώρα δεν είμαι πια παιδί, εγώ έχω νόμους
που μου θερίζουν με δρεπάνια, όλα τα όνειρα
κι έμεινα τίμιος έτσι, έρμος και μόνος...

Υεμένη

Τώρα που θα στερέψουν και τα όνειρα

- γιατί το δάκρυ έχει στερέψει μήνες τώρα -

να δω τι θα 'χουμε αμανάτι για να πορευτούμε

μονάχοι πορευόμαστε με βάρκα την ελπίδα

το σπίτι μας, πλάι στα παγκάκια που κοιμόμαστε

και κάπου εκεί στο πάρκο, ψάχνουμε για την κρυφή ελπίδα

γράφοντας, παρ' όλα αυτά, ωραία ποιήματα

κι αφού αγανακτήσαμε και κοιμηθήκαμε στο δρόμο

ξυπνήσαμε χαράματα και μουλιασμένοι από υγρασία

ζέψαμε και τις βαλίτσες μας στον ώμο να τραβάμε

φορτώσαμε και στο ποδήλατο λίγο κουράγιο να υπάρχει

μαλώσαμε και αρπαχτήκαμε πολλάκις σε Ραφήνα και Θησείο

προπάντων ο εγωϊσμός και εν μέσω βιαστικών αποφάσεων

για τη μετέπειτα ζωή μας

φτάσαμε εδώ που καταλήξαμε

ενώ αχνοφαίνεται στο βάθος μια ατέρμονη πικρία

για όλα εκείνα που δεν πρόφτασαν να γίνουν

κι εμείς που ξοδευτήκαμε σε ατέρμονες υποσχέσεις

σ' ανηλεείς καθάριους πόθους θέλοντας να πνιγούμε
αύριο θα μας λυπούνται που αγαπήσαμε
κι απ' αύριο που θα 'μαστε στο πεζοδρόμιο
ή μετρώντας τα χιλιόμετρα, στο δρόμο για τα ξένα
ίσια θα κοιταχτούμε για να συγκρίνουμε τ' αρχίδια μας
να δούμε ποιος τα κότσια έχει για να πάει πιο πέρα
όσο οι βαλίτσες τούτες θα περιμένουν κάποιον να τις μεταφέρει...

Χορωδία

Ακούγεται απαλά μια μεθυσμένη μελωδία
που τρέμει και το πάτωμα μπροστά στη μουσική της
τα μάτια μου τα διάβασε σαν ιστορία μια φίλη
και μού 'πε ότι γράφουνε επάνω Υεμένη

να πίνεις δηλητήριο και αίμα και φαρμάκι
το δάκρυ απ' τα μάτια σου να πίνεις σαν κρασί
να κοινωνείς ροδόσταμο και μέλι απ' το κορμάκι
που πέρασε απ' το δρόμο σου, μα ξέρεις, θα χαθεί

τί νύχτα! ο αγέρας σφυρίζει
κρυώνω, ζεσταίνομαι ... ούτε που νοιάζομαι, ούτε που ξέρω
οι σκέψεις ατέλειωτες, τα διαλυμένα μου όνειρα κομμάτια στο βάζο

- πρότερον θνητοί -

το πλοίο έφυγε, το τρένο το χάσαμε, πέφτει η βροχή σιωπηλά

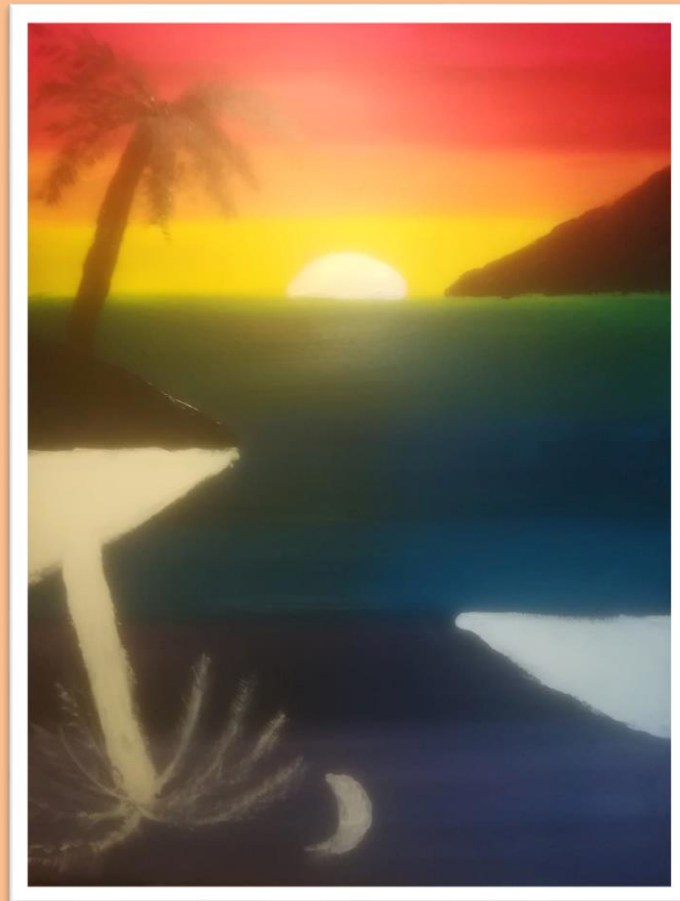
το γεμισμένο ποτήρι με τη βότκα αδειάζει

το λεωφορείο ξέφυγε και άδειασε ο σταθμός

ακούγεται ένας κρότος που σκίζει όλη την πλάση

φωνάζει ο σταθμάρχης – ΜΗ! κάντε στην άκρη

στις ράγες κάποιος έπεσε και κάνει προσευχή...

Υάκινθος

Μαράζωσε το κόκκινο τριαντάφυλλο
στο τραπεζάκι πάνω, όπως τ' αφήσαμε
κι όσο εμείς γλυκό φιλί ανταλλάσσαμε, ζήλεψε
γεμίσαμε δροσιά τον ήλιο κι όλα τ' αστέρια ανάψαμε
τώρα που φέγγει η αγάπη μας, πιο δυνατή απ' τον ήλιο...

και ζήλευε το κόκκινο τριαντάφυλλο τον έρωτα
που έσταζε η δροσιά απ' το φιλί μας
στο ίδιο το ποτήρι που μοιράσαμε

σήμερα είπαμε για όρκους κι υποσχέσεις αμέτρητες
κι εσύ ζωγράφισες τον κήπο στο παλάτι μας
ύστερα δώσαμε το πρώτο μας φιλί...

ποιος θα φυτέψει τα καινούργια τριαντάφυλλα
χίλιες σταγόνες της λατρείας μας, να στάξουμε
να φέγγει κόκκινο το φως και πορφυρό το χρώμα;

Υεμένη

Όπως αρχίζει κάθε ωραίο
όπως τελειώνει άδοξα, έτσι άσχημα

κι όπως λυγίζουμε στου κόσμου τα παράδοξα
μου ψέλλισες γι' αγάπη, κάποια νύχτα με πανσέληνο

κι αν κάτι τελευταίο ξέφυγε απ' τα χείλη σου
την ύστατη στιγμή
μια προσμονή, ένα αντίο χωρισμού, αναίτιο
ένα κεφάλαιο της ζωής που έκλεισε
σα μια λευκή σελίδα...

Αν μ' αγαπάς, θα 'ρθεις
θα 'ρθεις αν μ' αγαπάς
κι όπου θα πάω, θ' ακολουθάς
αρκεί να μ' αγαπάς...

Υάκινθος

Όπως αρχίζουν τα ωραία τα χωριά, να φλέγονται
δίπλα σε πόλη που 'χει πνίξει το υγραέριο
κι ούτε μια λάμπα να 'χει τώρα ο ταξιδιώτης
κι ο αδικημένος, της ζωής κατάδικος, ούτε φανό
ν' ακολουθώ τη θλίψη των ματιών σου
πες μου, πως γίνεται η ζωή να μας αφήνει μόνους
να ταξιδεύουμε επιβάτες προς το άγνωστο

πλάι σε καμένες περιοχές και σε κρανίου τόπους;

σε παιδικές χαρές, φτιαγμένες από στάχτες
κι εμείς διαβάτες τ' ουρανού να ονειρευόμαστε

τότε λοιπόν, γιατί τα κάνουμε τα όνειρα
τι τα γεννάμε, τι τα θέλουμε, τι τα ζητάμε
γιατί ως δικαστές, τα πληγωμένα βράδια μας
πάντα στον ύπνο μας, την πόρτα μας χτυπάνε;

Υεμένη

Σκισμένα γράμματα, κομμάτια φυλαγμένα
απ' της χαράς που νιώσαμε, την τελευταία λέξη
κι απ' τη στιγμή που τ' οξυγόνο στέρηψε
που να 'βρω τώρα αντοχή να πνίξω τον καημό;

μακριά από σένα, ένας άνθρωπος μισός
μισός ανδρείκελο, μισός φλεγόμενο πουλί
που προσδοκά να σώσει τα φτερά του

μισή καρδιά που πυροβόλησαν με σφαίρες
κι άλλη μισή που πέτρωσε, την ώρα του " Αντίο "

- πρότερον θνητοί -

μα φεύγοντας, να μη γυρίσεις να με δεις
να μην ακούσεις ούτε λέξη απ' τη φωνή μου
μηδέ τις άκρες των ματιών σου, μη γυρίσεις
ίσως να έχω αλλάξει όψη και πατρίδα
να προσκυνώ αλλιώςτικο Θεό και δόγμα
να έχω αλλάξει τρόπο να μιλώ για την ελπίδα...

Υάκινθος

Θα 'μαι πνοή κι αγέρας, δίπλα στην πνοή σου
για καλημέρα θα φιλώ τα μαγουλά σου
- μα εσύ δε θα το νιώθεις -

Θα 'μαι αστέρι να σου φέγγω, σα θα κρατώ τα χέρια σου
- μα εσύ δε θα το νιώθεις -

δε θα χαρείς, να σου χαϊδεύω τις παλάμες
σα θα περνώ απ' το σώμα σου
σαν άγγελο άόρατο θα με κοιτάζεις

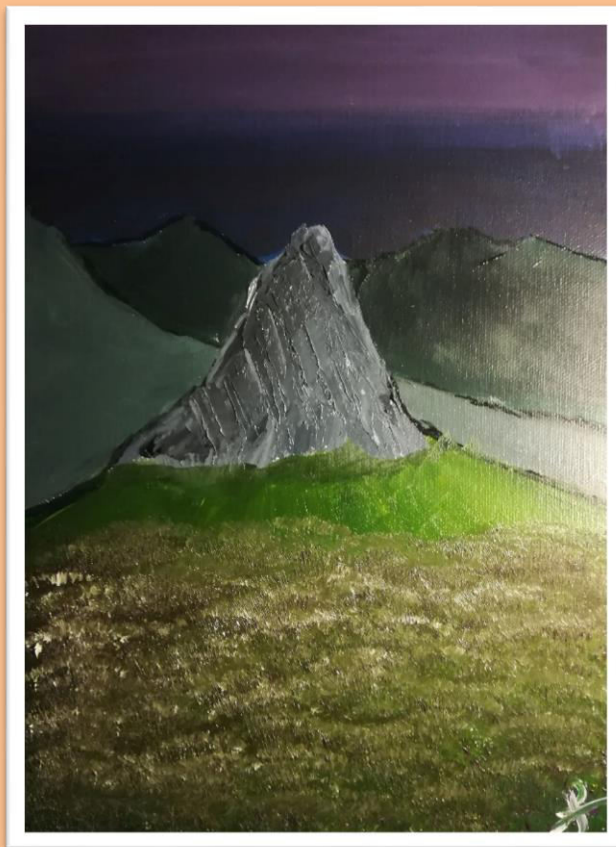
γιατί τα πάντα έχουν σβήσει απ' το τοπίο
ανυπεράσπιστα χωριά, καμένες οι αναμνήσεις
κι αυτό που πλέει στον ουρανό, ένα στερνό " Αντίο "...

Γιώργος Κόκκινος

*Αν μ' αγαπάς, θα 'ρθεις
θα 'ρθεις αν μ' αγαπάς
κι όπου θα πάω, θ' ακολουθάς
αρκεί να μ' αγαπάς...*

Υάκινθος & Υεμένη

*Αν μ' αγαπάς, θα 'ρθεις
θα 'ρθεις αν μ' αγαπάς
κι όπου θα πάω, θ' ακολουθάς
αρκεί να μ' αγαπάς...*

Β' ΣΚΗΝΗ

Αφηγητής

Κάπου βαθιά στην αστραπή, κρύβεται κάπου η αγάπη
ένα μικρό, λεπτό και ανεπαίσθητο σχοινί, έτοιμο για να σπάσει
μα είναι τόσο δυνατό, από ατσάλινη και εύπλαστη κορδέλα
ένα φωτάκι της ζωής που καθρεπτίζεται η στιγμή πάνω στα χρόνια. Μέτρα!
κι ό,τι κι αν άστραψε ή πέρασε σα σίφουνας ή σαν αιώνιο απαλό αεράκι
ή ό,τι απόμεινε να λάμπει ακόμα σα γαλαξίας στους
καιρούς που περιστρέφεται
σ' ένα πανάρχαιο σύννεφο πιάστηκε και περιφέρεται μες τους αιώνες. Δες!
εκεί περπάτησε η αγάπη

πέρασε μέσα από λυγμούς κι από μπουντρούμι όπου μύριζε η πέτρα
λούστηκε μ' όλους τους χυμούς, από καρπούς εξωτικούς
κι απ' τα αιδοία των γυναικών πληθωρικά κατέφτασε στην πτέρνα
αυτό το μένος, τούτο το πάθος, όλος ετούτος ο καημός που να χωρέσει;
αυτή η ορμή που παθιασμένα κυνηγούσε όλο δαίμονες, εκτροχιάστηκε
Άσε! περπάτησε πολλά αυτή η αγάπη ..

Χορωδία

Μέσα στον έρημο σταθμό, πάνε και έρχονται τα τρένα
κι απ' τα βαγόνια κατεβαίνουν οι αγάπες

που δεν αντέξανε ποτέ το χωρισμό
με τα φτερά τους τα σπασμένα

άυλοι άνθρωποι, κορμιά αγανακτισμένα
που 'μαθαν πρόστυχο πως είναι πως το φιλί
και σουλατσάρουνε σκυφτοί στις αποβάθρες
κι η μέρα δε θα τους χαρίσει άλλο πρωί

κρατούν βαλίτσες με χιλιάδες αναμνήσεις
με το κορμί να κουβαλάει τις πληγές
τη μνήμη, μάτια μου, δεν σβήνεις όταν θες
σε σβήνει εκείνη με τη μία, όταν θελήσει
όταν το βάρος της κανείς δε θα κρατήσει

μέσα στον έρημο σταθμό

- τι κι αν κινούνται τόσα δύστυχα κορμιά; -
στην αποβάθρα ξαφνικά, σκάει, αστράφτει τουφεκιά
και μια σπασμένη, απ' τις καρδιές, δε θα κολλήσει

ό,τι κομμάτια έχει γίνει, γίνεται άνεμος
και στο παρόν, το παρελθόν μας δεν κολλάει
όταν ραγίσει το γυαλί, ένα κομμάτι του αρκεί

σαν το μαχαίρι όλο το σώμα να τρυπάει...

Αφηγητής

Τα λόγια όμορφα και όμορφες οι ώρες
μα φεύγουν έτσι από τα μάτια μας, σαν τρένα
λες και φορτώσαν τις στιγμές μας και τις κλέψανε
φιλιά με δάκρυ οι αναμνήσεις, χαρισμένα

μέσα στον έρημο σταθμό, πάνε και έρχονται τα τρένα
μη με ρωτήσεις να σου πω, έχω εισιτήριο διπλό
απλά δεν έχω προορισμό και δεν υπάρχω για κανέναν
- αν θέλεις έλα. Κρατώ μια θέση και για σένα. -

Υάκινθος

Τούτο το γράμμα χρωματίζω με πινέλα
βλέπεις δεν έμαθα να ζωγραφίζω, παρά μονάχα κάτι άκομψες τελείες
γεμάτες με σιωπή, αποσιωπητικά και φλέγμα
όσο απόμεινε απ' τη φωνή που ούρλιαζε απεγνωσμένα
παίρνοντας χρώμα απ' την κλίμακα του μαύρου
για να το κάνω διάφανο, σαν το βερνίκι των νυχιών σου
- η νύχτα ξέβαψε -
και φωτισμένη απ' την κολόνια, άλλαξε όψη

γυάλισε η πόλη μου απ' της βροχής τις στάλες και τα δάκρυα
βλέπεις πολλοί διαλύθηκαν εν μια νυκτί και με μανία τέτοια
όπου η σιωπή μετά, αργότερα, κατόπι
ζητούσε αντάλλαγμα της παιδικής ονειρώξης την παθιασμένη δόση
καθώς οι διάττοντες έρωτες, πεθαίνουν από λόγια της στιγμής

- σβήσαμε -

και ξαφνικά ανοίγει μια πόρτα
και μπαίνεις μέσα και κάθεσαι, ώριμη γυναίκα!
να συνεχίσεις το παραμύθι από εκεί που έχασα τα χέρια σου...

Υεμένη

Κομμένα αυτά.. ανήκουνε στο παρελθόν, σε μουχλιασμένα, κίτρινα βιβλία
και σε συρτάρια που φυλάσσουν ψεύτικα και σκονισμένα λόγια αλαζονείας
κρυμμένα έντεχνα σε ερωτικές επιστολές, δίχως καμιά αξία

μικρός ετούτος ο παράδεισος να ζεις τον έρωτα, δε μας χωράει
μεγάλη η κόλαση που μας καλύπτει όταν χάνεται
κι η πιο πικρή ανταμοιβή, η αχαριστία
να μη σου λένε κάτι αυτά τα μάτια που αγάπησες, όταν τα βλέπεις πάλι
να σου ζητάνε μόνο να πηδήξεις μέσα τους, να βυθιστείς
όσο μπορείς, χωρίς σωσίβιο, σ' αυτήν την απληστία...

Υάκινθος

Εγώ δεν είμαι ποιητής

απλά σκαλίζω τα εσώψυχα σκιρτήματα

και συλλαβίζω μελαγχολικά τα λόγια

παίρνω μια πέτρα και τη ρίχνω στη σιωπή

κι ακούω ένα ρεφρέν να κλαίει

γιατί τα μάτια μου είσαι εσύ

και μ' άφησες να φύγω από τα χέρια σου

απλά με στίχους ζωγραφίζω συναισθήματα

κι απ' όλα τα λουλούδια που σου χάρισα

το χρώμα τους μαζεύω για τις λέξεις μου

κι αν σου μιλάω λίγο απόμακρα, μη φοβηθείς

- είναι που σβήνω -

εγώ είμαι ένα άστρο της αυγής

και μόλις τέλειωσα μπροστά στη φυλακή σου

και το φιλί σου κοριτσάκι να μου δώσεις

όλα τ' αστέρια φτάνει η ώρα να πεθάνουν

μονάχα λίγες, εκλεκτές αγάπες μένουν χρόνια
που δοκιμάζονται στον χρόνο πριν παλιώσουν
καθώς οι διάπτοντες έρωτες, πεθαίνουν από λόγια της στιγμής...

Υεμένη

Γέμισε η νύχτα πιτσιλιές λευκές, σταγόνες του λευκού αλφάβητου
Άγγιγμα, Βλέμμα, Γεύση, Δάχτυλα, Έρωτας, Ζεύγος, Ηλιοβασίλεμα
Θαλπωρή, Ίριδα, Κλίνη, Λατρεία, Μουσική, Νεύμα, Ξενοδοχείο
Ομορφιά, Παρέα, Ρόδινο, Συνήθεια, Τηλεπάθεια, Υγρά,
Φαντασίωση, Χάδι, Ψίθυρος, Ωκεανός...

κι ύστερα το σκότος

πηγαινοερχόμενα στις σκάλες σου να βρω ένα μικρό κομμάτι από Συμπόνια

να το πάρω στο Ταξίδι κολατσιό μου

- κανείς δε με λυπήθηκε -

κι έμεινα έρμο, πεταμένο αποπαίδι στη βροχή

να μασουλάω πασατέμπο και ψημένα κάστανα, να φτύνω τ' αποτσόφλια τους

ν' αναμετρώ τα όσα οι άλλοι χαίρονταν στο διάβα της ζωής

- σε μια ζωή που τους χαρίστηκε με περισσή ευκολία -

κι εγώ να προσπαθώ μ' ένα τηλέφωνο μουγγό να παίζω με τα γράμματα

για ν' αποδείξω της αγάπης τα πρωτεία...

Υάκινθος

Βλέπεις, τα λόγια της αγάπης είναι όνειρα
που αποτυπώνονται σιγά σιγά στα φύλλα σα να χτίζεις μία χώρα
πάνω στο χάρτη της ζωής που τον σχεδιάζεις στα χέρια σου
προτού προλάβει να τον πάρει η κατηφόρα

γι' αυτό μη σταματάς τα όνειρα, διεκδίκησε το τώρα!
κι ό,τι κι αν άστραψε, ή πέρασε σα σίφουνας ή σαν αιώνιο απαλό αεράκι
ή ό,τι απόμεινε να λάμπει ακόμα σα γαλαξίας στους καιρούς που περιστρέφεται
σ' ένα πανάρχαιο σύννεφο πιάστηκε και περιφέρεται μες τους αιώνες. Δες!
εκεί περπάτησε η αγάπη...

Υεμένη

Αρχαιολόγοι ήρθανε από την Αφρική
κουνούσανε τα σώματα λες κάτι να χορεύουν
μου έμαθες πως λέγεται χορός η φυλακή
μα τρόφιμα δε βρήκα να σου φέρω
μονάχα κάτι κράκερ γεμιστά με σαντιγί

κι αυτά γλυκά, πως μοιάζουν στο φιλί μου
κομμάτι από μένανε και σκέψη της στιγμής
προδίδουν έτσι απλά τον έρωτά μου

τον τελευταίο στίχο θα σου γράψω
μην πω κι άλλα στα μάτια σου και τα φορέσεις προίκα
μην πω άλλα στα χείλη σου και πάψουν να ρωτούν
μονάχα θα σου πω ό,τι ήθελα το βρήκα
μετά από σένα παύει ν' ανασαίνει το κορμί
μετά απ' την αγάπη μόνο ο θάνατος υπάρχει
και είσαι όλη για μένα ή ζωή...

Αφηγητής

Σ' αυτή τη γη, λόγια δεν ειπωθήκαν για υποσχέσεις
αλλά για άλληνη εξωτική, απόμακρη, παραθαλάσσια
στα βότσαλα πνιγμένη
ειρωνική, κι άλλοτε σάπια κι άλλοτε πρόστυχη και στείρα
- σάπια ζωή τί να την κάνεις.; - μοιάζει παμπάλαιη ζωστήρα

κι απ' το καλό που δώκαμε τίποτα δεν περίσσεψε
κι απ' το κακό που διώξαμε θα το 'βρουμε μπροστά μας να μας γνέφει
να μας προστάζει δυνατό πόσο μικροί γινήκαμε
κι αφοπλιστήκαμε λοιπόν με τα ιδανικά μας
έρημοι, πονόψυχοι και φτωχεμένοι ιπποκόμοι
κι άλλοτε χαλιμπαλίδες ακάματοι

χαμάληδες και στέρφοι ιπποκόμοι
σφετεριστές της ουτοπίας, που πεθυμήσαμε μια θέση στ' όνειρο να έρθει
να ακουμπήσουμε σεμνά πάνω στα σύγνεφα για προίκα
να ακουμπήσουμε στα σύγνεφα για να τα κάμουμε ήλιους
που πεθυμήσαμε γοργά ώστε να φύγουνε τα δάκρυα απ' το στρώμα
να μας πετάξουνε ψηλά
μέσα σε μια σφικτή, πλεχτοδεμένη, ουτοπική αιώρα...

Χορωδία

Κοιτώ τα μάτια που με πήραν απ' το χέρι
και με πετάξαν σ' έναν άγνωστο ουρανό
δε θα γυρίσω μάνα τ' άλλο μεσημέρι
θα μείνω εκεί για να κοιτώ το βλέμμα αυτό

θα μείνω εκεί ώσπου να σβήσει η φωνή μου
κι ώσπου να πάψει η καρδιά μου να χτυπά
τι νόημα έχει μία αγάπη πικραμένη;
σα βρίσκει ο έρωτας κατάρτια στη στεριά

κι έτσι θα πλέω μες του σύγνεφου το κύμα
ούτε η βροχή κι ούτε η μπόρα να με νοιάζει

αρκεί να βλέπω από ψηλά όλο το κρίμα
που την καρδιά κάθε γυναίκας θυσιάζει

ήπια δροσιά, κουτάλες μέλι απ' τα χείλη της
ένιωσα αγάπης τα φιλιά στο πέταγμά της
ψυχή δε βρήκα, μια γουλιά απ' το ποτήρι της
μέθυσα μόνο απ' την απέραντη ομορφιά της

είναι παράξενο πως άλλαξε έτσι ο βίος
τη μια φεγγάρι, την άλλη ήλιος και καπνός
τη μια βροχή, την άλλη καύτρα και μαγεία
στην πιο απόμακρη της πλάσης πολιτεία...

Υάκινθος

Ποια είναι αυτή που θα τολμήσει να κρυφτεί
απ' τις ορέξεις του επόμενου εραστή;

Ω, πες μου! Μη

δεν θέλω Μη

δε γεννηθήκαμε ακόμη προδομένοι απ' το Μη

αλλά από ορμή

να επιτρέψουμε στην πυρωμένη μας ψυχή

να επιστρέψουμε δεμένοι

- πρότερον θνητοί -

έως της άφθαρτης αθανασίας την ψυχή
- μιας και σε τούτο το κορμί φυλακισμένοι -
έχουν μπλεχτεί σε μια ατέρμονη ερωτική περιστροφή
- Ιεροτελεστία, θα έλεγε κανείς, και μαγική -
θέλω να εισβάλλω από άκρη ως άκρη στο κορμί
να πιπιλίσω των κρυμμένων παραδείσων σου τις ρώγες
και να ρουφήξω απ' το κεντρί σου
του εραστή ν' αφήσω τη σφραγίδα, πλάι στους ώμους
πάνω στο στήθος, πέντε σημάδια αρσενικού μοτίβου να κεντήσω
με πιπιλιές που χάνονται την πέμπτη ημέρα
Ω, πες μου! Μη...

Υεμένη

Ίσως θα έπρεπε όταν χωρίζουν οι άνθρωποι
να δίνουν πίσω ένα κομμάτι εαυτό
ένα μέρος από τα φλεγόμενα όνειρα εκείνης της ανέμελης «απέραντης ζωής»
και τα ποθητά φιλιά που ξεροσταλιάζουν στο απυρόβλητο των χειλιών

ίσως θα 'πρεπε να δίνουν πίσω μισή καρδιά κι ένα «καλή τύχη»
ένα «άντε γαμήσου» κι ένα από εκείνα τα ψυχικά χαλάσματα
τις ψυχικές οδύνες που κάποια στιγμή
χτύπησαν σα σφαλιάρα το πρόσωπο και άνοιξε η μύτη

κι αφού τα «σ' αγαπώ» δεν είναι εύκολο να τα γυρίσεις απ' τα χείλη που τα
ξεστόμισαν

ας επέστρεφαν τουλάχιστον τα χαμένα τους λόγια που δεν εισακούστηκαν
σα δάκρυα που κύλησαν μια μοναχική βραδιά, καθισμένοι στη βεράντα...

Υάκινθος

Θα έπρεπε κάμποσες πεθαμένες αγκαλιές να επιστρέψουν πίσω στον αποστολέα
τους

και οι ραγισμένες ερωτικές επιστολές να επιστρέφονται ως απαράδεκτες χρόνια
μετά

όταν χωρίζουν οι άνθρωποι θα έπρεπε να δίνουν πίσω τη ζωή που μοιράστηκαν
κι αφού τα «σ' αγαπώ» δεν είναι εύκολο να τα γυρίσεις απ' τα χείλη που τα
ξεστόμισαν

ας επέστρεφαν μια στάλα εγωισμό κι ένα «συγγνώμη» τους
σαν μέρος από τα φλεγόμενα εκείνα απέραντα όνειρα...

Υεμένη

Ύστερα πιάνει μια βροχή και ξεπλένει τις μνήμες

- κρύβει τα δάκρυα - μούσκεμα γίνονται τα γράμματά τους κάτω απ' τις σταγόνες
ενώ το ραδιόφωνο παίζει ακόμα απ' την ίδια συχνότητα το «τσάι γιασεμιού»
αλλά όταν χωρίζουν οι άνθρωποι τα γιασεμιά έχουν μαραθεί στην πολιτεία
κι αν τύχει και πουθενά συναντηθούνε

θα στρέψει ο ένας το βλέμμα του αλλού, για να αποφευχθεί το «τρακάρισμα»

κάποια στιγμή τα φώτα της πλατείας θα σβήσουν

και θα 'ρθει το ξημέρωμα να τους βρει χωμένους στον πολυσύχναστο δρόμο που
αντάμωναν...

Υάκινθος & Υεμένη

Κι αφού τα «σ' αγαπώ» δεν είναι εύκολο να τα γυρίσεις απ' τα χείλη που τα
ξεστόμισαν

ας επέστρεφαν τουλάχιστον τα χαμένα τους λόγια που δεν εισακούστηκαν
σα δάκρυα που κύλησαν μια μοναχική βραδιά, καθισμένοι στη βεράντα...

Υάκινθος

Αυτή η πόρτα έχει φτιαχτεί να την ανοίξουμε

έχει χτιστεί κι ένα γιοφύρι από μετάξι, να διαβούμε

στον πάτο θα κυλάει γάργαρο νερό, πλάι στα τριαντάφυλλα

οι ώριμες, ζεστές, οι πορφυρές, του κόσμου οι χλωμές και βαθυκόκκινες δικές μας
παπαρούνες

και πίσω από την πύλη, ποιος ξέρει να μας πει τι θα μας ξημερώσει;

για σήμερα γεννιέται μια αγάπη, κι απ' αύριο πεθαίνει ένα φιλί

γαντζώνεται μια αγκαλιά στο μπράτσο σου και σβήνει

σα νιόβγαλτο, ανάπηρο, νιογέννητο παιδί και σβήνει με το χρόνο

κρατιέται άραγε κι αυτό από ένα θόλο βυσσινί;
πιάσε το χέρι μου και πάμε, ποιος ξέρει να μας πει τι θα μας ξημερώσει;

Υεμένη

Θέλω ν' ακούω την πνοή σου στο Ταξίδι
για τώρα να σου πω μια καληνύχτα
που ίσως δεν προλάβω όταν πρέπει να τη βγάλω απ' τα χείλη
γι' απόψε μας αρκεί ένα Αντίο
που ίσως δεν προλάβουμε κανείς μας να το πούμε απ' τα χείλη
μα θα 'ναι μια αλήθεια, που εσύ να μην πιστέψεις
με τόκο κάποια προκαταβολή, για ένα όνειρο που ζήσαμε και πάει...

Υάκινθος

Μα εσύ να μη μιλάς, όπως και τώρα
παρά μονάχα να συλλέγεις μία προς μία τις πνοές μου
παρά μονάχα να συλλέγεις στοργικά ανάσες, ως την τελευταία
σβήσε τα δάκρυα απ' τα μάτια σου και πάμε, θέλω μονάχα να γελάς
πιάσε το χέρι μου!
Αυτή η πόρτα έχει φτιαχτεί να την ανοίξουμε...

Υάκινθος & Υεμένη

Έχει χτιστεί κι ένα γιοφύρι από μετάξι, να διαβούμε
στον πάτο θα κυλάει γάργαρο νερό, πλάι στα τριαντάφυλλα
οι ώριμες, ζεστές, οι πορφυρές, του κόσμου οι χλωμές και βαθυκόκκινες δικές μας
παπαρούνες...

Αφηγητής

Μια ιστορία θα σας πω που μοιάζει παραμύθι
μα ετούτη η αφήγηση λες γίνηκε στ' αλήθεια
πριγκίπισσα ερωτεύτηκε έναν πρίγκιπα με πάθος
κι αυτός που την αγάπησε, την άφησε να φύγει
στην καύτρα του Καλοκαιριού, του καύσωνα τη ζάλη
δυο νέοι συναντήθηκαν στην πρώτη τη φορά τους
εκείνος ομορφόπαιδο, δεν είχε αγάπη άλλη
κι εκείνη ως πριγκίπισσα, αμόλυντη κι αγνή
στα μάτια κοιταχτήκανε και δώσανε το λόγο
πως θα 'ναι ο ένας πάντα πλάι στον άλλο στη ζωή
κι ευθύς τ' αποφασίσανε να γίνουνε ζευγάρι
ανδρόγυνο σε μια εκκλησιά, την πιο ερημική
γεμίσανε την πλάση και τον ήλιο, το φεγγάρι
φιλιά, αγκαλιές και στίχους που τους γράφανε μαζί
τον κόσμο όλο γυρίσανε μ' ένα παλιό αμάξι
που φάνταζε σαν άμαξα με άλογα, χρυσή

για κοίτα πως αλλάζει τα φαινόμενα η αγάπη
σε μια στιγμή νομίζουμε, αφήνουμε τη γη
κι ευθύς σαν αστροναύτες πως πετάμε στο φεγγάρι
μα κάποτε ξυπνάμε κι ικετεύουμε ζωή
ο πρίγκιπας της χάρισε έναν κήπο με λουλούδια
αρώματα και χρώματα, μπορντό και βυσσινί
της δίδαξε αλήθειες και της έμαθε τα λόγια
που αφήκανε για προίκα ποιητές, οι πιο τρανοί...

Υάκινθος

Δεν είναι ωραίο να ακούγεται η βροχή του πρωινού;
πάνω στα μάτια και το πρόσωπο να πέφτουν οι ψιχάλες της
προσμένοντας το χάδι σου, αγάπη μου
μα πιο ωραίο το συναίσθημα να έχεις έναν κόσμο κλειδωμένο
φυλακισμένο το εγώ σου σε μηνύματα
και την καρδιά παραδομένη σε σκιρτήματα και λόγια ερωτικά
τις αγκαλιές και τα φιλιά σου ακουμπισμένα
σε πλακόστρωτους πεζόδρομους και υπόγεια περάσματα
που κάθε ημέρα περπατώνται απ' του έρωτα τα βήματα, τα αισθήματα...

Υεμένη

Περάσαμε τα σύννεφα, πατήσαμε ουρανό
διαλύσαμε και χτίσαμε ξανά τα ίδια όνειρα για να έχουμε πορεία
φορές που σφίγγοντας το χέρι σου στη στάση του μετρό
τα κάστανα μετρούσαμε ψημένα, στο σταθμό
κι οι μνήμες πάντα ερχόντουσαν στην πρώτη γνωριμία

ώσπου τα δάκρυα στερέψανε και πήγα στο γιατρό
του είπα, περιέργως έχω πάψει πια να κλαίω
συνήθισα τα δάκρυα και τώρα αναπολώ
τις μέρες που τα μάτια μου φλεγόντουσαν για εσένα
κι αν φταίω που σ' αγάπησα κι ακόμα σ' αγαπώ, συγχώρα με
μα έμαθα ν' αφήνομαι ολόκληρη εγώ
και να 'χω μιαν απαίτηση παρέα να ζητώ
να παίρνω όσα κέρδισα με κόπο χωρίς να 'ναι χαρισμένα ούτε ένα
να παίρνω όσα κέρδισα με κόπο χωρίς να 'ναι χαρισμένα ούτε ένα...

Υάκινθος

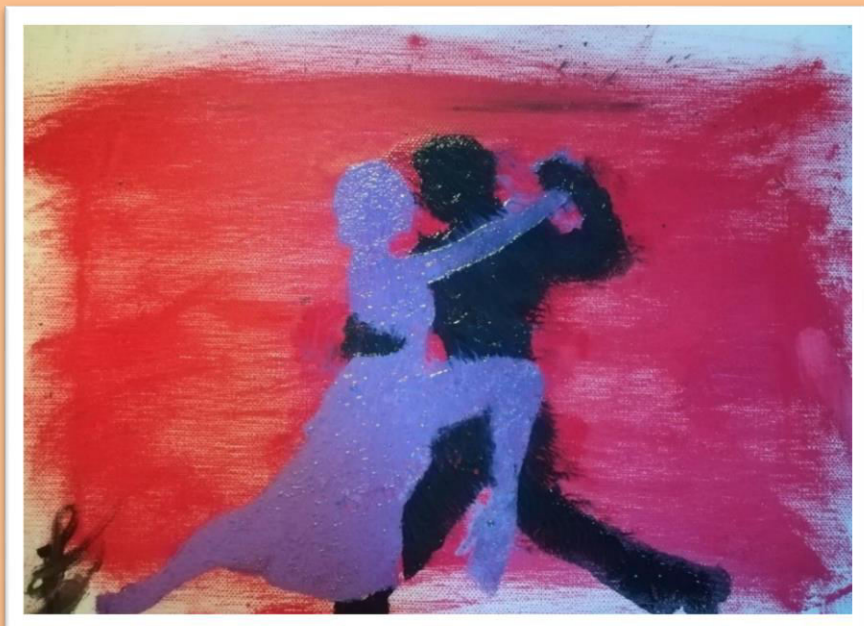
Μονάχα ζευγαράκια ερωτευμένα
να καρφώνουνε το βλέμμα τους με μιας που σε φιλώ
κι είναι μέρες που όλο τούτο δε μας φτάνει
κι αν φταίω που σ' αγάπησα κι ακόμα σ' αγαπώ, συγχώρα με

Γιώργος Κόκκινος

μα έμαθα ν' αφήνομαι ολόκληρος εγώ
και να 'χω μιαν απαίτηση παρέα να ζητώ
να παίρνω όσα κέρδισα με κόπο χωρίς να 'ναι χαρισμένα ούτε ένα...

Χορωδία

Μα εσένα που σε κέρδισα με την αξία μου
και στη ζωή σου και στο θάνατο, μπροστά σου θα με βλέπεις
τα μάτια μου, το βλέμμα μου, τα χείλη μου
είτε γελούν, είτε σου κλαίνε, θα σου λένε
τον κάθε στίχο που έγραψα, την κάθε νότα, συλλαβή
την κάθε λέξη ερωτική που αμόλησα
την κάθε στάλα, την οσμή, τη γεύση αγάπης θα σου λένε
κι αν όλα αυτά δεν σου αρκούν, αγάπη μου
θυμήσου πόσο όμορφα ακούγεται του πρωινού η βροχή
θυμήσου πόσο όμορφα ακούγεται του πρωινού η βροχή...

Αφηγητής

Οι μυγδαλιές ανθίσανε στο περιβόλι του τρελού
και μια παλινωδία εύρωστη πλανάται πάνω απ' την πόλη
σα μια συχνοουρία κάλπικη σ' ένα σπιρτόκουτο μέσα
λες και οι ήχοι που παράγονται, είναι ένα συνεχές φσσςς...
κι ένα θρόισμα των φύλλων.

Όλα μια ζωντανή αλληλουχία
κι όταν φύγουν τα δάκρυα κι ανθίσεις
τότε με πιο ξεκάθαρο μυαλό θα επιθυμήσεις
τις περασμένες Άνοιξες, τις πασχαλιές, τις ανθισμένες μυγδαλιές και τ'
αγιοκλήματα
θα επιθυμήσεις περασμένες αγκαλιές
που σ' άφηκαν πάνω στο δέρμα ένα tattoo με θραύσματα αγάπης
και μέσα στον εγκέφαλο, ερωτικά σκιρτήματα κωδικοποιημένα...

Υάκινθος

Εδώ κυλάει η ζωή
σα γάργαρο νερό και τρέχει στο αυλάκι
κι ακούγονται οι συνειρμοί σαν μουσικές
με ήχο στερεοφωνικό και δυνατά τα μπάσα
ο δίσκος έφτασε στο τέλος του να παίζει «προβατάκια»
και να που πλησιάζει ο χάροντας από μακριά ν' αλλάξει την πλευρά

δε θα 'ναι ονειρικό το τέλος όπως το φινάλε στις ταινίες
ίσως να μοιάζει με ταινία πορνό όπου σφαδάζει μια πουτάνα
ιδανικά θα έλεγα πως θα χαθούμε
αφού σε κάθε έναν μας ταιριάζει κι ένας θάνατος...

Υεμένη

Αστράκια έβλεπα στον ύπνο μου και φαρσοκωμωδίες
βρε, δεν ξεκίνησε καλά ετούτη η Άνοιξη
ζωάκια τρέχανε ολούθε να σωθούνε κι εγώ σε μια πιρόγα διάβαζα Μαγιακόφσκι.
Φυσάει καιρό ανάμνηση, ροδόνερο κι αστάρι
μυρίζει η μπογιά φρεσκοβαμμένο χωρισμό
χτυπάει η καμπάνα, δες, μας κάναν πηγαδάκι
στον ουρανό αστράφτει και παντρεύουν το θεριό
Γιάννης κερνάει, Γιάννης πίνει, γι' αλλού ταξίδι ήθελα να πάω, το ξέρει το χωριό
μα σε κηδεία βρέθηκα και ξέμεινα εδώ...

Υάκινθος

Τώρα, που είναι Άνοιξη και γέμισαν οι δρόμοι μ' ανθισμένες μυγδαλιές
φυσάει καιρό με πεπραγμένα γνώριμα και γίνανε ανθόσπαρτοι οι δρόμοι
χρόνια μετρούμενα σαν τις πετριές σε ένα κομπολόι
και σαν τους χτύπους των λεπτοδεικτών
τα αλλεπάλληλα τικ - τακ

- πρότερον θνητοί -

που τα πουλάνε οι εμπόροι
κι ευθύς ξανά δε θα μας έρθουν

φύγανε βλέπεις όλοι έτσι απ' τη ζωή μου
κι εγώ ξεγλίστρησα και το' σκασα απ' τη δική τους
για να μην έχουμε να επαναλαμβάνουμε τα αυτονόητα και τα εκούσια
παρά για να' χουμε για κάτι να μιλάμε ως το μέλλον
αλληλένδετα και με το παρελθόν μας
- όλα μια ζωντανή αλληλουχία -

Χορωδία

Στην παλιά μας γειτονιά, έξω βρέχει ένα χρόνο
πάνω σύννεφα βαριά, ξεφυλλίζουνε τον πόνο
μέσα κάνει παγωνιά, τι κι αν φτάνει καλοκαίρι
αν δεν πιάνει εν' αγόρι το κορίτσι του απ' το χέρι

έτσι άρχισε να τρέχει ο καιρός, σαν ακροβάτης
ένας γνώριμος σακάτης, που τον έλουσε το φως
κι από 'κει που 'ταν τυφλός γεννημένος απ' τη στάχτη
μ' ένα σάλτο πάλι χόρευσε, στου πάθους το χορό

νέα μέρα έτσι αρχίζει, τα παλιά παραμερίζει

κι ό,τι άφησαν, σης μνήμης τα ντουλάπια, οι ενοχές
έρχεται 'να αεράκι, στο μικρό μας μπαλκονάκι
και φυσάνε με μανία, της αγάπης οι πνοές
έρχεται 'να αεράκι, στο μικρό παραθυράκι
και ξεχύνονται απ' τη σκόνη, αχ του έρωτα οι φωνές

στην παλιά μας γειτονιά, έξω βρέχει ένα χρόνο
πάνω σύννεφα βαριά, ξεφυλλίζουνε τον πόνο
μέσα κάνει παγωνιά, τι κι αν φτάνει καλοκαίρι
αν δεν πιάνει εν' αγόρι το κορίτσι του απ' το χέρι...

Υάκινθος

Είναι γαλάζια τα μάτια του Θεού απόψε
και καστανόχρωμα τα δάκρυα.

Τα σύννεφα λευκά.

Είναι πολύχρωμο το φεγγάρι σήμερα, μάτια μου.

Ο ουρανός σου. Ντομάτα, φέτα και ψωμί, ζαμπόν. Αντζούγιες, σέλινο, κρεμμύδι,
σκόρδο. Χωρισμένος στα οκτώ.

8. Οκτώ η ώρα λέγαμε στο παρελθόν, να χτίσουμε το μέλλον μας.

8. Οκτώ είμαστε όλοι κι όλοι.

Το μόνο που δεν πείραξα, είναι τα καστανά μαλλιά μου.

Κι έχουν μακρύνει, χύνονται σα λάβα από ένα ηφαίστειο που βράζει.

Οκτώ. Οκτώ ασπρόμαυρα κοκαλάκια για τα μαλλιά έχουν μείνει, να ετοιμάσω τις
κοτσίδες μου, να τις τραβήξω.

Τι σου 'λεγα; Οκτώ η ώρα θα 'ρθω να σε βρω...

Υεμένη

Μικρός ετούτος ο παράδεισος να ζεις τον έρωτα, δε μας χωράει
μεγάλη η κόλαση που μας καλύπτει όταν χάνεται
κι η πιο πικρή ανταμοιβή, η αχαριστία
να μη σου λένε κάτι αυτά τα μάτια που αγάπησες, όταν τα βλέπεις πάλι
να σου ζητάνε μόνο να πηδήξεις μέσα τους, να βυθιστείς
όσο μπορείς, χωρίς σωσίβιο, σ' αυτήν την απληστία
κι ενώ γυρίσανε των Αθηνών κάθε κρυφή γωνία
και δεν υπάρχει κάπου ένα μέρος να κρυφτούνε
- έτσι κολύπησαν και πνίγηκαν τα μάτια μου σ' αυτή την πολιτεία -
τουλάχιστον να μην τα βλέπουν οι περίοικοι να σπαρταράνε
κι οι καστανάδες άλλο πια μην τα λυπούνται
σαν χωριστή τραβήξανε πορεία...

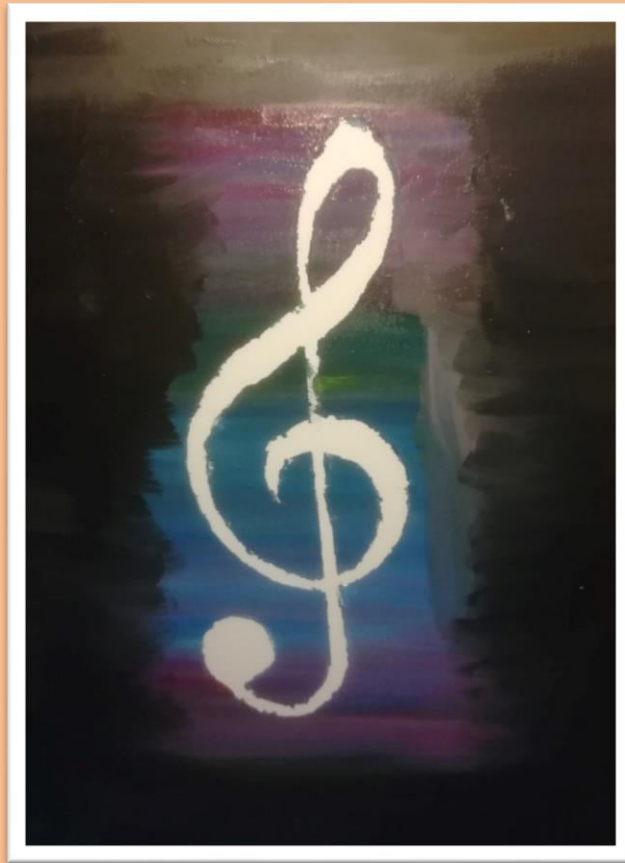
Υάκινθος

Τα αποκόμματα μου μείνανε για να κοιτώ το μέλλον
για να ορμήσω με χαρά στην ταπεινή μου ελευθερία
και τα πολύχρωμα λογάκια αγάπης περισσέψανε
για να γεμίσω μέχρι και τις τσέπες, στο ταξίδι

πετώ ελεύθερο πουλί με τις φτερούγες μου στο άπειρο
κι απομακρύνομαι από τόπους που με θέλουν μαντρωμένο
χώρεσαν κάποιες αναμνήσεις στις βαλίτσες σου
στις αποθήκες του μυαλού έβαλα κάθε τι σπασμένο
και δες, περίσσεψε και χώρος για τα καλλυντικά σου..

Υεμένη

Πολλές φορές προσπάθησα
ν' αλλάξω τη ζωή βγαίνοντας από το σπίτι
να πάρω μαζί μου λίγα από 'κείνα τα αστρόνειρα
που φύλαγα στα σεντόνια
κι όμως με το φως του πρωινού
λιώνανε πάντα όλα τα όνειρα και δεν προλάβαινα
να βάλω ένα στην τσέπη, για κολατσιό..
έπειτα στάθηκα όρθια να σ' αποχαιρετήσω
με κοίταζες, σε κοίταγα
κοιταζόμασταν με τα μάτια καρφωμένα στο σήμερα
μέτραγα τα βλέμματα ένα - ένα
μέτρησα έντεκα αιώνια δευτερόλεπτα
αγκιστρωμένα στο τώρα...

Υάκινθος

Στο φως των στεριών

κάπου εκεί θα κολυμπούμε, θα πλανιόμαστε

εγώ να πλησιάζω τ' αναπόφευκτο

της φύσης μου σημάδι

- το καμπανάκι (που κοινώς ο κόσμος λέγει..) -

κι εσύ εκεί, για πάντα εκεί ... να περιμένεις να καπνίσει το τσουκάλι

σου 'ρχομαι ανυπέβλητη πυγολαμπίδα μου

καταρρέει και το τελευταίο μου δάκρυ

μιας κι αυτό έμεινε να ανακράζει την ασφυξία της υπομονής μου.

Εδώ πέρα, λούζομαι αβάσταχτες πικρίες

απορίες που παραμένουν άλυτες

κι αναπάντητες απ' τον όχλο κι απ' τον οχετό του εξώκοσμου...

Υεμένη

Φύγανε βλέπεις όλοι έτσι απ' τη ζωή μου

κι εγώ ξεγλίστρησα και το 'σκασα απ' τη δική τους

για να μην έχουμε να επαναλαμβάνουμε τα αυτονόητα και τα εκούσια

παρά για να 'χουμε για κάτι να μιλάμε ως το μέλλον

αλληλένδετα και με το παρελθόν μας

- όλα μια ζωντανή αλληλουχία -

Υάκινθος

Κατακριτέο ό,τι φίλησα

- μικρή μου περιστέρα -

μικρό σπουργίτι, άβγαλτο κι αθώο

που στα χεράκια μου τσιμπολογούσες σπόρους

και φυστίκια αραχίδες

καιρός ν' ανοίξω τα φτερά μου για να φύγω

για να προλάβω τα μυριάδες θραύσματα της λησμονιάς

που καταφθάνουν σφαίρα...

τσιμπολογώντας τα χαρτάκια σου που μου άφηκες
με γεύση μεταμέλειας, ουσία εγκατάλειψης κι αυτή που προκαλεί τη στέρηση
πως λέγεται να δεις...;

- ο πρίγκιπας σου ακούμπησε τα όρια του θανάτου -
αλλοτινούς καιρούς που εσύ δε του μιλούσες
και θεραπεία δε βρέθηκε γι' αυτή σου την αρρώστια

είναι τ' αμίλητο νερό φαρμάκι ως το Τέλος
που πίνεται με δυο γουλιές τις νύχτες με φεγγάρι
εκεί που σβήνουν τ' άστρα μες το μακρινό ουρανό
συνήθεια ηθοποιών που έμαθαν το ρόλο
και η παράσταση γνωστή με θεατές τους φίλους
θα σβήσει η ανάμνηση, θα σβήσει και η μνήμη
- είναι τυφλός ο έρωτας κι όταν πεθαίνει αλλάζει -
και γίνεται εκδίκηση ζηλείας κι οφθαλμαπάτη...

Υεμένη

Του Ρεβυθούλη το σακί είχα στην πλάτη χρόνια
και κάθε βήμα που έκανα μου στοίχιζε και κάτι
κουκιά πετούσα αγάπη μου, μες τα στενά και σπόρια
να μη χαθώ απ' το βλέμμα σου, να γίνω η θωριά σου
ώσπου το γράμμα έφτασε, το 'φερε ταχυδρόμος

ένα γεράκι ολόμαυρο, μα πιο βαθύ απ' το αίμα
ήταν το λεξιλόγιο που διάβαζε η καρδιά μου
- χωρίσανε οι δρόμοι μας, δυο ξένοι είμαστε τώρα -
και το ρολόι σταμάτησε τους χτύπους να μετράει
που έκαναν τα βήματα στα θερινά σοκάκια
εκείνα τα πλακόστρωτα, με κάστανα ψημένα
το τρένο αναχώρησε - Χριστούγεννα χαμένα -
το νέο χρόνο αγάπη μου, τον πήρε η κατηφόρα
μακάρι να μετρούσαμε αντίθετα τη φόρα
να μην προφτάσουμε να δούμε τα γυαλιά μας
και τα συντρίμια που άφηκε στο διάβα του ο τυφώνας...

Υάκινθος & Υεμένη

Καλή σου ώρα αγάπη μου, σου πίνω τη γουλιά σου
απ' το αμίλητο νερό που καίει τα σωθικά σου
κι αντί για τελευταίο φιλί, σου δίνω αυτό το στίχο
«να με κρατάς όπου κι αν πας επάνω σου, να ζήσω»

Υεμένη

Για βέβαιο το νόμιζα αυτό το σκηνικό
για τώρα, για το αύριο, στον πιο γλυκό παράδεισο
να σμίξουμε το ήθελα, ακόμα και στο θάνατο

να ενώσουμε τα θραύσματα πού σπάσαν απ' τους δυο
η ζάχαρή μου έλιωσε επάνω στα γραπτά σου
κολλήσανε τα γράμματα και γίναν φυλαχτό
μυρίζουνε οι λέξεις σου ακόμα τ' άρωμά σου
μα πώς να γιατρευτεί ζωή μου αυτό το "σ' αγαπώ";

Υάκινθος

Εκείνος που ήρθε απ' την κόλαση να με βρει
το είπε ξεκάθαρα: «Μόνο τα απαραίτητα»
από την τσέπη του σκισμένου παντελονιού μου
εμφανίζεται δειλά - δειλά ο Ελβετικός σουγιάς
- κόκκινος -

εγώ δε μίλησα, μόνο τον άκουγα να μου μιλάει:
«...μόνο τα απαραίτητα, κι όταν έρθεις να φύγουμε»

Υεμένη

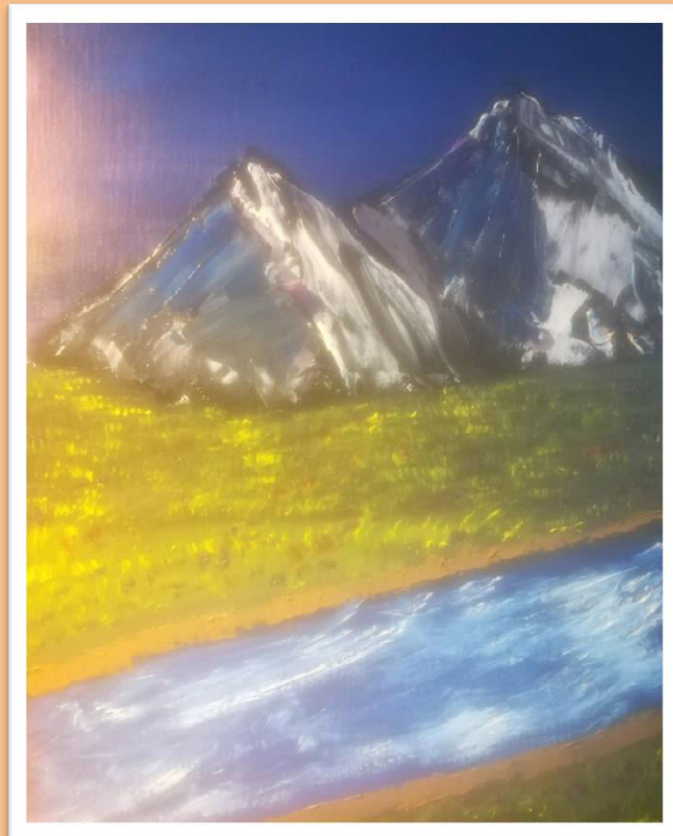
Εγώ λοιπόν, τι να σου πω;
όποιον κι αν ρώτησα μου λέει είμαι τρελή
τρελά σ' αγάπησα, τρελή η αγάπη μας, τρελοί κι οι δυο
άρρωστη μήνες, μακριά από τη φωνή σου
νεκρό, ακούνητο μωρό μακριά από το χάδι
θλιμμένη τόσο που σε άφησα απ' τα χέρια μου

Γιώργος Κόκκινος

μετανιωμένη και τρελά απαρηγόρητη
μ' ένα κεριά για συντροφιά απ' τα δικά σου
ώσπου κι η φλόγα του κεριού μ' αποχαιρέτησε
μ' ένα αντίο με χαιρέτησε γλυκά η ζεστασιά της
πιο μόνη τώρα από ποτέ και κουρασμένος επιβάτης
μέσα στο τρένο μας που χάλασε κι αποκαλούσαμε "έρωτα"...

Υάκινθος

Καλή σου ώρα αγάπη μου, σου πίνω τη γουλιά σου
απ' το αμίλητο νερό που καίει τα σωθικά σου
κι αντί για τελευταίο φιλί, σου δίνω αυτό το στίχο
«να με κρατάς όπου κι αν πας επάνω σου, να ζήσω»

Αφηγητής

Ελευθερία είναι

να έχεις ένα κομμάτι χαρτί κι ένα μολύβι
και να γράφεις, να γράφεις, να γράφεις
ό,τι σου κατεβαίνει στο κεφάλι
χωρίς να σκέφτεσαι τίποτα
χωρίς να νιώθεις καμιά ενοχή για τίποτα
χωρίς να λογοκρίνεις τον ίδιο τον εαυτό σου
χωρίς να νιώθεις τύψεις για όσα έκανες ή απέφυγες να κάνεις.
Ελευθερία είναι να γράφεις, όχι να σκέφτεσαι
γιατί το ασυνείδητο λειτουργεί πολλές φορές
ως σύμμαχος των ατομικών σου δικαιωμάτων...

Υάκινθος

Τώρα κι αν ζω είμαι νεκρός, μακριά απ' τη φωνή σου
κι απ' των χειλιών σου το φιλί, όσο δεν πίνω, σβήνω
είμαι νεκρός γιατί πλησίασα το άπιαστο κι ήθελα να τ' αρπάξω
κι αφού το άπιαστο δεν πιάνεται, κοίτα πως καταστράφηκα

κράτα μονάχα ένα πουγκί να με θυμάσαι
κι όταν θα βρίσκεις τμήματα απ' τις σάρκες μου στους δρόμους που διαβαίνεις
πρόσεξε! τ' άπιαστα όνειρα να μη μου τα ζηλεύεις

τώρα που ζω δε θα γιορτάσω, γιατί λείπεις
είμαι νεκρός πάνω στον τοίχο, η καρφωμένη προσευχή
λείπω κι εγώ, σα πεινασμένος σκύλος απ' το σπίτι σου
τώρα κι αν ζω είμαι νεκρός, μακριά απ' τη φωνή σου
κι απ' των χειλιών σου το φιλί, όσο δεν πίνω, σβήνω...

Υεμένη

Το παραθύρι είναι μικρό και θα τ' απασφαλίσω
κι απ' το παραθυρόφυλλο θα φύγω ένα πρωί
φωτιά στα υπάρχοντα να αρθεί, όλα θα τα διαλύσω
οι αναμνήσεις να καούν κι η κάθε συλλαβή...

Υάκινθος & Υεμένη

Είναι ένα ψέμα ο έρωτας και σ' έχουν κοροϊδέψει
όσοι φαντάζαν κίβδηλοι για τα λεφτά στην τσέπη
πλήρωσες μέχρι άυλες θηλυπρεπείς ορέξεις
κάτι γλυκόπιστα ποτά σε κρυσταλλένια υφή...

Υάκινθος

Στη τρύπια τσέπη του μπλουτζίν έραψα τ' αρχικά σου
να πούνε πως προδόθηκε κάλλιο από μια γυναίκα

οι νικητές δε γίνονται, παρά έτσι απλά γεννιούνται
γαμήθηκε η υπομονή, τα χείλη στάζουν μέντα...

Χορωδία

Παθαίνεις έναν ίλιγγο και θρόμβωση οι φλέβες
πόσο άλλο αληθινό και φυσικό συνάμα;
έχω φροντίσει, τα παιδιά ένδοξες να 'χουν μέρες
λυπάμαι όσους βρίσκονται στη θέση μου επαίτες...

Υεμένη

Οι νικητές δε γίνονται, παρά έτσι απλά γεννιούνται
γαμήθηκε η υπομονή, τα χείλη στάζουν μέντα
στο κομοδίνο μου μπροστά έχω το γιατρικό μου
λεφτά, γυαλιά, χρυσαφικά τα πήραν οι μαστόροι
δύο γουλιές απ' το πιστό φτάνει να κοινωνήσω
να στάξει η φόλα στο κορμί, πίσω μη κολυμπήσω

παθαίνεις έναν ίλιγγο και θρόμβωση οι φλέβες
πόσο άλλο αληθινό και φυσικό συνάμα;
έχω φροντίσει, τα παιδιά ένδοξες να 'χουν μέρες
λυπάμαι όσους βρίσκονται στη θέση μου επαίτες...

Χορωδία

Είναι ένα ψέμα ο έρωτας και σ' έχουν κοροϊδέψει
όσοι φαντάζαν κίβδηλοι για τα λεφτά στην τσέπη
πλήρωσες μέχρι άυλες θηλυπρεπείς ορέξεις
κάτι γλυκόπιστα ποτά σε κρυσταλλένια υφή

Το παραθύρι είναι μικρό και θα τ' απασφαλίσω
κι απ' το παραθυρόφυλλο θα φύγω ένα πρωί
φωτιά στα υπάρχοντα να αρθεί, όλα θα τα διαλύσω
οι αναμνήσεις να καούν κι η κάθε συλλαβή...

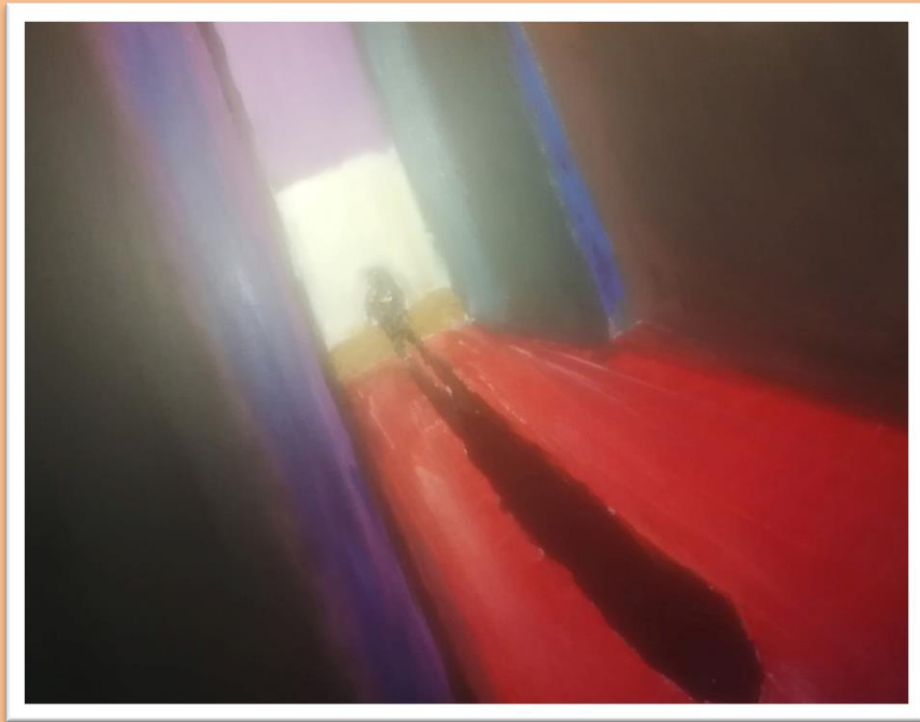
Αφηγητής

Εδώ, σ' αυτά τα ηλιόλουστα και φωτεινά μονοπάτια
δεν κατοικούνε πλέον καταιγίδες
εδώ, ο ήλιος δεν ζεσταίνει πιο πολύ απ' όσο χρειάζεται
για να ημερέψει η πλάση.

Εδώ, σ' αυτά τα ηλιόλουστα και φωτεινά μονοπάτια
υπάρχουν ελάχιστες σκιές, κι αν θες να καλυφθείς από τον ήλιο
πρέπει να τρέξεις πηδώντας
διασχίζοντας αμέτρητες βουνοκορφές
να πας διαγώνια στα ρεύματα του ποταμού

- πρότερον θνητοί -

*περιμένοντας ν' ανθίσει ένα κόκκινο τριαντάφυλλο
ανάμεσα στα εκατομμύρια των εκατομμυρίων μαύρων άλλων..*

Γ' ΣΚΗΝΗ

Αφηγητής

Μεγάλωσα απότομα πέφτοντας από τα σύννεφα
στα πιο σκληρά χώματα της αλήθειας
άλλοτε αγνάντευα τον έναστρο ουρανό
κι άλλοτε ταξίδευα μέσα στ' ασπρισμένα σύγνεφα
η ζωή εκεί ξεκινούσε από τα παραμύθια
ερχόντουσαν οι νεράιδες τ' απογεύματα
και πλάνευαν τη φαντασία με το ραβδί τους.
Στεκόμουν ώρες στα κάτασπρα σεντόνια
πάνω στα γέλια της ευτυχίας
μα η χαρά της αγαλλίασης με συνεπήρε.
Ύστερα ήρθε εκείνη η νυχτερίδα
εξόριστη απ' τον αστρόκοσμο
παγιδευμένη ανάμεσα στο ψέμα και την αλήθεια
'είμαι νεράιδα' μου είπε
'αλλά κι εσύ μεγάλωσες απότομα'
- την ακολούθησα -
βρέθηκα ξαπλωμένος στο χώμα
πεσμένος μπρούμυτα, ανάμεσα στα πόδια της
κι αγνάντευα τα караβάνια της Σταδίου

- πρότερον θνητοί -

‘πάρε με’ της είπα
‘αυτός ο κόσμος δε γεννήθηκε για μένα’
ύστερα σήκωσε τα πόδια κι έφυγε
‘πάρε με μαζί σου’
‘κι έλα να πετάξουμε πίσω στ’ αστέρια’.

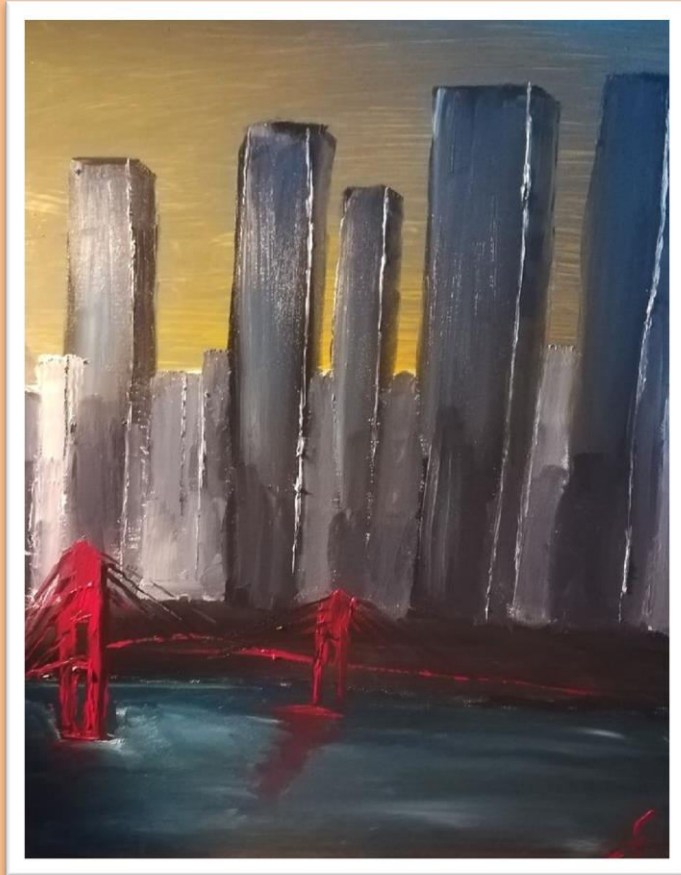
Η νεράιδα χάθηκε άξαφνα
ανάμεσα στα πρώτο φέγγισμα του δειλινού
και τη φασαρία των αυτοκινήτων
ανέβηκα στο πάλλευκο σπίτι μου
να βρω την υγείά μου πλημμυρισμένος από τα ψέματα...

Υάκινθος

Σήμερα λέω να κάνω μια παράβαση
και τα μισά απ’ αυτά που ‘χα να πω, να τα διαγράψω
ή αν θες, να τα μοιράσω σε κομμάτια
και ν’ αποκρύψω τα μισά ή αν θες να πω και ψέματα
λίγα μικρούλια ψεματάκια για την αλητεία
είναι για το γαμώτο που δεν πρόκαμα ακόμα να ημερέψω τις ανάγκες μου
ή που δεν έφτασε η συστοιχία του καιρού να γαληνέψω
είναι για το γαμώτο που όλα αυτά που σου μαζεύονται
φαντάζουν κάποια στιγμή πελώρια ή και σκάρτα

Γιώργος Κόκκινος

και η ταξινόμηση που έκανες κατά καιρούς
γίνηκε μια τρύπια υπερηφάνεια, άναρχα δομημένη μέσα σε κουτάκια...

Χορωδία

Περνάει το ασθενοφόρο
στους δρόμους ξεχύνεται η σκόνη
καλύπτει τα πατώματα, τα στρώματα
τα μοβ παραθυρόφυλλα, τα χρώματα, τ' αρώματα
γλυκά φιλιά κι ονόματα, παγκάκια, δέντρα και αυλές

τις ροζ μικρές τριανταφυλλιές
εμπρός - εμπρός, περνάει ο στρατός
ανοίξτε τα ωδεία σας και προς ολοταχώς
εμπρός - εμπρός, ο μαστροπός καιρός
ανοίξτε τα βιβλία σας να δούμε άσπρο φως
που χύθηκε η αγάπη μας, που χύθηκε;
στην άσφαλτο τρακάρισε και λύθηκε
χειρόφρενο δε βρήκανε να βάλουν στις ορμές
και χύθηκε η σκόνη σε σεντόνια με καρδιές

στα μάτια μας η πι' όμορφη, η πιο αγαπημένη
νωρίς - νωρίς ξεκίνησε να φύγει για δουλειές
τον κόσμο όπου γύριζε την πέρναγαν για ξένη
κι επέστρεψε στον τόπο της μ' ακράτητες ορμές...

Υάκινθος

Το караβάνι που μετέφερε τις αντοχές μου πνίγηκε στα Ψυχοσάββατα
κι όλο ανασταίνομαι από κάτι αποδείξεις προδοσίας
εγωϊσμού, ματαιοδοξίας και συμπόνιας για το απερχόμενο
που έμελλε να γίνει αφετηρία μιας βαθιάς σοφίας
τουλάχιστον ένα κομμάτι αρμονικής συμπόρευσης με το 'εγώ' μου.

Μέσα στη συννεφιά έπιασε κι ένα ψιλόβροχο
έπεφταν οι σταγόνες στα φύλλα κι ακουγόταν ένας συρφετός από ήχους
λες και μόλις είχε πλαστεί μια καινούργια πένθιμη μελωδία
χαράζοντας το τελευταίο πρωινό του κόσμου
με συνοδεία από κόρνες αυτοκινήτων και λεωφορείων...

Χορωδία

Περνάει το ασθενοφόρο
στους δρόμους ξεχύνεται η σκόνη
καλύπτει τα πατώματα, τα στρώματα
τα μοβ παραθυρόφυλλα, τα χρώματα, τ' αρώματα
γλυκά φιλιά κι ονόματα, παγκάκια, δέντρα και αυλές
τις ροζ μικρές τριανταφυλλιές
στους δρόμους όποιος περπατεί, σκατά και λάσπες θα πατεί
κι η φλόγα πάει απ' το κερί, στον τοίχο πάει να δικαστεί
και μια και δυο οπλίσατε, τον κόσμο όλο γαμήσατε
εμπρός - εμπρός, περνάει ο στρατός
ανοίξτε τα ωδεία σας και προς ολοταχώς
εμπρός - εμπρός, ο μαστροπός καιρός
ανοίξτε τα βιβλία σας να δούμε άσπρο φως...

Αφηγητής

Κι όλο αναρωτιόμουν που να 'φταιξα, που να 'φταιξεις
πολλά είδαν τα μάτια μου κι απόειδα
κάποια στιγμή λύγισα το παντζούρι να πάρω αέρα
και μου 'ρθαν μαζωμένα τα ερωτηματικά ένα-γύρο...

Υάκινθος

Σαν έβλεπα τ' αστέρια να φεγγοβολούν την πλάση
κι η πλάση να 'ναι πάντα γελαστή κι αγέρωχη
κουμπάκια ίδια ενός θαλασσινού πουκάμισου
κι ενός μικράγουρου τριαντάφυλλου η γεννομήτρα
καθώς δυο νεογνοί σ' ένα μικρό τριφύλλι παίζουνε
δύο πουλιά 'κει πλάι στο λουλούδι ανθίζουν
και χάμω τους παραμονεύει ο σκώληκας

τρέχει γοργά, σούρνεται, σπεύδει αλαφιασμένος
μόλις τ' αθώα, των εχθρών τα μάτια τ' αντικρίζουνε
το 'να τσιμπάει την ουρά του, το προφταίνει
τ' άλλο πατάει στο κεφάλι, αργοπεθαίνει...

Υεμένη

Φθινοπώριασε.

Πρέπει ν' αλλάξουμε το ημερολόγιο.

*Πάτα το play να δούμε την ταινία πάλι προς τα πίσω
εκεί που άρχισαν τα πάντα να υπάρχουν από τη σιωπή, το τίποτα, το
πουθενά*

*και πες μου αν έγινα η ζωή μες τη ζωή σου
ή απλά σου κράταγα παρέα δύσκολες μέρες*

*γεμίσαμε το ημερολόγιο όμορφα όνειρα και υποσχέσεις
χαρτάκια μ' έγχρωμους στιλούς, σημαδεμένα μ' ωραία λόγια
να μαρτυρούν πως κάτι αλλάξαμε σε τούτο εδώ τον κόσμο
να γίνει πιο χαρούμενος απ' όσο ήταν. Ο σκατόκοσμος!*

Υάκινθος

*Τα πήρα εγώ τα γράμματα στα γρήγορα
μα κόλλησα στους αριθμούς στα σύμβολα
και ξέχασα στο χρόνο ν' αφαιρώ και τους καιρούς.*

*Να τρώω από το κέντρο κάθε μνήμης μου
δημιουργώντας τις περίτεχνες κουλούρες ιστορίας.*

*Στον τοίχο μου με κόλλησαν βαθμοί π' απόκτησα
κι οι σκέψεις, είτε να μοιάζουν με φεγγάρια
είτε με αρχαία και αστεία, Ινδιάνικη μυθολογία*

δυο θάλασσες με δάκρυα τα πίστωσα

κι ο τόκος τρία ποτάμια από ξυλοδαρμούς
γεμάτα με πολύχρωμα πιράνχας του Αμαζονίου

σκίσαν τα ρούχα μου τα παιδικά, οι κροκόδειλοι
κι οι αρκούδες στήσανε χορό να με χορέψουν
ορδές θεόρατων θηλέων τρέχοντας με ποδοπάτησαν
κι ένας ολάκερος στρατός ανδρών με ευνουχίσαν...

Υάκινθος & Υεμένη

Κι η παρουσία μας στο τίποτα, στο πουθενά να υπάρχει
η παρουσία μας απύσχα, τυλιγμένη στη σιωπή...

Υεμένη

Απάντησέ μου αν το μπορείς
αυτή η σιωπή, αυτό το δάκρυ που κυλάει
αυτή η απαίσια, αλλοπρόσαλλη στιγμή, τί σόι αγάπη είναι;
Θα αρκούσε ένα “σ’αγαπώ”, μία συγνώμη, ένα κάτι να σαλεύει
μια νότα πένθιμη, ένα τραγούδι ανάγκης, “σε χρειάζομαι”
θα αρκούσε, ώστε να μη χαθώ απ’ τη ζωή σου, η αναγνώριση
πως άρπαξα το χέρι σου και μόλις χώθηκες στην αγκαλιά μου, πέταξες
σαν το πουλί που βρήκαμε κατάκοιτο στο δρόμο και το σώσαμε

θα ακούσε ...

συγνώμη, πήρα φόρα απ' τον Αύγουστο και γράφω ακόμα
ήρθε ο Σεπτέμβρης κι είμαι εδώ. Καλό σου μήνα!

Υάκινθος & Υεμένη

Κι η παρουσία μας στο τίποτα, στο πουθενά να υπάρχει
η παρουσία μας απύσχα, τυλιγμένη στη σιωπή...

Χορωδία

Σ' έψαξα σε σκοτεινά δωμάτια μαγεμένα
μέσα σε καπνούς και ξόρκια των Νεράιδων
ζήλεψα να δω τα μάτια σου γεμμένα
πάνω στα φτερά ενός κύκνου των Τυράννων
μαύρα, καστανά ή γαλάζια τι με μέλλει;
ό,τι προσκυνώ ψυχή μου δε με θέλει
κι έχω απ' τη νιότη ετούτη τη συνήθεια
φτιάχνει ο νους μου τρύπια παραμύθια
σ' έψαξα σε μουχλιασμένα υπόγεια κλειδωμένα
'κει που ρέει η λάβα, οι φλόγες των Καιάδων
χρόνια και καιρούς με σκόρπια απωθημένα
ίχνη από μαστίγια κι όπλα των Κενταύρων
πόθησα να δω τα μάτια σου υγραμένα
σ' άδειες φυλακές του ονείρου παραβάτες
θειάφι και ασβέστης λόγια πληγωμένα
τα 'καμε να κλάψουν ο ιππότης του Θερβάντες

μαύρα, καστανά ή γαλάζια τι με μέλλει;
ό,τι προσκυνώ, ψυχή μου δε με θέλει
κι έχω απ' τη νιότη ετούτη τη συνήθεια
φτιάχνει ο νους μου τρύπια παραμύθια...

Υάκινθος

Στο γωνιακό παρκάκι απόψε βρέχει
τρέχει ο κόσμος να προλάβει τη δουλειά, περνούν τα χρόνια
και ταχυδρόμο διάλεξε ο χάρος, να σου φέρει
στερνά ένα αντίο, κλάματα, δώρο τη μοναξιά

εκεί στο τρίτο το δικό μας το παγκάκι, όχι το τέταρτο
- στο τέταρτο παίζουν πασιέντζα ακόμα οι μοίρες -
το βρόχινο νερό στολίζει με Χριστούγεννα τις μνήμες

στο γωνιακό παρκάκι απόψε κλαίει κι ο Θεός
τον ρώτησα αν είναι δάκρυα πού χώρισαν οι δρόμοι μας
κι απάντηση δεν πήρα. Θέλω για δεξ
θέλω να πάρω μια απάντηση από σένα...

Υεμένη

Μα εμείς αγάπη μου, πού με κρατάς για πάντα
φυλαγμένο στην καρδιά σου. Εμείς μονάχα

απουσιάζουμε απ' τον πίνακα πού στόλισαν οι αγάπες

κι αν τούτο το γραπτό μιλάει ακόμα για τα μάτια σου
να μη νοιαστείς αν πάσχει από ομοιοκαταληξίες ή επίθετα
θέλω και τούτο, δεσ, να μιλάει ευθεία στην καρδιά σου

το «σ' αγαπώ» είναι μία λέξη τόσο απλή, τόσο φτηνή κι αστεία
τόσο μικρή για να στολίσει ό,τι αισθάνομαι. Ακούς; Το εννοώ
κι ακούω τώρα τη φωνή σου να προστάζει 'μείνε λίγο ακόμα'
'μείνε λίγο ακόμα, σε παρακαλώ'...

Υάκινθος & Υεμένη

Στο γωνιακό παρκάκι απόψε βρέχει
μα εμείς αγάπη μου, που με κρατάς για πάντα
φυλαγμένο στην καρδιά σου, απουσιάζουμε απ' τον πίνακα
που ζωγραφίζουν οι αγκαλιές μας...

Υάκινθος

Κι αν τούτο το γραπτό μιλάει ακόμα για τα μάτια σου
να μη νοιαστείς αν πάσχει από ομοιοκαταληξίες ή επίθετα
θέλω και τούτο, δεσ, να μιλάει ευθεία στην καρδιά σου

βλέπεις, ακόμα κι αν σταμάτησα να γράφω για τα μάτια σου
τίποτα πια δε με βοηθάει για να σβήσω αυτό που ζήσαμε
κι ακούω τώρα τη φωνή σου να προστάζει 'μείνε λίγο ακόμα'
'μείνε λίγο ακόμα, σε παρακαλώ'...

Υεμένη

Πόσο καιρό, πόση βροχή, πόσα χαμένα μας φιλιά ακόμα;
πόσες ημέρες, πόσες ώρες για να 'ρθεις;
κρατώ ημερολόγιο το σώμα, να σημειώνω τις σταγόνες της βροχής

κι αν πίστευα

- μα τώρα έχουν πεθάνει κι οι ελπίδες μου μαζί σου -
πως από κάπου, έστω νεκρή, θα ξαναέβλεπα στα χείλη
ένα χαμόγελο που θα 'σκαγε δειλά στο πρόσωπό σου

κι αν πίστευα πώς θα γεννιόμουν ξανά στην αγκαλιά σου
ήρθαν Χριστούγεννα και πάλι κι αρρωσταίνω...

Υάκινθος & Υεμένη

Στο γωνιακό παρκάκι απόψε βρέχει
μα εμείς αγάπη μου, που με κρατάς για πάντα
φυλαγμένο στην καρδιά σου, απουσιάζουμε απ' τον πίνακα

Γιώργος Κόκκινος

που ζωγραφίζουν οι αγκαλιές μας.

Κρατώ ημερολόγιο το σώμα,
να σημειώνω τις σταγόνες της βροχής...

Αφηγητής

Έχω τραβήξει το λοιπόν, ένα πελώριο τοίχο μπρος στα μάτια μου
να βλέπω το σκοτάδι κατά μέτωπο, σημάδι πως πεθαίνω
παίζουν παράσταση οι σκιές στο παρελθόν
μια φάρσα, μ' αρχηγό ένα ραμολιμέντο

το «σ' αγαπώ» είναι μια λέξη τόσο απλή, είναι μια λέξη κρύα
τόσο άψυχη θα έλεγα, γι' αυτά που 'χω να γράψω...

Υάκινθος

Σου στέλνω την αγάπη μου, με γαλανό γκλίτερ μελάνι.
Πήρα το δρόμο που οδηγεί για το βουνό απόψε κι ανεβαίνω.
Κι όλο ανεβαίνω, ανεβαίνω, μα στην κορφή δεν έφτασα χωρίς εσένα.
Ποιο είναι τ' όνομα σου; Μίλα. Μίλα μου ψιθυριστά.
Σιγά, να μην τ' ακούει κανένας τ' όνομά σου.
Μίλα μου αθόρυβα, όπως περνά στον ουρανό ένα σύννεφο.
Όπως διαλύεται το δάκρυ στις λακκούβες των χειλιών σου.
Πες μου, γιατί τα μάτια σου είναι πιο γαλανά απ' τη θάλασσα;

Γιατί τα χείλη σου πιο κόκκινα απ' το αίμα;
Έχω πάψει ν' αγαπώ. Είμαι αναίσθητος, τρελός, παράφρονας.
Είμαι κλεισμένος χρόνια σε μια φυλακή βιβλίων, που με κοιτάζουν απ' τους
τοιίχους
σα να θέλουν να με φάνε. Είμαι έγκλειστος σου λέω χρόνια
σε ιδιωτικό φρενοκομείο, δίχως παράθυρα και πόρτα.
Κι απ' αυτή τη φυλακή μιλάω τώρα.
Τριγύρω πεταμένα, σκόρπια τα χαρτιά μου.
Οι σκέψεις μου πετάνε στο δωμάτιο σκορπισμένες.
Κάνω παρέα μ' άψυχα πράγματα. Μελάνια, πλαστικούς στιλούς
κομμάτια εφημερίδας και περιοδικά ληγμένα.
Εδώ, μες στο βασίλειο του καπνού, μια γκρίζα απόχρωση κυριαρχεί και
ψέμα.
Πολύ ψέμα. Χούφτες το ψέμα που 'χουν πει.
Δε θα βρεις άλλο τίποτα στο λέω, να πλανάται στον αέρα.
Σου χάιδεψα απαλά τους ώμους να καθίσεις.
Κι απλώνονταν τα πλούσια μελαχρινά μαλλιά σου στο κορμί.
Να! πόσο απαλό είναι το δέρμα σου. Ποιο είναι τ' όνομά σου;
Δε βλέπω παραισθήσεις. Κοιτάζω όσο πιο βαθιά μπορώ τις κόρες των
ματιών
να πάρω τις χαμένες απαντήσεις. Ποιοι πόθησαν ετούτο το κορμί, για πες
μου;
Ποιοι το χάρηκαν; Ποιοι γεύτηκαν πιο πρώτοι τους χυμούς του;

Το άρωμα του αλαβάστρινου κορμιού σου, ποιοι σου το 'κλεψαν;
Σημείωσα τη μέρα που μου ήρθες. Γνωρίζω και τη μέρα που θα φύγεις.

Μ' απάθεια σου λέω, δε το νοιάζομαι.

Αυτό που 'ναι να γίνει θ' απογίνει κι αυτό που 'ναι γραφτό θα ειπωθεί.

Τριγύρω πεταμένα, σκόρπια τα χαρτιά μου.

Οι σκέψεις μου πετάνε στο δωμάτιο σκορπισμένες.

Μιλώ σε τοίχους που δεν έχουνε αυτιά να με ακούσουν.

Και σε πατώματα που όσο κι αν τα βρέχω με το δάκρυ, δε με νιώθουν.

Σου χάιδεψα απαλά τους ώμους να καθίσεις.

Όπως διαλύεται το δάκρυ στις λακκούβες των χειλιών σου...

Υεμένη

Μικρό μου λουλουδάκι ανθισμένο

μου εχάθηκες, μα εγώ σε περιμένω

τα φύλλα σου γερμένα από το κρύο, με ζητούν

τα κόκκινα φιλιά μου έχω αφήσει στο κορμί σου

να σκέφτεσαι τις νύχτες πως υπάρχουμε παντού

διαβάτης δεν πατά πάνω στα χνάρια που αφήσαμε

μονάχα η δροσιά του πρωινού είναι που την ήπιαμε

κρυστάλλινο ποτήρι αυτή η αγάπη

και φτάνει μια απρόσεχτη στιγμή για να το σπάσει

- πρότερον θνητοί -

ή έστω να ραγίσει ένα κομμάτι του
στο μέρος που χτυπάει η καρδιά
οι δυο μας μόνο, μόνοι, έρημοι οι δρόμοι
κανείς δε μας χαλάει τη σιωπή

γαλάζια η οροφή, την ανεβήκαμε
στους τοίχους σκαρφαλώσαμε κι ας ήτανε υγροί
τα λόγια μας με μέλι τα κολλήσαμε
στις τσάντες κουβαλάμε τη ζωή

εμάς δε μας χωρίζουνε αγάπη μου
τα πείσματα, οι γκρίνιες κι οι τρελοί εγωισμοί
στο βλέμμα μας αυτόματα δεθήκαμε
κι απάνω αγκιστρωθήκαμε να φύγουμε μαζί
να τρέξουμε, κι όπου μας βγάλει η άκρη

χωρίς το δηλητήριο και το δάκρυ
δε θα 'χε τόση γλύκα η ζωή...

Υάκινθος

Δυο-τρία γράμματα με κόκκινο από αίμα και του έρωτα μελάني
με τα πολύχρωμα στιλάκια που μου έγγραφες κι εσύ.

Τα φύλαγα προσεχτικά εν' άλλο Καλοκαίρι, σε μια κόκκινη καρδιά που
ράγισε έναν Αύγουστο

- που ήλπιζα μαζί, πως θα προλάβουμε του Αυγούστου το φεγγάρι -
Ήταν γιατί, ήσουν εσύ η πρώτη μου αγάπη, που με ταξίδεψες σε τόπο
μακρινό.

Μα δεν κρατώ κακία για όσα πρόσφερες απλόχερα με το 'να σου το χάδι.

Μα ευχή μου αυτή η συμφορά μακριά κι από εχθρό.

Ήταν γιατί, πόσο σε έκλαψα ποτέ δε θα το μάθεις
γιατί εσύ μου είπες πρώτη ένα "Αντίο, σ' αγαπώ".

Φόρεσα έτσι ένα ψεύτικο χαμόγελο στην πιο στερνή συνάντηση
και είπα για καλό σου, μείνε έτσι μην αλλάξεις.

Μα ήρθε και χαιρέτησα τα μάτια σου, τ' απόβραδο.

Με πήρε πίσω απ' το κατόπι ο εφιάλτης.

Κρύβοντας έντεχνα τα μάτια μου απ' το κλάμα
να μη με δεις πόσο λυπήθηκα για σένα κι ό,τι είπες

να μη σκεφτείς καθόλου πως χάνοντας εσένα, έχασα κι όλη τη ζωή.

Αυτή την ψεύτικη ή την κάλπικη που φτιάχναμε σα θάλασσα γαλάζια
και ρίχναμε τα όνειρα, καράβια να πνιγούνε.

Σε έχασα και έμαθα πόσο στοιχίζει η αγάπη, πόσο κοστίζει ο έρωτας που
κόπηκε στα δυο.

Έμαθα πως στα ψέματα στηρίζεται το χάδι
για να 'χει ο καθένας μας απλά μια συντροφιά.

Το παρελθόν είναι σκληρό γι' αυτούς που το θυμούνται

κι όσο γυρίζει πίσω η σκέψη στον καιρό, πικραίνονται σαν πρώτα.
Μπήκα στ' αμάξι κι έκλεισα την πόρτα, με τα παράθυρα κλειστά κι
αμπαρωμένα.

Τα δάκρυα δε νοιάστηκα κι αν βρέχανε τα χέρια
γλιστρούσαν στο τιμόνι με σβηστή τη μηχανή.

Ήτανε βλέπεις πάντοτε που αναζητούσα εμένα, σε κάποια δίδυμη ψυχή
τριγύρω απ' τη ζωή μου.

Ήθελα βλέπεις να τη μοιραστεί μαζί μου.

Το ξέρω, τη μοιράστηκες.

Τον πόνο στην ψυχή;

Στο σπίτι σύρθηκα αργά, είχε νυχτώσει

τα μάτια καθώς κλαίγανε και βάδιζα σκυφτά

να μη με δει ανθρώπου άλλου μάτι, να μη με νιώσει, να μη με λυπηθεί
γι' αυτά που κλαίει η αγάπη.

Γονάτισα στα τέσσερα και βρόντηξα την πόρτα.

Δε μ' ένοιαζε κι αν πρόβαλλε θλιμμένο το φεγγάρι

μονάχα που με πρόδωσε η πρώτη μου αγάπη

δε μ' ένοιαζε πια τίποτα κι αν φύγω απ' τη ζωή.

Και πλάνταξα και έκλαιγα στα τέσσερα για ώρες
τα μάτια μου πρηστήκανε, μαυρίσανε απ' το κλάμα.

Θυμάμαι τηλεφώνησε η θεία μου η Ντολόρες.

Με ρώτησε τί έπαθα, "έχασα στα χαρτιά"...

Υεμένη

*Ακόμα αναρωτιέμαι αν μ' αγάπησες
μα κι αν αγάπησες, πως μπόρεσες να σβήσεις
να λησμονήσεις απ' τη μνήμη, έτσι απλά
μέσα στο χρόνο τον ασήμαντο
τα δάκρυα της ανημποριάς που κύλησαν στα μάτια σου;*

*ν' αφήσεις να χαθεί απ' τα χέρια σου
ό,τι είχες αγαπήσει;*

*κι ανέβαινα σκυφτή τα σκαλοπάτια
να φτάσω ως τις άκρες των δαχτύλων σου
μα εσύ ήσουν πουθενά, εσύ ήσουν πουθενά
κι εγώ παντού σ' αγνάντευα
στο ξεχασμένο παρελθόν που σμίξαμε οι δυο μας
στο πικραμένο τώρα που ξεχείλισε λυγμούς
στο τιποτένιο αύριο που θα 'ρθει κάποιαν ώρα
να μας ραπίσει με τριαντάφυλλα και μαύρα λίλιουμ
που γέμισαν καπνούς.*

*Ήθελα βλέπεις χρόνο να σε πάρω απ' το χέρι
να σου τα πω με λόγια από τα χείλη μου...*

Υπήρξες και υπάρχεις στη ζωή μου, το πιο λαμπρό αστέρι
μα εσύ ήσουν πουθενά, εσύ ήσουν πουθενά
και ξέχναγα κι ολοένα έχανα ξοπίσω τη μορφή σου
κι ολοένα έφευγε, χανόταν απ' το βλέμμα μου η ματιά σου...

Υάκινθος

Ξεκίνησα μιαν ώρα για ένα μακρύ ταξίδι
πιο μακριά να φτάσω απ' τη δική μου Ιθάκη
εφόδια δεν κράταγα στους ώμους, μήτε στις τσέπες μου ψωμί

αγάπη είχα φορτώσει τις βαλίτσες μου
λατρεία απ' τη λατρεία μου, στο κόκκινο δισάκι
τεράστια τ' αποθέματα υπομονής κι ελπίδας μες στα σπλάχνα μου
κομμάτια εφημερίδας μες τις τσέπες
που λέγανε για μια χαμένη αγάπη, που άργησε να 'ρθει

ο δρόμος που περπάτησα, χιλιόμετρα
με ορθάνοιχτα τα μάτια και τ' αυτιά να μη τον χάσω

κι όπου έβρισκα μικρές τριανταφυλλιές
προσκύναγα το χώμα τους, κάνοντας μιαν ευχή
να φτάσω μ' όση δύναμη μου απόμεινε τα μάτια σου

θα έμοιαζα, αλλοτινούς καιρούς, σαν κυνηγός πολύτιμων κι αστραφτερών
πλασμάτων

που όμοια τους δεν γέννησε η γη μες στους καιρούς
σαν ένας κλέφτης διαμαντιών στο όρος του Καυκάσου
εκεί που είναι αδύνατο να βρεις τριανταφυλλιές

τα πέταλα συνέλεγα μ' αγάπη ένα προς ένα
τα φύλασσα σ' ένα πουγκί πιο ροζ κι από τα χείλη σου
πιο κόκκινα λουλούδια κι απ' το αίμα του κορμιού σου
πιο πορφυρά κι απ' τα φιλιά που μ' έκαναν παιδί

αρώματα δε φτιάχνονται μ' οσμή παραδεισένια
γιατί όποιος το άρωμά σου έφτασε να πιει
στη ζάλη απ' το μεθύσι του, κόλλησε η σκιά σου
και γίνηκε κομμάτι απ' το κορμί σου, το κορμί

συνέλεγα στους σάκους μου αρώματα
να δένουν, να παντρεύονται μ' αγάπη απ' την αγάπη
να σμίγουνε, να ενώνονται λατρεία με γινάτι
κουράγιο να βαπτίζονται, καρτέρι, επιθυμία
κι εμείς κάποια νυχτιά να τα φορέσουμε στο σώμα

μα ο δρόμος που κινήσαμε, λέγεται Αθανασία...

Υεμένη

Η πρώτη λέξη που έμαθα “σταμάτα και ξεκίνα”
ξεκίνησα με την αυγή και τέλειωσα τυφλή.
Να πεις δεν είχα όραση, μυαλό, προμετωπίδα
διαύγεια ίσως πνεύματος κι απόρθητο σκοπό;
Δίψα να μάθω πράγματα που μ’ άφησαν απ’ έξω
σ’ ένα κατώφλι της ζωής, αγάπη να ζητώ

τα πήρα και τα σήκωσα, τα γράμματα, τις λέξεις
μετά τα περιέλουσα με πράγματα δικά μου
από το μίγμα πρόβαλλε μι’ αγάπη στην καρδιά μου
και να, με εγκατέλειψε σαν ‘ξώγαμο παιδί

τυφλώθηκα - Όχι, τα μάτια μου κοιτούν από διόπτρες -
τυφλώθηκε η ψυχή μου και δεν ξέρω που πατώ
κι άμα κανείς στο δρόμο σας, δει να παραπατάω
απλώστε μου το χέρι σας κι εγώ θα το φιλώ...

Υάκινθος

Πολλά τα σταυροδρόμια και μας πλάνεψαν

δεξιά φραγκοσυκιές και βάτα με κοχύλια
πιο πέρα η μαύρη θάλασσα, στην άκρη η ελπίδα

στ' αριστερά ένα κάστρο με ξερόλες αυλικούς
ιπτάμενους γαϊδάρους, χιμπατζήδες μ' αλυσίδα

στο δρόμο μου δεν είδα μήτε ιππότες ή σοφούς
πριγκίπισσες με στέμματα, παρά με μια χλαμύδα
που έκρυβε ανεκτίμητα διαμάντια απ' τους εχθρούς
τριγύρω απ' την καρδιά, μιαν ηλιαχτίδα

τι άλλο να σου πω; Περπάτησα χιλιόμετρα
τ' αυτιά μου τυμπανίζουνε ακόμα από φωνές
σκληρά τα λόγια που είπανε σε μι' άγραφη σελίδα
καλύτερα να μου έσχιζαν το σώμα από πετρίες

αλλά τι λέω! Έτσι δε θα 'βλεπα ποτέ ξανά τα μάτια σου

δε θ' άκουγα τον ήχο απ' τη φωνή σου
θα έμοιαζα με άγγελο τριγύρω απ' το κορμί σου
να σου φυλάω όνειρα που φτιάχναμε μαζί

συνέλεγα στους σάκους μου αρώματα

να δένουν, να παντρεύονται μ' αγάπη απ' την αγάπη
να σμίγουνε, να ενώνονται λατρεία με γινάτι
κι εμείς κάποια νυχτιά να τα φορέσουμε στο σώμα

μα ο δρόμος που κινήσαμε, λέγεται Αθανασία...

Χορωδία

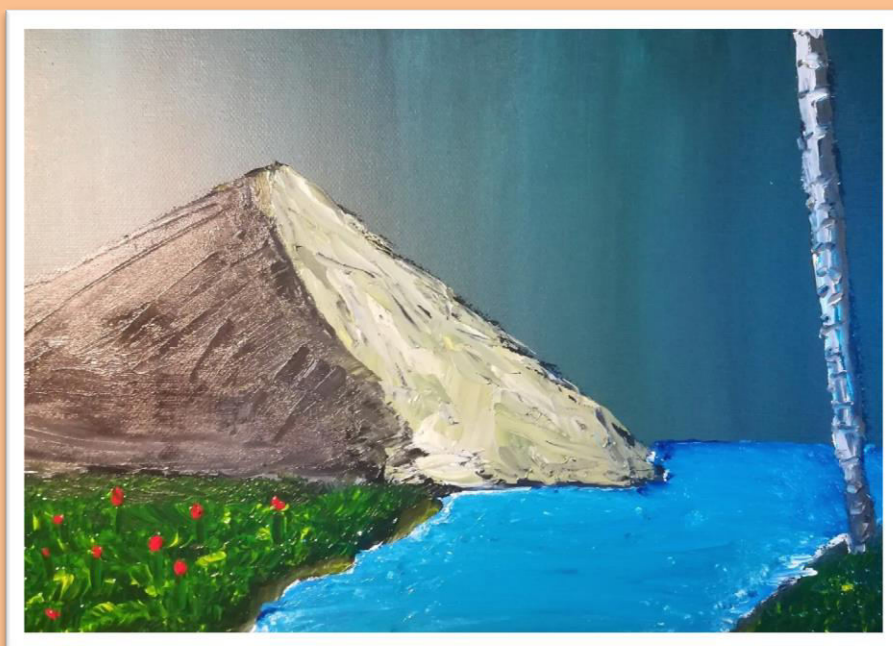
Το μόνο που ζητώ για να μου πεις
αν μένεις έτσι αμόλυντη όπως σ' έμαθα
αγνή, σαν ένα κρίνο της σιωπής
που εφύτρωσε στο χώμα του για μένα

θυμάσαι πως μεγάλωνες στα χέρια μου;
τριαντάφυλλο που χάιδευα τα φύλλα
που φίλαγα τα μάτια του και πέθαινα
σε χίλια σ' αγαπώ του, ονειρεμένα

ετούτη την αγάπη να 'χω πλάι μου
και τίποτα στον κόσμο, απ' τ' άγγιγμά της
οι νύχτες με το σώμα της στα χέρια μου
τρελαίνοντας τα γόνιμα όνειρά της

Γιώργος Κόκκινος

το μόνο που ζητώ για να μου πεις
κι ας είναι μια κουβέντα τελευταία
γεννιόμαστε απ' τον έρωτα Εμείς
ή σβήνουμε, αστέρια από τη μέρα;

Δ' ΣΚΗΝΗ

Αφηγητής

Σήμερα κάθισα δίπλα σου από τύχη, όπως σ' αντάμωσα στο ίδιο βαγόνι.

Το όνειρο βγαίνει αληθινό, το τρένο σφυρίζει, οι πόρτες θα κλείσουν.

Θα σαλπάρουμε στο επόμενο δευτερόλεπτο για το παράλογο.

Να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά, μόνο να με διαβάζεις απ' το βλέμμα μου.

Δε θα μιλώ, ούτε άχνα δε θα βγάλω, μόνο θα σε κοιτάζω, να σε μαθαίνω.

Θα σε περιεργάζομαι, έτσι όπως σε μάθαινα πάντα απ' τα βιβλία σου.

Θα σε κοιτώ σιωπηλός, να σε περιγράψω με το μυαλό μου

κι εσύ θα προσπαθείς να μαντέψεις, τι κρύβω στα μάτια

σαν ένα παιχνίδι. Θέλεις να παίξουμε; Πες μου!

Δε θα κινώ μήτε τα χείλη μου, θα με διαβάζεις απ' το βλέμμα.

Σήμερα θα σου μιλήσω εγώ για όλα, για οτιδήποτε θεωρούσες παράλογο.

Διάβαζα χρόνια τις ιστορίες σου στα βιβλία, τους έρωτές σου

τα πάθη σου, τα λάθη σου, μάθαινα ότι έκλαιγες κι όταν γελούσες,

χαιρόμουν.

Περπάταγες στα πλακόστρωτα τις νύχτες, μεθυσμένη

άλλες φορές ερωτεύτηκες, νοστάλγησες τα περασμένα.

Εγώ κλεισμένος χρόνια στο παιδικό μου δωμάτιο, να ξεφυλλίζω τις σελίδες
σου.

Δεν ένιωθα αν ξημερώνει ή αν βραδιάζει, μάζευα μία-μία τις φωτογραφίες
σου.

Φοράς το ίδιο στενό ξεβαμμένο σου τζιν, σκισμένο παντού και ραμμένο

το ίδιο σκουρόχρωμο σακάκι που αγκάλιαζα τις παγωμένες νύχτες.

Θυμάμαι ακόμα τον ήχο σου, ξέρω απ' έξω τη μελωδία, μα δεν άκουσα

ούτε μια νότα απ' τη φωνή σου. Εκείνη δεν τη γνώρισα ποτέ. Μη μιλάς!

Ζήλευα πάντοτε τις απαντήσεις που δεν προλάβαινα να πάρω.

*Που σε ρώταγα για χρόνια, μα εσύ απέφευγες να ομολογήσεις.
Χωρίς μια λέξη να αρθρώσω, να ρωτήσω που πας, που αφήνεσαι
για που κινείς, που τελειώνεις, ποιος Θεός σ' αγκαλιάζει τις νύχτες
ποια χείλη να μαγεύουν τις παλάμες σου με θεικές αμαρτίες;*

*Στα επόμενα κλάσματα του δευτερολέπτου, την επόμενη
χρονική στιγμή, θα πρέπει να τελειώσεις τα πάντα όπως άρχισαν.*

*Το τελευταίο σου βήμα είναι το τέλος της διαδρομής μου.
Εσύ θα κατέβεις στην επόμενη στάση, να χαθείς μες το πλήθος
κι όταν ανοίξουν οι πόρτες, θα έχω σαλπάρει για το παράλογο...*

Υάκινθος

Μύρισε θάνατο η αγκαλιά μου, σιωπή παντού

μαύρο τσιγάρο, πικρός καφές

ίδιο το πένθος να μοιάζει στο χθες

πέθανε ο έρωτας, πες μου γιατί

φταίξαμε κάπου, καρδιά μου ορφανή;

εμείς δεν τρέξαμε πάνω στις ράγες;

και το πουλί στην παλιά σκαλωσιά

πέταξε ανάποδα, αχ! και κρεμάστηκε

κλαίει μανούλα μου, μαύρο το δάκρυ του

άγριο το κλάμα αυτού του οiwονού
πώς περιμέναμε, άκου μανούλα μου
μες τα θεμέλια μιας φυλακής

τον ερχομό του λοιπόν περιμέναμε
του πελαργού να μας φέρει αγάπη
κάπου την είχαμε, κάπου την χάσαμε
ή την ξεχάσαμε μες το ντουλάπι;

την αγαπώ, την αγαπώ, θα το φωνάζω
όλη τη δύναμη κι όσο θα ζω
μέχρι τα μάτια μου να με προδώσουν
μέχρι το φως μου να χάσω κι εγώ

με αγαπά, με αγαπά, να το φωνάζει
με μια φωνή που δε φοβάται να ουρλιάζει
κι αυτά τα δυο τα σ' αγαπώ να ενωθούνε
πάνω στο τζάκι που έκαμε στάχτη ετούτη η αγάπη

σπάσαν μανούλα μου, κούπες οι αγάπες
και τα κομμάτια μας πρέπει να βρούμε
χτύπησε ο χάρος την πόρτα να βγούμε

μα τον τρομάξαμε με μια ματιά

την αγαπώ, την αγαπώ, θα το φωνάζω

όλη τη δύναμη κι όσο θα ζω

μέχρι τα μάτια μου να με προδώσουν

μέχρι το φως μου να χάσω κι εγώ

κουνώ το χέρι και χαϊδεύω τα μαλλιά της

έχει την όψη μιας νεκρής μα δε με νιώθει

αυτή στα μάτια μου ζωγράφισε πορεία

και στο χαρτί μ' ένα μολύβι τριαντάφυλλο

έγραφε Εμάς, το σ' αγαπώ, την ευτυχία

σε μια γαλάζια οροφή, σ' ένα κερί

σ' ένα αστέρι είχε κρεμάσει τη ζωή μας

και για εικόνισμα μια σέπια κοινή φωτογραφία

αντίο ζωή, μα δεν αρκεί να σε φωνάζω με συνθήματα;

πάθος, φιλί, ζεστή αγκαλιά, μια ροζ καρδιά

ζωγραφισμένη με μαγεία, αντίο Υεμένη

έτσι φαινόταν η αγάπη μας στην τελική ευθεία

τρόμαξε ο χάροντας και πήγε και κρεμάστηκε
κι εμείς εδώ, εμείς γιατί, πες μου τι φταίξαμε;

μαύρο κρασί, ρέει το δάκρυ από τις φλέβες
μια χαρακιά πάνω στον δείχτη είναι η πένα μας
γράφουμε κόκκινη λοιπόν την ιστορία...

Υεμένη

Τις μέρες που αμαρτάναμε
τα τριαντάφυλλα, φορέσαν το βαθύ
το μαύρο χρώμα του ανύπαρκτου

βάφεται σκούρα η αμαρτία μας
στολίδι γκρίζο, όταν το φως τα λαχταρά
κι όταν ο ήλιος τα κοιτάζει

γράφονται μαύρες οι σελίδες, στα βιβλία
έτσι σκουρόχρωμα ντυμένη
σα μας κοιτάζει μ' απορία, η ιστορία μας

και λέει πώς φτάσαμε ως εδώ
ρωτάει πώς φύγαμε, σε ποιόν αστερισμό;

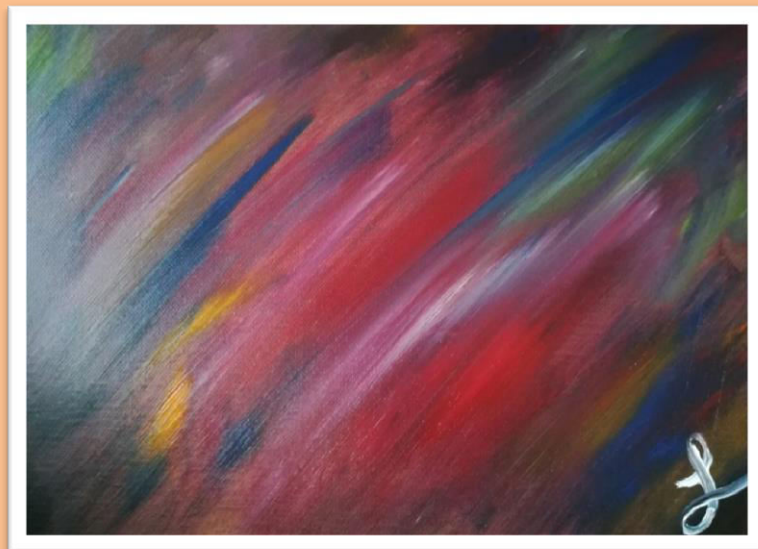
Γιώργος Κόκκινος

κι εμείς της λέμε, έτσι απλά

όπου αλλάζουν χρώμα τα τριαντάφυλλα
κι όπου τα πέταλα, βυθίζονται στο πένθος
εκεί που σμίγει με τ' ανέφικτο, τ' απέραντο

κι ύστερα κλαίνε, όπως κλαίει ο ουρανός
ύστερα βάφονται στο γκρίζο
τα παρτέρια, όπου φυσάει ο άνεμος
σκίζονται τ' άψυχα της γης, τα μεσημέρια

βάφεται σκούρα η αμαρτία μας
στολίδι γκρίζο, όταν το φως τα λαχταρά
κι όταν ο ήλιος τα κοιτάζει...

Ποιητής

Ένα λεπτό από την αστραπή
κι όπως με γλύφει ο κεραυνός στα δέκα μέτρα
και το καμιόνι τρέχει με διακόσια στην Εθνική
κάτω απ' τη θάλασσα είναι η Άβυσσος
κάτω απ' την Άβυσσο πάτο δεν έχει
μα εσύ γυναίκα
να ζεις σ' ένα σώμα που αιμορραγεί
και γιατρικό άλλο απ' τον έρωτα πού να το βρεις;

Το παρασύνθημα είναι η τρομπέτα σου και για μπουρδέλο η μοναξιά σου
στο ένα τέταρτο η ζωή κι εγώ την ίδια τη ζωή κατάπια
η νύχτα γέννησε τη μοναξιά, μα η μοναξιά είναι πουτάνια
παίρνει στα πόδια της ανάμεσα όλα τ' αγόρια αντάμα
όσους μονάχοι απομένουν και περιμένουν καρτερικά
και να σκεφτείς ένα λεπτό πριν την Ανατολή
όλο το Σύμπαν πλημμυρίζει.

Δε με φοβίζει ο θάνατος
τρέμω της ύπαρξής μου την αθωότητα μητέρα
και πως θα φτάσω τον Παράδεισο παρθένος.

Έρημη χώρα η Ελλάδα

*καρκίνος πέφτει στα χωράφια και καρπίζει
κάτω απ' τον πάτο του κρασιού οι λογοτέχνες*

στήνουν χορό οι ξεχασμένοι ποιητές

τούτοι δε λείπουνε ποτέ

ήπιαν τ' αθάνατο νερό και δε τους πιάνει το φαρμάκι

ούτε η σφαίρα ούτε η αρρώστια δε τους πιάνει

γεννάνε λέξεις που δε γέννησε η γλώσσα.

Τα βογγητά ζηλεύω και τους ψίθυρους

ερωτικές κραυγές την ώρα που πηδιούνται

στο ένα τέταρτο η ζωή κι εγώ τη γλύτωσα απ' το θάνατο

στημένος πίσω απ' τον τοίχο να σ' ακούω.

Πήραν φωτιά τα τούβλα στο χαμόσπιτο

και τα ντουβάρια μαύρισαν τον ήλιο

στη νύχτα έμαθε η μοναξιά να παίζει

γλύτωσα τέσσερις το θάνατο

παραμιλώ παραπατάω

μα το λιμάνι του έρωτα δε φτάνω

κι απ' του κρασιού τη ζάλη έπιασα πάτο...

Υεμένη

Νύχτα τη στήσαν τη σκηνή του κόσμου οι αστρίτες
και σαν οχιές κοιμήθηκαν επάνω στ' άπλωμά της
έτσι κατάχαμα, για δεσ, που κείτονται οι τερμίτες
και στρωματσάδα απλώσανε να φτάσουν τις ιτιές

γίναν πολλοί οι συγγραφείς και λόγιοι, κι οι εκδότες
που θέλησαν να βρίσκονται στο μάτι του κυκλώνα
με ρίμες και με λυρισμό να γράψουν για το χώμα
μιας που κανείς δεν πρόκαμε να φτάσει το γκρεμό

νύχτα τη λύσαν τη σκηνή του κόσμου οι λογοτέχνες
για μια φορά κατέβηκαν στο ύψος των ποδιών
ορθώσανε οι μύτες στο αφρατένιο στρώμα
να ιδούνε πως οσμίζονται οι αστρίτες το γκαζόν

μα αντί γι' αυτό προσλάβανε υπαλλήλους στη ρεμούλα
να καταγράψουν το συμβάν με κάλπικο οχετό
μιας και η νύχτα σφάγιασε της φτήνιας τα ρολόγια
οι λεπτοδείχτες θα μετρούν τα ωραία χρόνια εδώ...

Ποιητής

- Σκέψου -

*πως όλες οι λέξεις δημιουργήθηκαν για εμάς
τους ποιητές μιας ανείπωτης ερωτικής πλάνης
που πέσαμε ως θύματα στην αρένα και θυσιάστηκαμε
για να κάνουμε το πιο τρελό μας όνειρο πραγματικότητα
με λόγια αγάπης και παντοτινής λατρείας
και πράξεις, που κανείς δε φρόντισε να τις περάσει στα βιβλία*

*τώρα η γνώση διατυμπανίζεται
αποτυπωμένη με τον πιο απλούστερο τρόπο
και αναζητά ικανούς αποκωδικοποιητές*

*είναι κάτι στιγμές που ξεχύνονται
- ήχοι από πυροβόλα όπλα μέσα στη νύχτα -
που γίνονται μια πονεμένη σελίδα σ' ένα βιβλίο ποίησης.*

*Κλείσανε οι ποιητές ολάκερο τον κόσμο
σε μια μικρούλα φλούδα πορτοκαλιού
που άστραφτε στον ήλιο σαν το διαμάντι.*

*Τον φύλαξαν σ' ένα καλά κλειδωμένο ερμάριο, για χρόνια
πάλιωσε σα το παλιό καλό κρασί, που όσο παλιώνει γλυκαίνει.*

Εκείνα θα γινόντουσαν

- πρότερον θνητοί -

τα πιο όμορφα ποιήματα που γράφτηκαν ποτέ

- οι στίχοι μου -

πουλιά που πετάνε στον ουρανό κι αναζητούνε ψυχές
αναζητούνε έρωτα και λατρεία...

Υμένη

Ο ήλιος, το φεγγάρι, τ' αστέρια, η θάλασσα
κάθε κορυφογραμμή της απύθμενης φαντασίας μας
σε μια νύχτα γεμάτη υπονοούμενα
με λέξεις απ' αυτές που ανταλλάσσουν οι ερωτοχτυπημένοι

κι όλα τα τραγούδια γράφτηκαν για εμάς
τους μοναχικούς καβαλάρηδες των νυχτερινών κόσμων
που τραγουδάμε σερενάτες τα μεσάνυχτα
κάθε που νιώθουμε τη μοναξιά να μας βαραίνει
να χαϊδεύω τα μαλλιά και να σου τραγουδώ στ' αυτί μελωδίες
την ώρα που ακουμπισμένη στην αγκαλιά σου
θα υφαίνεις το χρόνο με δευτερόλεπτα παντοτινής ευτυχίας...

Ποιητής

*Τη γλώσσα ποιητές, τη φτιάξαμε για να 'χουμε να τρώμε
ποιήματα, που να μιλούν για έρωτες κι άλλοτε για τις θύμησες
αφού πνευματική τροφή δε βρήκαμε κρυμμένη στα ντουλάπια
μήτε και το ψωμί να ψήνεται, στα φώτα της σελήνης*

*εμείς, στο στρογγυλό τραπέζι μας, βρήκαμε τον Μπωτλαίρ
για κολατσιό στο λιόγερμα, τρώγαμε τον Ελύτη
στις σκάλες π' ανεβαίναμε, του Κάλβου τις Ωδές*

*τη γλώσσα ποιητές, τη φτιάξαμε για να μιλά η εκδίκηση
για να μιλούν οι λέξεις που κολλούσανε στο στόμα
όταν εκφράζαμε του κόσμου τις πληγές
κι αφού σημαίες και πανό, στα χέρια δεν υψώσαμε
μήτε στους δρόμους μαζωχτήκαμε να κάνουμε ειρήνη
εμείς, το δίκιο λέγαμε, του εργάτη τις ουλές
κι αυτοί μας καταχώνιασαν στον πάτο της ευθύνης.*

*Τραγούδια μάθαμε, στο στόμα να τα λέμε
που άλλα υμνούν τους έρωτες κι άλλα το μισεμό μας
με μελωδίες πένθιμες, μέσα στις εκκλησιές...*

Υεμένη

Είναι φορές που τα πουλιά δεν τραγουδάνε
μήτε κι ανθίζουν τριαντάφυλλα λευκά
είναι ψυχές που δεν τους έλαχε να πιούνε
ένα φιλί αντί πιστού για μι' αγκαλιά

κι άλλοι που είχανε τα πάντα στη ζωή τους
ήπιαν, γλεντήσανε μια κίβδηλη ψευτιά
κι αν λεν τ' αντίθετο, μ' ακούς; Μονολογούνε
η ομορφιά τους ως ψευτιά τους κυνηγά

μα δε μ' ακούει, μα δε μ' ακούει κανείς απόψε;
ποιος λες να νοιάστηκε αν χτυπάει μια καρδιά
τι κι αν πονά ή δεν πονά, έλα και κόψε
όλες τις φλέβες μου που κλαίνε σιωπηλά

σε μια γιορτή ελάτε όλοι να ορκιστούμε
να υποσχεθούμε πως θα στήσουμε χορό
την ομορφιά, μέσα στα σπλάχνα μας να δούμε
κι ύστερα αφήστε την να σβήσει, να χαθώ...

Ποιητής

*Κανένας στίχος στο συρτάρι τώρα πια
βγάλτε τις λέξεις που ντρεπόντουσαν να βγούνε
κι αυτά τα εντέχνως καλά κρυμμένα σας τετράδια ποίησης
λευκώματα – τα μυστικά σας! -
καλώς να ορίσουν το λοιπόν στην παγωμένη ολονών μας επιφάνεια
που ξύλιασε να περιμένει απ' το κρύο
γι' ανταμοιβή από τους κόπους της αγάπης που εδώκαμε*

*κι αναρωτιέμαι, το λοιπόν
πόσο απύθμενη, φίλε ποιητή, είναι η αγάπη μας;
καθώς κι αν διαμοιράζεται
αν μπαίνει σ' άλλα στόματα ή άλλα αιδοία
αν ταξιδεύει όταν χωρίζουμε
αν διαμαρτύρεται όταν πονάμε
ή απλά χαιρέται όταν εμείς χαιρόμαστε !*

*ως κάποιοι άλλοι δάσκαλοί μας ποιητές
προκάτοχοι ετούτης της ρημάδας τέχνης
«της ανασφάλειας που ζούμε»
που άλλοι το αποκαλούν κι «ευθανασία»
μας διδάξανε λοιπόν, ακούστε!*

να ψάχνουμε μονάχοι μας να βρούμε λύση στην Αλήθεια
κι απαντήσεις πάνω σε φιλοσοφικά, ερωτικά
ή υπαρξιακά ζητήματα που αφορούν την πλάση
κι εμείς σαν άξιοι μαθητές, διαβάσαμε το μάθημα, το μάθαμε νεράκι
μα έχουμε ξεμείνει από αυτή την απορία!
ποιο να 'ναι εν τέλει το νόημα της ζωής;
(κι αυτό καλείσαι εσύ να το ανακαλύψεις!)

Υάκινθος

Τα χέρια μου σηκώσανε τον έρωτα - τον εξυψώσανε -
τα πόδια μου, στο δρόμο μιας αγάπης, χιλιόμετρα διαβήκανε
και κείτομαι γερμένος σ' ένα υπόστεγο
τριγύρω να χιονίζει και να βρέχει - πόσο μόνος! -
για όπλο να μασάω ένα στίχο μου
γι' ασπίδα τα υψηλά φρονήματά μου
που θέλησαν σκληρά να τα συνθλίψουνε
-για δεξ -
κι εκείνα μείναν έτσι. Παλικάρι !

Τα πουλιά με αγκαλιάζουνε με τις φτερούγες τους
και με φθονούν οι άνθρωποι για ελπίδες φρούδες

που τάχα λεν' τους έδωσα για να πορεύονται

- Μα... ποιος κατηγορεί τους ποιητές; -

αν όχι της ζωής οι δικαστές

κι αν όχι εκείνοι που πισώπλατα μας πρόδωσαν

μια νύχτα με πανσέληνο και καλιακούδες

που ούρλιαζαν σαν άρρωστη ανάμνηση

που πήδηκε από γνώριμες εξάψεις;

Μην έχοντας τα χέρια μου λυτά

για να κρατήσω μες την αγκαλιά μου ό,τι ποθούσα

ανάμεσα σε τόσους άλλους, ολόγυρα περιπατούσα

και πήγαινα κι ερχόμουνα

και πήγαινα ολοένα και μακρύτερα

ανάμεσα σε τόσους άλλους μόνους

αγνώστους και απρόσωπους, ηλιολουσμένους ποιητές

και φεγγαρολουσμένους πότες

κι αν μόνοι περπατάμε, ανάμεσα σε τόσους άλλους μόνους

αγνώστους και απρόσωπους, ηλιολουσμένους εραστές

και φεγγαρολουσμένους τυχοδιώκτες ή επαίτες

που ζητούν ένα κομμάτι ψυχικής ελεημοσύνης για τις τσέπες τους

- πρότερον θνητοί -

κι ανάμεσα σε τόσους άλλους πόνους της ψυχής ολόγυρά μας
για πες μου;

Ημέρεψε ο πόνος, που χρόνια ομολογώντας, καρτερούσα να ημερέψει
που άδικα και αναπάντεχα φορτώθηκε στις πλάτες μου
και που κουράστηκα να τον βαστάω
και πρηστήκανε τα πόδια μου και μάτωσαν
ανάμεσα σε τόσους άλλους πόνους
για πες μου, ημέρεψε ο πόνος της ψυχής;

Υεμένη

Κι αν νύχτωσε κι αν βρέχει, κι αν πάλι κάνει κρύο
κι αν πέρασε μία ακόμα ημέρα από εχθές
κι αν συνεχίζει ο ήλιος ν' ανατέλλει απ' την Ασία
κι αν το φεγγάρι γέμισε κι απλώθηκε η νυχτιά
- καθόλου δε με νοιάζει -

εγώ μισή, εσύ μισός, όλοι οι άλλοι ένα μισό απ' το ολόκληρο
έτσι ήτανε από εξαρχής γραμμένο
και τα λοιπά, τα σχετικά με το ολόκληρο
είναι μια πλάνη, ώστε να ελπίζουμε σε κάτι

«κοίτα να ζήσεις τη στιγμή, να καρπωθείς ό,τι σου φέρει η τύχη»
ετούτο, το λοιπόν, μου είχε πει παλιά, ένας ... «μισός»
που νόμιζε το ολόκληρο μπορούσε να το φτάσει
να νιώθει πλήρης, επαρκής και να γεράσει ολάκερος με όσα του χαρίστηκαν
και όσα πόθησε, είχε την αίσθηση (και την ψευδαίσθηση) ότι μπορούσε να
τα φτάσει

γινήκανε τα πόδια μας πρησμένα και ματώσανε
και αποθήκη για τις μνήμες έχει γίνει το μυαλό μας
για το κορμί μας δε, ένα τσουβάλι συναισθήματα να κουβαλάμε
κι ένα φιλί ενθύμιο, βαρύτερο κι από ελέφαντα...

Υάκινθος

Κόπιασα τόσο για να βρω ένα κορμί για ν' ακουμπήσω
κι από τις μακριές κοτσίδες του, ορειβάτης
να πιαστώ, να κρατηθώ
κι εγώ μικρός Χριστός, που πλέον χάθηκα
αντί να δώσω την ψυχή της να την πάρει ο χάρος
έδωσα όλο μου το είναι μες τα χέρια της
κι απέθανα, προτού προλάβω να τη δω μητέρα...

Υάκινθος & Υεμένη

Κι αν νύχτωσε κι αν βρέχει, κι αν πάλι κάνει κρύο

- πρότερον θνητοί -

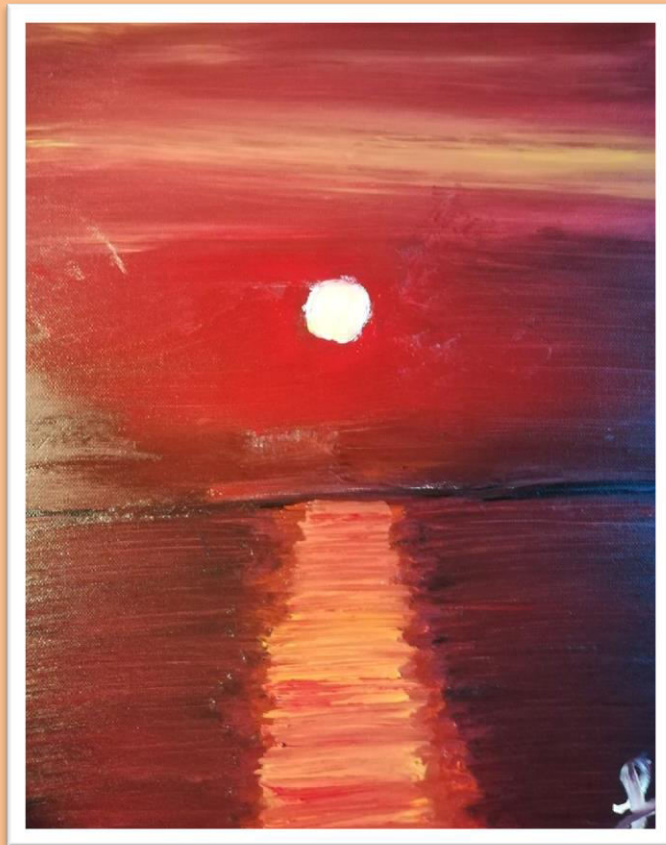
κι αν πέρασε μία ακόμα ημέρα από εχθές
κι αν συνεχίζει ο ήλιος ν' ανατέλλει απ' την Ασία
κι αν το φεγγάρι γέμισε κι απλώθηκε η νυχτιά

- καθόλου δε με νοιάζει -

για πες μου

αν ημέρεψε ο πόνος, που χρόνια ομολογώντας, καρτερούσα να ημερέψει
που άδικα και αναπάντεχα φορτώθηκε στις πλάτες μου

για πες μου ...

Ε' ΣΚΗΝΗ

Χορωδία

Μου τα 'χε πει ο άγγελος στ' αυτί
σε έναν ξέφρενο εφιάλτη, αργά μια νύχτα
με παρηγόρησε πως ξέρει την αλήθεια
κα πως το αμόλυντο κορμί μου θα σωθεί

μαζεύει όλες της αγάπης τις ψυχές
νεκρές τις ρίχνει στην πελώρια αγκαλιά του
πριν ξημερώσει η αυγή, σβήνει και χάνεται
- κυκλοφορεί ανάμεσά μας στην πλατεία -

γαλάζιο σύννεφο απόψε σε κοιμίζει
στην αγκαλιά του σ' έχει πάρει ένας Θεός
ποιος τάχα άραγε, μ' αγάπη σε γεμίζει
ποιος σου χαρίζει της λατρείας του το φως;

γαλάζιο σύννεφο γλυκά σε νανουρίζει
και λέει τραγούδια όπως δεν έχω ξαναπεί
ποιος τάχα άραγε, με έρωτα σ' αγγίζει

- πρότερον θνητοί -

ποιος σου χαρίζει της γαλήνης τη σιωπή;

Νυχτερίδα

Θέλω ν' ανοίξω το παράθυρο

να διώξω το σκοτάδι απ' τα μάτια μου

θέλω ο άνεμος σα φύλλο να μ' αρπάξει

δε μ' ενοχλεί ούτε ο χιονιάς κι ούτε το κρύο του βοριά

θέλω το χιόνι ως την αυγή γλυκά να μ' αγκαλιάσει

- να μου χαρίσει ένα φιλί -

ξέρεις, κουράστηκα να ζω σε μέρη απόκοσμα

μες τα σκοτάδια, τους καπνούς απ' τα τσιγάρα

- τα μαύρα σάβανα -

θέλω ν' ανοίξω τα φτερά μου τα πελώρια, τα λευκά

που μέσα κρύβουνε τα δάκρυα

θέλω απόψε να πετάξω, τ' όνειρο σα σφαίρα να το πιάσω

είμαι ένας άγγελος που κατοικεί στ' αθώα μάτια σου

που σιγολιώνει απ' τη ματιά σου

καθώς, σκυμμένος στη γωνιά, μετράει λίγο-λίγο

Γιώργος Κόκκινος

κάθε χτύπο απ' την αγάπη σου

ξέρεις, πεθύμησα το φως θέλω ν' ανοίξω το παράθυρο

να δω ξανά τον ήλιο

όμως κι αυτός ακόμα να φανεί, δεν έχει μέρος να πλαγιάσει

- πού να χωρέσει στην καρδιά σου; -

Υάκινθος

Εδώ, που βασιλεύει ακόμα ο καπνός και η σκόνη

σας στέλνω την αγάπη μου, καπελωμένος από ένα μάτσο βιβλία

που κιτρίνισαν οι σελίδες τους οι αδειανές στο χρόνο

γιατί δεν γράφτηκε ακόμα η παντοτινή ιστορία

κι αυτά που διαβαστήκανε

κλάψανε υγρασία τόση που ξεβαφτήκανε τα γράμματα

χυθήκαν, σα τα δάκρυα πάνω στα πατώματα

και μούσκεψε το ξύλο

κι απόμεινε ένα απίστευτο μούδιασμα να τρώει την ωμοπλάτη μου

που όταν πάω να σηκώσω το κεφάλι

με σφαδάζουνε τα πεπραγμένα

απέμεινα εδώ που βασιλεύει η μουντίλα

ανάμεσα σε αραδιασμένα, ένα σωρό, βιβλία για την καφρίλα
που ο κάθε εύπορος αστός, θυμήθηκε να γράψει
κι η τύχη τον ευνόησε να γίνει πλοηγός.

Ένα ρεφρέν θα σκαρφιστώ για το φινάλε
εκεί που βγαίνει μες το έργο ο χάροντας
και βγάζει τα εργαλεία του για επίδειξη ισχύος

μα εσείς να απομείνετε σ' αυτά που θα γνωρίζετε
τα υπόλοιπα είναι για τους σπαταλιστές του χωροχρόνου
και για τις ώριμες ατόφιες εφηβείες που γινήκανε ανάγκες

επίσης, για τους παραδόπιστους θνητούς
που λογαριάζουνε τον έρωτα με ζυγαριά
και τον μετράνε για να δούνε την αξία του σε χρήμα..

Νυχτερίδα

Αγόρασα δροσιά από τη θάλασσα
και έκλεψα τα κύματα απ' τον άνεμο
περπάταγα για ώρες πλάι στην ακροθαλασσιά
να πιάσω απ' την αρχή, όλο το νήμα του έρωτα
και μέτραγα ένα-ένα τ' ατοπήματα

- ποιο νόημα έχει άλλωστε η ζωή δίχως ετούτον; -

κι ειν' η ζωή μια τουφεκιά
που κομματιάζονται στ' αγέρι τα τρυγόνια
στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα
συνθλίβονται τα σύννεφα
και μένουν έρμοι κι ορφανοί οι μελλοθάνατοι
να υψώνουν τη φωνή τους, δειλοί, μπροστά στο θάνατο

μα πέρα κι απ' το θάνατο, τ' ανέφικτο
κι ανέφικτο θα μένει μέχρι κάποιος να το πιάσει
ανέφικτο θα υφίσταται, πριν κάποιος τολμηρός να το προφτάσει

- τρεχάτε να το δείτε! -

το χάσαμε το πλοίο ενώ πέρναγε απ' την πόρτα μας
κι ίσως ποτέ να μη το δούμε
ίνα δικαιωθεί η αγάπη, θα πρέπει να κοπιάσουμε
καβάλα σ' ένα άτι να γλυτώσουμε τα σύννεφα...

Υάκινθος

Βλέπετε, νόμιζα πως ήμουν ποιητής, μα αρχίζω ν' αμφιβάλλω
κοιτάζω τα τριαντάφυλλα και δε διακρίνω έρωτα

κι απ' το χαμένο χρώμα τους
μαζεύω όλο το κόκκινο για να 'χω και να κλαίω
αύριο, που θα 'ρθουν κι άλλα μαζωμένα

μονάχα τις παλιές μου αναμνήσεις να 'χω πλάι μου
κι αυτές, αργά παραμονής, θα βάλω να τις κάψω.
Το χιόνι θα καλύπτει τις φωλιές, που έχτιζε η αγάπη μας
φωτιά δε θα 'χει μείνει να το λιώσει
κι απάνω στα παγκάκια που μεθούσαμε απ' τον έρωτα
σκυλιά θα τρέχουν τώρα να κρυφτούνε...

Νυχτερίδα

Στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, συνθλίβονται τα σύννεφα.

Ίνα δικαιωθεί η αγάπη, θα πρέπει να κοπιάσουμε
καβάλα σ' ένα άτι να γλυτώσουμε τα σύννεφα
ίνα δικαιωθεί η αγάπη, θα πρέπει να κοπιάσουμε
καβάλα σ' ένα άτι να γλυτώσουμε τα σύννεφα...

Υεμένη

Κοίταξέ με, τα μαλλιά μου έχουν μακρύνει
κι αν ασπρίσανε οι τρίχες, πάνε μήνες, πάει καιρός
που με φώναζες "αγάπη" όπως εκείνη

λάθη έγιναν σωρό, άγγελέ μου απολογούμαι
θέλω ακόμα όμως κάτι να σου πω
τί κι αν ράγισαν τα χείλη από δάκρυα, σ' αγαπώ
τί κι αν άλλαξες κι αλλάξαμε κι οι δυο

δε σε ξέχασα ποτέ, φίλε, έρωτα, αδερφέ
μια εμπειρία η συνάντηση εκείνη

να ρωτήσω τί φωλιάζει στην καρδιά σου;
αν σου φαίνεται χυδαίο, μη μου πεις
ποιος χαϊδεύει το λαιμό και τα μαλλιά σου
ποιος στα χείλη σου μεθάει από φιλί;

άστα όλα ν' αργοσβήνουν αν σε πίκραναν
είσαι άγγελος με διάτρητες φτερούγες
Μπαμ! σε παίρνει η τουφεκιά, η χειρότερη ψευτιά
κι ειν' αλήθεια, τους καλύτερους πενθούμε...

Αφηγητής

Όλα μου τα χρόνια προσπαθούσα να γεμίσω
το κεφάλι μου, με χρήσιμες πληροφορίες.

Πήρα ένα μάθημα από τη ζωή, τώρα που ένιωσα το κενό

αυτό που δημιουργεί η έλλειψη του συντρόφου.

Δεν έμαθα το σημαντικότερο όλων των μαθημάτων.

Τι είναι ο Έρωτας και ποιο το νόημα της Ζωής;

Γιατί οι άνθρωποι χρειάζονται, ο ένας τον άλλον

για να μοιράζονται τις σκέψεις και τη ζωή τους;

Υάκινθος

Τα μέτρησες τα λόγια στην αγάπη

κι αρκέστηκες σε βασικές εκφράσεις δίχως πράξεις.

Τα ζύγιασες, τα μέτρησες με χάρακα

τα ζυγοστάθμισες μ' ένα μοιρογνωμόνιο

και έβαλες τα υπόλοιπα να πιεις σ' ένα ποτήρι δάκρυα

για σήμερα το απόγευμα

υπάρχει πάντα μια σωστή επιλογή στη χούφτα μας

κι αυτή όμως μπορεί να μας πλανέψει

μικρός ο χώρος μας στον κόσμο ετούτο

κι εμείς δύο κουκκίδες ασημαντότητας, στο όριο του τετραδίου μας.

Στο χέρι μας, αν θα κρατήσουμε ένα ρόλο στη ζωή

ή με μανία θα τραβήξουμε φινάλε.

Πάει, τελείωσε αυτή η κωμωδία
σε ένα θέατρο σκιών που δεν υπάρχουν ούτε φώτα, ούτε γιρλάντες

γυμνοί μπροστά στις λέξεις και τις πράξεις μας για να διαλέξουμε
ολόγυμνοι και καθαροί για να γνωρίζουμε εξ' αρχής
αυτή η σκηνή πριν απ' το τέλος αν είναι μία ακόμα κοροϊδία
σε σκηνικό που έχτιζε μια νύχτα με πανσέληνο, η αγάπη μας
και κάρηκε, μπροστά σε μια ανώριμη κι αστεία ευκαιρία...

Νυχτερίδα

Κι ολόγυρα στο έδαφος μαζεύω λίγο χώμα με τις χούφτες
στον κόρφο μου τριγύρω σαν την άμμο το σκορπίζω
καβάλα σ' ένα άλογο πιο άσπρο από χιόνι τώρα βρίσκομαι
κοιτάζοντας τριγύρω δεν υπάρχει πουθενά το χελιδόνι

στα χέρια μου διαλέγω τα πιο ρόδινα τριαντάφυλλα
μια φτερούγα χελιδονιού, τρεις ματωμένες μαργαρίτες
αγκάθια από κόκκινα τριαντάφυλλα
και κόκκινες παπαρούνες του φεγγαριού
υδράργυρος από τα βάθη της Ασίας, διαμάντια από τα πέρατα της Δύσης
και αίμα απ' τα δάχτυλα πριγκίπισσας
που περιμένει για χρόνια στις πολεμίστρες της ουτοπίας

τον πρίγκιπά της που χάθηκε ένα πρωί του Φλεβάρη...

Υάκινθος

Πες μου, πως γίνεται η ζωή να μας αφήνει μόνους
να ταξιδεύουμε επιβάτες προς το άγνωστο
πλάι σε καμένες περιοχές και σε κρανίου τόπους;

σε παιδικές χαρές, φτιαγμένες από στάχτες
κι εμείς διαβάτες τ' ουρανού να ονειρευόμαστε

τότε λοιπόν, γιατί τα κάνουμε τα όνειρα
τι τα γεννάμε, τι τα θέλουμε, τι τα ζητάμε
γιατί ως δικαστές, τα πληγωμένα βράδια μας
πάντα στον ύπνο μας, την πόρτα μας χτυπάνε;

κι ούτε μια λάμπα να 'χει τώρα ο ταξιδιώτης
κι ο αδικημένος, της ζωής κατάδικος, ούτε φανό
ν' ακολουθώ τη θλίψη των ματιών σου...

Υεμένη

Με το που έρθει η Άνοιξη, το πρώτο τριαντάφυλλο θα κόψω
να το φορέσω στα μαλλιά

θα το φωνάζω χαραυγή, τα πρωϊνά γλυκά να με ξυπνάει
και με τ' αγκάθια, τις πληγές μου να γιατρεύει

με το που έρθει η Άνοιξη. το πρώτο χελιδόني θα φωνάξω
για να του στήσω μια φωλιά
να κελαηδάει σαν το αηδόني την αυγή
και να πετά σαν αετόπουλο, τον κόσμο να μαγεύει

τον πρώτο ανθό της μυγδαλιάς
θα τον κρατήσω φυλακτό, στην τσέπη
να με κοιτούν τ' αστέρια, να ζηλεύουν
να μ' αγαπούν τα μάτια σου, που χρόνια με παιδεύουν

κι ένα πρωί σαν περιστέρι
σαν το πουλί, θα φτερουγίσω στα μαλλιά σου
και θα ζητήσω απ' τα χέρια σου τροφή
αφού δεν τα 'νιωσα σφιχτά να με χαϊδεύουν

σ' αυτά τα χείλη που τη γλύκα δε με κέρασαν
και την καρδιά μου δεν τη δέχτηκαν
μα κι ούτε θέλησαν ποτέ να τη γιατρέψουν...

Υάκινθος

Ακροπατούσα στα στενά ενός ονείρου
κι εσύ που χάιδευες τα καστανά μαλλιά σου
ανέβαινες τις σκάλες τ' ουρανού, τα σκαλοπάτια από ευτυχία
κι εγώ ταξίδευα στα μάτια σου και μέθαγα
κι έπιανα τους χτύπους στο δικό σου το χορό
με σφάζαν τα μαχαίρια σου από έρωτα
κι είχες στα πόδια τα φτερά αγγέλου
φτερούγιζαν στα σύνορα της φαντασίας

μια τόση δα ευκαιρία, δε βρήκα για ν' αγγίξω τις παλάμες σου
για να διαβάσω που κρύβεται η χαρά σου
κι αν δάκρυα απ' τα μάτια σου, κι αν στάξανε
φυλάξου, θα βρω στη δεύτερη ζωή μου γιατρεία
να πλέξω γύρω απ' το κορμί σου ένα σύμπαν

να φλέγονται τα δάκρυα της ψυχής, πριν να κυλήσουν
να κρύβονται σαν όρνεα του θανάτου

κι απ' το φιλί σου να σκορπά η ευτυχία, σα ροδόσταμο

- ποιο το νόημα της ζωής, χωρίς τα χείλη σου; -

σαν έρθει ο θάνατος χωρίς την αγκαλιά σου

θα 'μαι μισός κι αμάθητος
ένα κοράλλι δίχως θάλασσα, ένα παιδί δίχως αγάπη
θα 'μαι λουλούδι που μαράθηκε προτού ο ήλιος το κοιτάξει
θα 'μαι ένα κόκκινο, ερυθρό, θα 'μαι ένα ρόδινο τριαντάφυλλο
- που το 'καμαν να κλάψει -
μα θα 'μαι όλη σου η ζωή...

Χορωδία

Σα σήμερα εστάθηκεν η φλούδα
σε μέρος του λαιμού που πνίγει βόα
τα σύγνεφα τρομάξαν κροταλία
κι αστέρια βγήκαν στη νεραϊδοχώρα

μονάχος, τυφλωμένος τα κοιτούσε
ο γιος του καπιτάνιου του Νικόλα
τα χέρια του γιομίσανε μπιμπίκια
αφρούς γέμισε τ' άσπρο του το στόμα

ποιας μάλιστα κακιάς να 'ναι αντάρα
ποιας μαύρης συφοράς τούτη η κατάρα
που ο ναύτης της θολής νεραϊδολίμνης
πληγώθηκε απ' τα φώτα της σελήνης;

σα σήμερα κινήσανε οι Νεράιδες
του κόσμου όλου να βρούνε τους παράδες
στα σπάργανα της Γης να πεταχτούνε
κι οι μάισσες στον Άδη να καούνε

τα μάγια να λυθούνε προσπαθούσαν
του γιου του καπιτάνιου του Νικόλα
που έστεκε στη βάρκα τυφλωμένος
κι αφρούς γέμισε τ' άσπρο του το στόμα

ποιας μάισσας κακιάς να 'ναι αντάρα
ποιας μαύρης συφοράς τούτη η κατάρα
που ο ναύτης της θολής νεραϊδολίμνης
πληγώθηκε απ' τα φώτα της σελήνης;

Υεμένη

Έτούτο, το λοιπόν, μου είχε πει παλιά, ένας ... «μισός»
που νόμιζε το ολόκληρο μπορούσε να το φτάσει
να νιώθει πλήρης, επαρκής και να γεράσει ολάκερος με όσα του χαρίστηκαν

«κοίτα να ζήσεις τη στιγμή, να καρπωθείς ό,τι σου φέρει η τύχη»

εγώ μισή, εσύ μισός, όλοι οι άλλοι ένα μισό απ' το ολόκληρο
έτσι ήτανε από εξαρχής γραμμένο
και τα λοιπά, τα σχετικά με το ολόκληρο
είναι μια πλάνη, ώστε να ελπίζουμε σε κάτι...

Υάκινθος

Συνωμοτεί μαζί η γη κι όλος ο κόσμος μια γιορτή
σ' ένα στεφάνι από κλαδιά, που έχουν φτιάξει
την καρδιά σου να ζεστάνουν

μοιάζει σεντόνι της ζωής, της χρυσοφόρετης αυγής
και δυο μπουμπούκια από άνθη
σκοπό έχουν βάλει, τα όνειρά σου να γλυκάνουν

και να φωνάξουν «σ' αγαπώ»
θέλανε ίσως, να κρυφτώ
για μια ολόκληρη ζωή, μέσα στα ρόδινα
τα φύλλα της καρδιάς σου...

Υεμένη

Και ποιο το νόημα της ζωής, χωρίς τα χείλη σου

- πρότερον θνητοί -

σαν έρθει ο θάνατος χωρίς την αγκαλιά σου;

θα 'μαι μισή κι αμάθητη

ένα κοράλλι δίχως θάλασσα, ένα παιδί δίχως αγάπη

θα 'μαι λουλούδι που μαράθηκε προτού ο ήλιος το κοιτάξει

θα 'μαι ένα κόκκινο, ερυθρό, θα 'μαι ένα ρόδινο τριαντάφυλλο

- που το 'καμαν να κλάψει -

μα θα 'μαι όλη σου η ζωή...

Υάκινθος & Υεμένη

θα 'μαι μισός, θα 'μαι μισός κι αμάθητος

ένα κοράλλι δίχως θάλασσα, ένα παιδί δίχως αγάπη

θα 'μαι λουλούδι που μαράθηκε προτού ο ήλιος το κοιτάξει

θα 'μαι ένα κόκκινο, ερυθρό, θα 'μαι ένα ρόδινο τριαντάφυλλο

- που το 'καμαν να κλάψει -

μα θα 'μαι όλη σου η ζωή...

Αφηγητής

Κάθε σου λέξη όνειρο, κάθε σου γράμμα χρώμα

κάθε σου σκέψη ποίημα κι εγώ μία σταγόνα

να πέφτει μες τα χέρια σου και να την πλάθεις νότα

να γίνεται πεντάγραμμο, να τραγουδάει σαν πρώτα

Ο χρόνος, το μέλλον, το παρόν, το παρελθόν μας
χωρίς ουσία και υπόσταση οι έννοιες
χωρίς ανάσα, να μετράμε λάθος χρόνους
κι εμείς δύο κουκκίδες ασημαντότητας, στο όριο του τετραδίου μας...

Υάκινθος

Σταγόνα εγώ, βροχή εσύ, στίχος εγώ, τραγούδι εσύ
κορμί εγώ, ψυχή εσύ, κι όλα να γίνουν Ένα
δύο κορμιά μες τη βροχή που όλο τραγούδια ψάχνουν
ενώ οι ψιχάλες πέφτουνε πάνω στα πρόσωπά τους
για τη γλυκιά αγάπη τους μιλούν τα σωθικά τους
κάπου χαμένοι στη βροχή, κάπου βαθιά στις σκέψεις

κι εμείς οι δυο πάλι μαζί, να προχωράμε απόψε
σε συνοικίες του ονείρου που την καρδιά κλειδώσαν
μ' εμάς μπορούνε μάτια μου, πάλι να ξεκλειδώσουν
αν αφεθούμε ανέστεγα μες της βροχής τις στάλες
και με το μέλι της βροχής να γίνουμε ψιχάλες
που αντάμα πλάι στον Έρωτα θα τραγουδάνε απόψε...

Υεμένη

Κάθε σου λέξη όνειρο, κάθε σου γράμμα χρώμα

κάθε σου σκέψη ποίημα κι εγώ μία σταγόνα
να πέφτει μες τα χέρια σου και να την πλάθεις νότα
να γίνεται πεντάγραμμο, να τραγουδάει σαν πρώτα
είναι η καρδιά κι η αποθήκη των αισθήσεων, απύθμενη
οι παραισθήσεις γράφτηκαν με στίχους σε ποιήματα
κι οι σκέψεις μέλι στάζουνε στου Έρωτος τα θύματα
για να γλυκάνουν τις πληγές μας, όπως πρώτα
κι εμείς οι δυο πάλι μαζί, να προχωράμε απόψε
σε συνοικίες του ονείρου που την καρδιά κλειδώσαν
μ' εμάς μπορούνε μάτια μου, πάλι να ξεκλειδώσουν
αν αφεθούμε ανέστεγα μες της βροχής τις στάλες
και με το μέλι της βροχής να γίνουμε ψιχάλες
που αντάμα πλάι στον Έρωτα θα τραγουδάνε απόψε...

Υάκινθος & Υεμένη

Σταγόνα εγώ, βροχή εσύ, στίχος εγώ, τραγούδι εσύ
κορμί εγώ, ψυχή εσύ, κι όλα να γίνουν Ένα
δύο κορμιά μες τη βροχή που όλο τραγούδια ψάχνουν
ενώ οι ψιχάλες πέφτουνε πάνω στα πρόσωπά τους
για τη γλυκιά αγάπη τους μιλούν τα σωθικά τους...

Αφηγητής

*Δεν είναι ωραίο να ακούγεται η βροχή του πρωινού;
πάνω στα μάτια και το πρόσωπο να πέφτουν οι ψιχάλες της
προσμένοντας το χάδι σου, αγάπη μου
μα πιο ωραίο το συναίσθημα να έχεις έναν κόσμο κλειδωμένο
φυλακισμένο το εγώ σου σε μηνύματα
και την καρδιά παραδομένη σε σκιρτήματα και λόγια ερωτικά
τις αγκαλιές και τα φιλιά σου ακουμπισμένα
σε πλακόστρωτους πεζόδρομους και υπόγεια περάσματα
που κάθε ημέρα περπατώνται απ' του έρωτα τα βήματα, τα αισθήματα*

περάσαμε τα σύννεφα, πατήσαμε ουρανό
διαλύσαμε και χτίσαμε ξανά τα ίδια όνειρα για να έχουμε πορεία
φορές που σφίγγοντας το χέρι σου στη στάση του μετρό
τα κάστανα μετρούσαμε ψημένα, στο σταθμό
κι οι μνήμες πάντα ερχόντουσαν στην πρώτη γνωριμία

ώσπου τα δάκρυα στερέψανε και πήγα στο γιατρό
του είπα, περιέργως έχω πάψει πια να κλαίω
συνήθισα τα δάκρυα και τώρα αναπολώ
τις μέρες που τα μάτια μου φλεγόντουσαν για εσένα
κι αν φταίω που σ' αγάπησα κι ακόμα σ' αγαπώ, συγχώρα με
μα έμαθα ν' αφήνομαι ολόκληρος εγώ
και να 'χω μιαν απαίτηση παρέα να ζητώ
να παίρνω όσα κέρδισα με κόπο χωρίς να 'ναι χαρισμένα ούτε ένα
να παίρνω όσα κέρδισα με κόπο χωρίς να 'ναι χαρισμένα ούτε ένα...

Υάκινθος

Ο πόνος καταγράφεται στα έργα
δίχως μολύβια και μελάνι
χαρίζεις την ψυχή σου ολότελα όταν πονάς
κι όταν αγαπάς, χαρίζεις απλόχερα το φιλί σου

δίχως να προσμένεις να το πάρεις πίσω

το χαρίζεις κι αυτό ταξιδεύει, ταξιδεύει

όπως ταξιδεύουν τα γράμματα του μυαλού

δεμένα πάνω στην πλάτη του ανέμου

όπως ταξιδεύουν τα καράβια στις μακρινές θάλασσες

όπως μετακινούνται τ' αστέρια στο στερέωμα

δίχως γραμματόσημα και λευκό φάκελο

απλά ταξιδεύουν για να φτάσουν σε μάτια

μαύρα, σαν αποξηραμένα δαμάσκηνα

ψημένο καλαμπόκι πάνω στο παγκάκι μας

ξεραμένα δάκρυα στο λευκό χαρτί, μες τη νύχτα

και στα χέρια το "αντίο" να μυρίζει κάρβουνο

όταν αγαπάς, χαρίζεις απλόχερα το φιλί σου

δίχως να περιμένεις κόκκινα χείλη να σε γλυκάνουν

- τα μεστωμένα κεράσια τον δεκαπενταύγουστο -

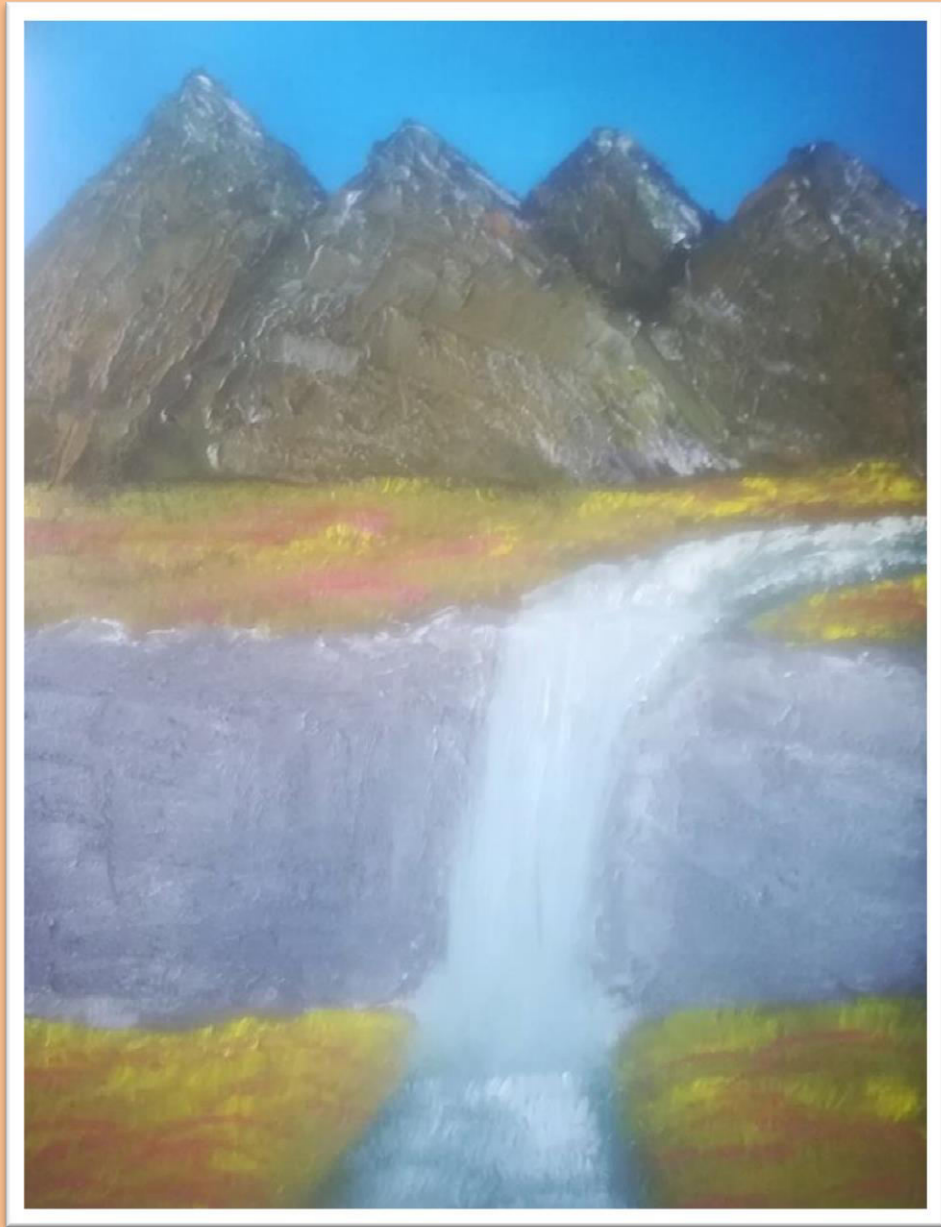
"σ' αγαπάω" σου λέω και στέλνω φιλί

θα 'ρθει να στο φέρει λευκό περιστέρι

- πρότερον θνητοί -

κράτα το φυλαγμένο, δίχως αντάλλαγμα
- δε μοιάζει φιλί απ' τα χείλη που λάτρεψες -

είναι μεθυστικά τα φιλιά σου, σαν όπιο
αισθάνομαι δέσμιος, δε θέλω φιλί απ' τα χείλη σου
είναι μέρες που δε λένε να βγουν απ' τη ζωή μου
τ' αποτυπώματα των χειλιών σου - πληγωμένα γράμματα -
βγάλε με απ' τη ζωή σου, αλλοιώνοντας τις προτάσεις
- βγάλε με απ' τη ζωή σου, κόβοντας τις προεκτάσεις -
αυτές οι τελευταίες λέξεις άλλωστε, που δεν είπαμε
ταξιδεύουν ακόμα, δίχως να ειπωθούν...

ΣΤ' ΣΚΗΝΗ

Αφηγητής

*Σχεδόν απόλυτα, ολοκληρωτικά χαμένος
σε 'κείνο το παιχνίδισμα ... - πως λέγεται να δεις;-
ξενυχτισμένος, δακρυσμένος και πιωμένος
- "από αγάπη θα 'ναι" ίσως πούνε μερικοί -
εγώ θα το αποκαλούσα ... εγκατάλειψη
και θα το στόλιζα γιρλάντες και κορδέλες
μαυρισμένες απ' τα χρόνια κι άυλες προτάσεις
έρωτος της ουτοπίας.*

Εγώ θα το έκανα δεντράκι Χριστουγέννων

να θυμίζει σ' όσους μείνανε εδώ
τα κίβδηλα όνειρα και τις απόμακρες
ή πιο κρυφές και ακατέργαστες στα βάθη της ψυχής, αλαζονείες.
Αλλάξανε τα πάντα, εν μια ριπή ασύμφορου και υπέρμετρου αστιγματισμού
εντός ενός καυγά γεμάτου με υπερφίαλη ζάλη
και χύθηκε ολωσδιόλου το "κρασί" !
Ο ίλιγγος κατάφερε να γίνει η αφορμή
να διαλυθούν τα όνειρα και οι φιλοδοξίες
ενός κορμιού που σχίστηκε στα δυο σε μια νυχτιά
και παραδόξως, πως πληγώθηκε η καρδιά μου και πονάει τόσο πολύ;

Και μένω εδώ καθρέπτη μου ν' αναπολώ τις δόξες
που χάριζα απλόχερα – Τί ηλίθιος! - στη στιγμή
τα πάντα μου, το είναι μου, τα συναισθήματά μου
τα πρότυπά μου, τα φιλιά, τα λόγια μου χαλούσα
τις ώρες και τις μέρες μου ασκόπως σπαταλούσα
αφού κατατροπώθηκαν με φόρα και πυγμή
πατήθηκαν, διαλύθηκαν και γίναν η αφορμή
να κλείσει η "ενδιάμεση η πόρτα"...

Κανείς δεν ενδιαφέρθηκε να μάθει απλώς αν ζούσα
ή αν στου άλλου κόσμου τα στενά ακροβατούσα

αν έτρωγα, μην έρεψα, μην είχα ανάγκη κάτι
γυρνώντας με συνήθειες κακές, σα τον σακάτη
μ' ένα μπουκάλι βότκα κι ένα στριφτό τσιγάρο.
Μα ετούτο τον καπνό ... άλλο δε τον φουμάρω!
Γκρεμίστηκε ανέλπιστα και το στερνό σκαλί μου
και πλέον δεν το χωράει η λογική μου...

Χορωδία

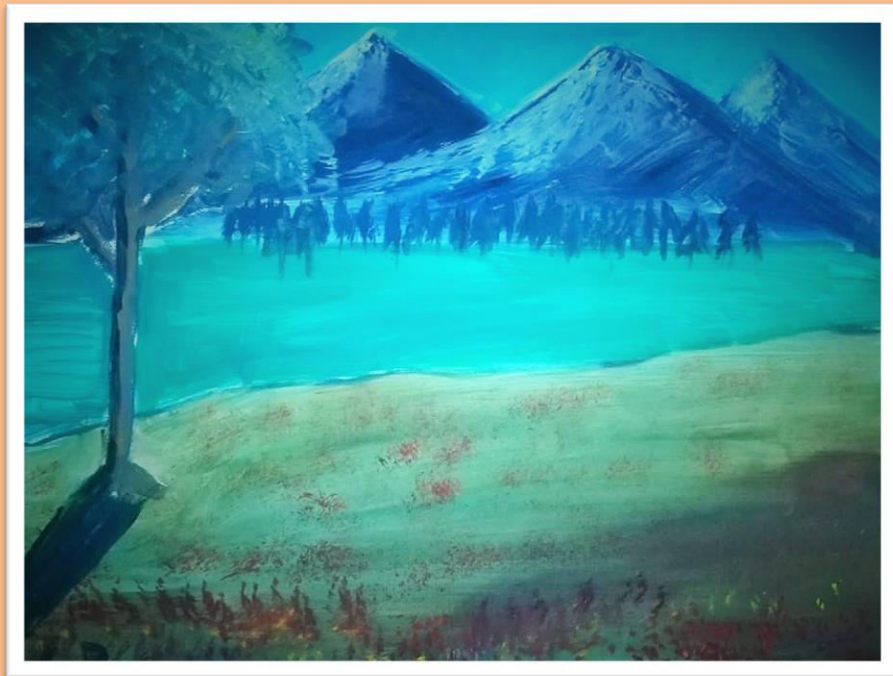
Χρυσό καράβι φιλντισένιο, ξεκινάει
για πού πηγαίνει, πού κινεί, για πού τραβά;
κρύβει στα σπλάχνα μια ψυχή που ξεψυχάει
θεριεύει ο άνεμος, του σκίζει τα πανιά

από μετάξι τ' έχουν ράψει, οι μαστόροι
στου Αποσπερίτη μπρος το φως, οι ναυτικοί
φουρτούνα κάμανε του κόσμου οι διαβόλοι
κι αντί γι' Ασία, άλλαξε ρότα γι' Αμερική

χρυσό σκαρί από ρουμπίνια και διαμάντια
τα 'χαν ψαρέψει στου Αιγαίου τ' ανοιχτά
το θησαυρό του μεταφέρει στα σκοτάδια
για πού πηγαίνει, πού κινεί, για πού τραβά;

τα δουλευμένα όλοι οι ναύτες έχουν πάρει
σε είδη μοίρασαν τις πόρνες περιωπής
κάμαν παιδιά, τα παρατήσαν στο λιμάνι
και στο καρνάγιο του ονείρου θα τα βρεις

ακολουθώ της ερημιάς του την πορεία
τη διαδρομή που 'χει χαράξει στο βορρά
ακροβατώ στη μεθυσμένη του ευτυχία
για πού πηγαίνει, πού κινεί, για πού τραβά;

Υάκινθος

Νωρίς τα πρωινά, πριν ξημερώσει η μέρα
υπό το φως, κάποιων κεριών, λησμονημένων χρόνων
παρέδιδες, απλά μαθήματα της ψυχικής φωτογραφίας.

Κοίτα εκεί, το λάγνο βλέμμα
το βλέμμα ετούτο με προσκάλεσε για να σ' αγγίξω
να βρω τα ίχνη σου απ' τη μαγεμένη πένα
μέσα στο λεύκωμα, το ξεχασμένο
σε μονοπάτια του δικτυακού πολιτισμού

ο κάθε στίχος σου, χτισμένος με το δάκρυ
κάθε στροφή γιομάτη πόνο, απογοήτευση
- ταιριάζουν τ' άνθη σ' ένα βάζο σάπιο απ' το χρόνο -
μα τα λουλούδια της ψυχής ζητούν εκδίκηση.

Τούτες τις μέρες, κλαίω. Κλαίω συνέχεια, απαρηγόρητα
νιώθω τα χείλη σου, σαρκώδη
είναι υπέροχα έτσι, τα μαλλιά σου ατημέλητα.

Εσύ που γέλαγες, ξεγέλασες τα όνειρα

με κοιτάζει αμήχανα το βλέμμα, φοβισμένο
- ο διοπτροφόρος έρωτας με βρήκε μεθυσμένο -
κι αναζητά στα φύλλα μου το δροσερό πρωινό

μήπως να ψάχνει για μι' αγάπη που στερήθηκε
μήπως να ψάχνει αγκαλιές ή τραγούδια του έρωτα;
Με όση δύναμη κι αν έχω θα κυνηγήσω και θα κλέψω
κάθε ελπίδα που μου μένει.

Κι έτσι ποτέ δε θ' απαντήσω, μήτε στιγμή
να σταματήσω να σ' αγαπώ αληθινά
την κάθε ημέρα πιο πολύ, πιο δυνατά
μ' έπνιξε τ' όνειρο μα φτάνει να σ' αγγίξω...

Υεμένη

Με το πρώτο φως του ήλιου
πριν ανάψω το πρώτο πρωινό τσιγάρο
και πριν πιώ την πρώτη γουλιά του πρωινού καφέ
κρατώντας το πρώτο κλειδί που ανοίγει την καρδιά σου
θα βγω στο δρόμο να σ' ανταμώσω.

Ζητιανεύοντας το πρώτο δροσερό φιλί απ' τα χείλη σου

- πρότερον θνητοί -

κι αγκαλιάζοντας για πρώτη φορά τόσο γλυκά το κορμί σου
ακούγοντας τον πρώτο δυνατό χτύπο της καρδιάς σου
μέσα στην ομίχλη του πρωινού και την υγρασία της πόλης
θα βγω στο δρόμο να σ' ανταμώσω.

Υποσχέσου μου...

δε θα' ναι μια ακόμα ευτυχισμένη Άνοιξη που πέρασε
σαν άλλες που περάσανε
μα το προμήνυμα πως θα υπάρχουν κι άλλες όμορφες στιγμές
μέσα στο χρόνο, που ακόμα δεν προφτάσαμε να ζήσουμε σαν πρώτες...

Αφηγητής

Είναι περίεργες οι συνήθειες των ανθρώπων
- άλλα εγώ, άλλα εσύ, άλλα μυαλά ο άλλος -
το πλέον δυσκολότερο να βρίσκεις την τομή
ή τέλος πάντων το κλειδί που ανοίγει την ψυχή τους
κι αυτή με λόγια απλά, αλήθειες να σου πει
παρά το δηλητήριο να στάζει η πληγή τους.

Τούτο το βράδυ είναι αμέτρητες οι ώρες

- όχι δεν κλαίω -

μονάχα σκέφτομαι την ατυχία

κάπου να πιάνεται απ' τα λόγια η ευτυχία
και να φουντάρει στο κενό δίχως ομπρέλα...

Υάκινθος

Ξεκίνησε να βρέχει ... πάει καιρός που τώρα βρέχει κάθε μέρα
να δεις τις στάλες πως διασπώνται στα πλακάκια που βαδίζαμε
βαδίζαμε σκυφτοί και σιωπηλοί
άυλοι άνθρωποι, αδειανοί σα να μην είχαμε ανταλλάξει μια κουβέντα
ένα χάδι, μια αγκαλιά ή ένα φιλί μες στον πολύπαθο έρωτά μας.
Σα να μην ήμασταν εμείς, οι τελευταίοι μιας στιγμής
που ερωτικά σ' ένα κορμί είχαμε νιώσει
κι αντιλαμβάνομαι πως όλα έχουν τελειώσει...

Υεμένη

Νιώθω απίστευτη οργή
θλίψη κι ανάγκη και θυμό
νιώθω αμέτρητα "γιατί" να μ' έχουν ζώσει
πως θέλω κάπου να μιλήσω, να ξεσπάσω
νιώθω εγκατάλειψη μ' απίστευτο λυγμό
κι αντιλαμβάνομαι πως όλα έχουν τελειώσει...

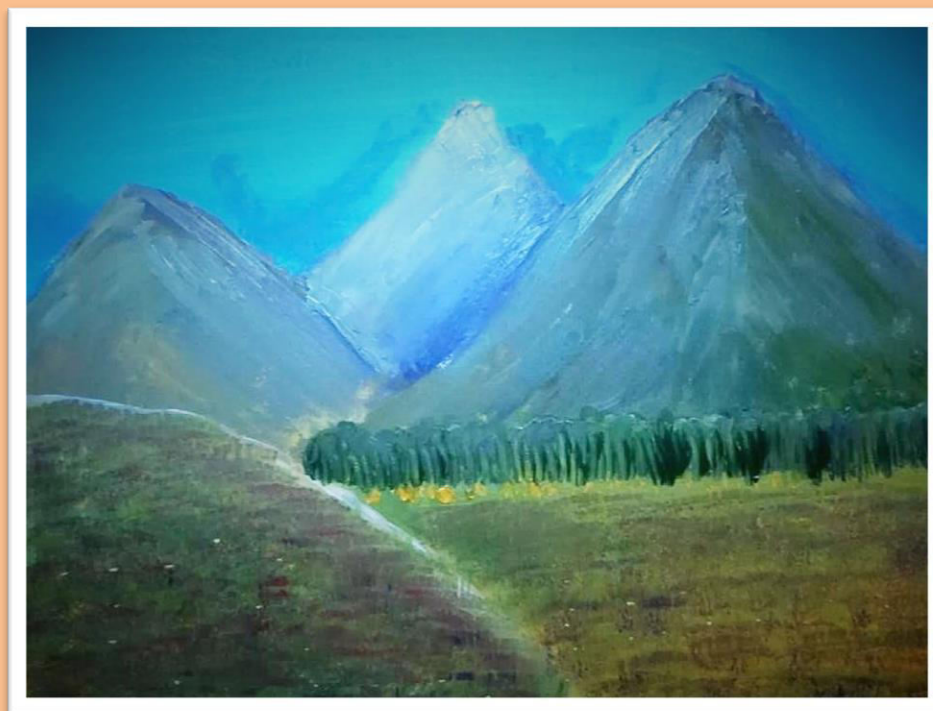
Υάκινθος

Σημάδι δείχνει ο καιρός, την ευκαιρία να διακόψει αυτή η αγάπη
αυτή η πολύπαθη, η αγνή, αυτή που είχαμε ορκιστεί
πως θα κρατούσε μια ζωή, μέσα απ' τα λάθη.

Πολλές οι μέρες και τα δάκρυα με πνίγανε κι υπέμενα
πολλά μου κάτσαν' στο λαιμό και τα κατάπινα
τόσα που είχαν μαζωχτεί με κατατρώγανε
μα απαντούσα, πως εσένα είχα διαλέξει...

Ευχαριστώ λοιπόν, που χόρτασα με κλάματα
κι απ' την ανάγκη ν' αποδείξω τις αξίες μου
λυπάμαι μόνο - και κοίτα με κατάματα -
κι αν κάπου έσφαλα ... σου ζητώ συγνώμη

θέλω να φύγω από 'δω με καθαρή συνείδηση
και για τα λάθη μου συγνώμη να ζητήσω
από το φίλο, τον εχθρό ή τη γυναίκα μου
κι ό,τι κι αν πλήγωσα ζητώ να το εξαγνίσω...

Αφηγητής

*Όπως περπατάς μαζί της στους στρωμένους δρόμους με τα ροδοπέταλα
- κι έτσι ασυναίσθητα τα δάκτυλά της μπλέκονται με τους ακροδέκτες σου -
ενώνονται τα χέρια όπως ιδρώνουν και κολλάνε μεταξύ τους απ' την
ευτυχία.*

*Δε σκέφτεσαι στιγμή να σταματήσεις το όνειρο για να γυρίσεις πίσω
σ' εκείνη τη μονότονη πραγματικότητα που βίωσες.*

*Μα ήρθε η ώρα για να αναλύσουμε τα όσα δεν λέγονταν ποτέ απ' τα χείλη
μας. Όπως όταν κοιτιόμασταν πονηρά στα μάτια και το φιλί στο στόμα, δεν
άφηνε περιθώρια ν' αφουγκραστούμε την αρρώστια μας.*

Γιατί αρρώστια νιώθεις, σαν χάνεις κάνεις που εκτιμούσες και που πίστεψες
έστω και στιγμιαία, πως θα μπορούσε να γεμίσει τη ζωή σου για χρόνια,
κοντά σου, δίπλα σου, με χαμόγελα, αισιοδοξία και φιλία.

Τώρα πια, κανένα φιλί στο μάγουλο, δεν έχει την ίδια γεύση σοκολάτας ή
βανίλιας, όπως το παγωτό που μοιραστήκαμε, καθισμένοι στο παγκάκι του
πάρκου, κι ούτε αυτό το παγωτό μας άφησε τα περιθώρια να ζήσουμε το
τώρα, τη στιγμή, τη δικιά μας στιγμή όπως τη νιώσαμε έντονη, ως
ερωτευμένοι.

Όπως ίσως θα νιώθαμε στο αύριο, να πεθαίνουμε ο ένας για τον άλλο
παθιασμένοι απ' τα φιλιά μας.

Μα όποιο δάκρυ κι αν κυλήσει στο σήμερα ή το αύριο, να ξέρεις, πως θα 'χει
πάνω του τυπωμένο τ' όνομά σου και τις πληγές απ' τα χάρδια που
στερήθηκα χρόνια...

Υεμένη

Και να το θλιβερό αποτέλεσμα τούτης εδώ της μάχης

για σένα που αγάπησες μόνο τον εαυτό σου

- αφού αριστεύουν οι "πριγκίπισσες" και παίρνουν τα πρωτεία -

για σένα που μ' αγάπησες όπως και τον εχθρό σου

για σένα φίλε μου καλέ. Ναι, σε σένανε μιλάω!

Πως όσα χρόνια κουβαλάω στην καμπούρα μου

διπλάσια φωλιάζουν τα κρυμμένα συναισθήματα
αισθήματα που αναμειγνύονται με βάσανα και πίκρες
που αναμειγνύουν τη χαρά με την ελπίδα. Δες με!

Πως όσο και να σκάψεις στις φλέβες μου βαθιά
κομμάτι αλαζονείας δε θα βρεις να το παινέψεις
μιας κι έμαθα τη γλώσσα και το πνεύμα να τιμάω
την ειλικρίνεια και την τσίπα

ώστε να είμαι εγώ περήφανη για τούτα εδώ τουλάχιστον
που απ' όσα κι αν δεινά επέρασα, δες, βγήκα παλικάρι!

Σαν την ελπίδα εγώ ποτέ δεν άφησα απ' το διάβα μου

- αφού άλλωστε για μια ελπίδα ζούμε... -

να ξέρεις, πως κουβαλώ στα χέρια μου δύο ζωές
μια να κρατώ για πάρτη μου, να λέω πως κάτι μου 'μεινε
και μια που σου τη χάρισα, να την κρατάς παντιέρα
εγώ που για σημαία κράταγα τη θηλυκή τιμή μου
εγώ που μόνον ήλπιζα, προδόθηκα και φταίω
και βρέθηκα με μπόλικά κουσούρια μαζωμένα.

Δύο ζωές, λοιπόν που λες, που η καθεμιά τραβούσε
μια ανεξάρτητα - κοινή - πορεία προς το άπειρο ...

Εγώ που μ' όλους τα 'βαλα, καλύπτοντας το "λάθος" σου
ανακαλύπτω μία τρύπα που με τρώγει
και οι χαρές που θα 'ρθουνε, για κοίτα, κοίτα λίγο!
Σαν ταπεινά ιπτάμενα πουλιά θα λαβωθούνε
στο σκίρτημα το ερωτικό, σα βρουν φωλιά να ζεσταθούνε...

Υάκινθος

Κι ήσουν μόλις δεκαεννιά
με τα σκουρόχρωμα μαλλάκια σου να χύνονται στους ώμους
τα μάτια, σαν τα μεγάλα αστέρια του νοτιά
δυο μαύρα θηλυκά μαργαριτάρια σ' ένα άσπρο προσωπάκι

να μου μιλούν, να λένε, δίχως να μιλούν
εσύ, εσύ που κουβαλās ολόκληρη ζωή πάνω στους ώμους
εσύ που ταξιδεύεις, γράφοντας ταξίδια με μαχαίρια
κι ακροπατάς ανάμεσα σε λέξεις πεθαμένες, Εσύ!
του έρωτα μας ξέφυγε αβάσταχτος καημός
κι απ' την αγάπη η νιότη.

Τώρα πετάνε γαντζωμένα στα φτερά πουλιών, τα μεσημέρια
ιδρώνει το 'να απ' τ' αυτή και κλαίει απ' τα μάτια

μα δε ρωτάει πόσος έμεινε καιρός για να μαζέψει τα κομμάτια
και τ' άλλο μένει πίσω του, να ισιώσει το σκυφτό κορμί του
και στέλνει γράμματα και ραβασάκια ερωτικά
γεμάτα σχέδια με καρδιές κι άλλες καλλιγραφίες
να μη νιώθει μόνο. Κι ήσουν μόλις δεκαεννιά...

Απ' όξω πέρναγε η ταχεία των οκτώμισι
μα εσύ σαν πάντα, αργοπορούσες να τη φτάσεις
έμεινα μόνος στο βαγόνι επιβάτης
κι ούτε που κρίθηκα ένοχος για κάτι
ίσως απλά συνένοχος, γιατί όπως έτρεχε
δεν έπιασα απ' τα κέρατα την ίδια τη ζωή. Γιατί;

Μου λένε ακόμα τα ματάκια σου ν' ανοίξω τα ρολά
να μπει τουλάχιστον μι' αχτίδα ήλιου απ' το παντζούρι
να 'ρθει τουλάχιστον το φως απ' την πανσέληνο

μου λένε τα χειλάκια σου πως θες φιλί
φιλί, που το φιλέψανε μ' άλλα φιλιά οι φίλοι
φιλί που το φυλάγανε σε χρυσαφιά φαλτσέτα, χρόνους δεκαεννιά

Μανιάτες, Κρητικοί, Μεσσήνιοι έμποροι
Σαλονικείς και Πειραιώτες ναυτικοί τ' ανάθρεψαν

κι αυτό μεγάλωσε και γίνηκε τεράστιο φιλί, σαν καραβιού προπέλα.

Έλα, μη μου ματώνεις, μη μου θυμώνεις, χαμογέλα!

Εγώ σταμάτησα μονάχα να σε δω, γιατί σε βρήκα όμορφη

και στην τιμή μου, δε θ' αγγίξω ούτε το χέρι σου

- που λόγος για τ' απόκρυφα σημεία της ψυχής σου; -

Μια χάρη κάνε, σκούπισε τα μάτια σου

δεν ήρθε ακόμα η ώρα, να γεμίσουμε με δάκρυ το ποτάμι

- να σαλπάρουμε -

μπορούμε απλά να τιθασεύσουμε εν' αγέρα

ή κάποιο ταπεινό υπερατλαντικό πουλί, να μας πετάξει

κι αν πάλι πέσουμε στη θάλασσα

θα ζώσουμε στη μέση μας σωσίβιο, τις χίλιες αναμνήσεις

που τις γεμίσαμε μαρτύριο και πίκρες απ' τους χρόνους

που λίγο-λίγο κάθε αυγή, κεντούσαμε με δάκρυα

απ' τους παλιούς μας έρωτες, που προκαλέσαν πόνους.

Κορίτσι έτοιμο να βγει στη ζητιανιά για λίγη αγάπη

κι εγώ ένας πρίγκιπας που 'χε στα χέρια του χρυσό γοβάκι

να σε ψάχνω. Ακόμα ψάχνω

γιατί δε βρήκα που κοιμίζεις το κορμί σου όταν αφήνεις το ταξίδι
μήτε στο δρόμο, αν απλώνεις τα κομμάτια των ονείρων σου
σαν πέτρες, να μου φτιάξεις μονοπάτι.

Άκου λοιπόν κι ετούτο για να φύγω

- μπλεχτήκαμε στα παραμύθια -

κι όλη η αλήθεια μοιάζει ψέμα, όπως περνά μπροστά απ' τα μάτια σου
όλη η αλήθεια μοιάζει ψέμα, όπως περνά μπροστά απ' τα μάτια μου
κι αν θ' ανταμώσουμε ποτέ, θα 'ναι τα λόγια μετρημένα
άλφα-ζήτα-μηδέν-επτά-επτά-εννιά-εννιά-μηδέν. Ουδέν...

Υάκινθος & Υεμένη

Όλη η αλήθεια μοιάζει ψέμα, όπως περνά μπροστά απ' τα μάτια σου
όλη η αλήθεια μοιάζει ψέμα, όπως περνά μπροστά απ' τα μάτια μου
κι αν θ' ανταμώσουμε ποτέ, θα 'ναι τα λόγια μετρημένα...

Αφηγητής

Εγώ ταχυδρόμος. Εσύ ταχυδρομείς.

Εσύ παραλήπτης. Εγώ πομπός. Εσύ αποδέκτης.

Εγώ λατρεύω. Εσύ καταρρίπτεις.

Εγώ εργάζομαι. Εσύ εργάζεσαι. Αυτός εργάζεται.

Μα εγώ σε φιλώ. Εσύ με προσέχεις.

- πρότερον θνητοί -

Εγώ αρχίζω. Εσύ τελειώνεις.

Εγώ σε κοιτώ. Εσύ ταξιδεύεις.

Εγώ σε ποθώ. Εσύ επιλέγεις.

Εσύ επιλέγεις...

Υάκινθος

*Στα χέρια μου κρατώ ένα μικρούλι γραμματάκι
το φύλαγα σα θησαυρό που 'χα σκοπό να στείλω
κομμένο και ραμμένο στην καρδιά σου
με ένδειξη "Express" και "συστημένο"*

*το ξέρω, θα ταξίδευε πιο γρήγορα από μένα
θα έτρεχε, θα κάλπαζε και θ' άλλαζε στεριά
πιο γρήγορα απ' τον άνεμο θα έφτανε για σένα
να τρέξει στα ματάκια σου ένα δάκρυ από χαρά*

*στην τσέπη κάποιου ερωτευμένου ταχυδρόμου
στη θήκη μιας πολυτελούς αποσκευής
σ' ένα αεροδρόμιο, σ' ένα πλοίο ή ένα τρένο
σε ποιον επόμενο σταθμό θες να σε βρω;*

δυο λέξεις είχα γράψει μες το φάκελο

- και να 'μαι, έπιασα πάλι δουλειά, δουλεύω -
μοιράζω γράμματα στον κόσμο κι όλο τρέχω
γιατί μ' αρέσει να πετώ στον ουρανό

- δυο λέξεις είχα γράψει, " Σε αγαπώ" ... -

Αφηγητής

Το Αντίο δε το γιάτρεψε ο χρόνος
και δρόμο τώρα αλλάζει ο ταχυδρόμος
- αυτό αποφασίστηκε, εδώ, σε μια νυχτιά
κι η μέρα κοροϊδεύει τις αιτίες... -

Υεμένη

Στα χέρια μου κρατώ ένα μικρούλι ραβασάκι
γραμμένο με μελάνι των φιλιών
το βάψανε τα μάτια σου με αίμα αυτό τ' Αντίο
με κόκκινο και ροζ, το πότισαν τα χείλη σου

αντίο λέμε "γεια χαρά" σαν αποχωριζόμαστε
σα φίλοι, σα γνωστοί, σαν ξένοι π' ανταμώσαμε
- τυχαία όπου αφήνουμε ελπίδες -
μα η ίδια η ζωή, μας ρίχνει τις ευθύνες

- πρότερον θνητοί -

κι απάνω που κοντέψαμε το στόχο μας
με μιας κάποιος εχθρός στήνει παγίδες

αντίο λέμε, σαν χωρίζουν και τα μάτια μας
και πλέον δεν υπάρχει άλλος τρόπος ν' ανταμώσουν
τί κι αν τις λιγοστές ελπίδες μας ζυγίσαμε
τί λόγια κι αν αλλάξαμε στα χείλη, τί φιλιά
τί όνειρα κι αν κάναμε πριν ακουστεί τ' Αντίο

- αυτό αποφασίστηκε, εδώ, σε μια νυχτιά
κι η μέρα κοροϊδεύει τις αιτίες... -

Υάκινθος

Οι τοίχοι θα βαφόντουσαν στο χρώμα το λευκό, μα τώρα με το πείσμα της
θα τους ταιριάζει μαύρο, το μαύρο της εκδίκησης και της αδιαφορίας. Αυτό
που αποκόμισα, στυγνό εγωισμό! Ετούτο το ποτάμι πια δεν έχει γυρισμό.
Μου έρχεται να σπάσω τα ενθύμια που μάζευα, να σκίσω όλα τα ψεύτικα τα
λόγια της αγάπης, γιατί σε κάθε εκατοστό υπάρχει το άρωμά της, η σκέψη
της, η δαχτυλιά απ' το χέρι της και τα τρελά όνειρά της ... Το πάθος της
υπάρχει επάνω στο κρεβάτι, κι εκεί είναι που τα μάτια μου βαραίνουν και
βουρκώνουν... Κι η κάθε λέξη που μετρώ απ' τα ενθύμιά της, πληγώνει
περισσότερο τα αισθήματα.

Αμέτρητα αποσιγάρα, καπνοί στο πέρασμά της, την κάθε μέρα που μετρώ
γερνάω γρηγορότερα και μοιάζω με μεσήλικα που έχασε το βίος του.

“Με πούλησες”. Αυτό ταιριάζει μόνο για απάντηση στα χείλη της, σε κάθε
ένα απ’ τα γραπτά της. “Με πούλησες φτηνά για ν’ αγοράσεις μοναξιά...”.

Κι ακόμα βρίσκω ενθύμια, σκιές του παρελθόντος, εκεί που πάω να ξεχαστώ
απ’ τα πολλά χαστούκια, το πνεύμα μου ζαλίζεται από τη σκέψη πάλι κι
αρχίζω να τη σκέφτομαι ξανά όπως και πρώτα...

Η σκέψη της, πάει να με τρελάνει!

Εγώ ο “άρρωστος” ο αγαπημένος της. Ο αθεράπευτα ερωτευμένος κι
“επικίνδυνος” ο εκφραστής της ζήλιας ή της αγάπης. Εγώ ο “ποιητής” του
πείσματος και των εγωισμών της, εγώ ο “διασκεδαστής” του δόλιου μας του
έρμου συναισθήματος, που περιβάλλομαι ακόμα απ’ τις σκιές αυτού που
απόγινε και μόχθησα να μην τελειώσει...

Δηλώνω ταπεινά, πως η αγάπη μου ήταν τόση και πως δεν ήταν ένα
παραμύθι όπως και τα δικά της. Γιατί όπως με βλέπετε γράφω για τα δεινά
της, που άφηκε επάνω μου ετούτος ο κυκλώνας
κι αρχίζω να τη σκέφτομαι ξανά όπως και πρώτα...

Η σκέψη της, πάει να με τρελάνει!

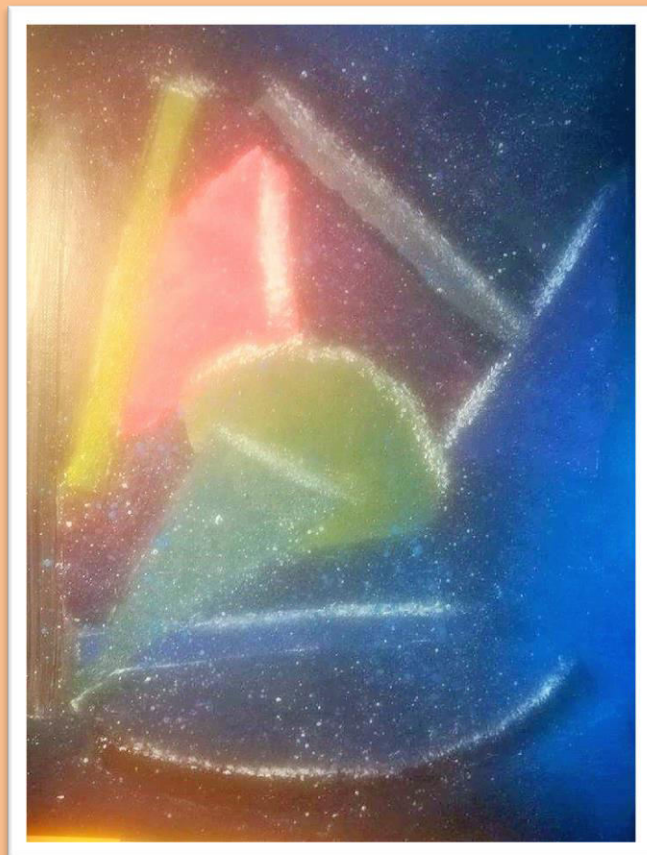
- πρότερον θνητοί -

Υάκινθος & Υεμένη

*Κι όλη η αλήθεια μοιάζει ψέμα, όπως περνά μπροστά απ' τα μάτια σου
όλη η αλήθεια μοιάζει ψέμα, όπως περνά μπροστά απ' τα μάτια μου
κι αν θ' ανταμώσουμε ποτέ, θα 'ναι τα λόγια μετρημένα...*

Αφηγητής

*Το Αντίο δε το γιάτρεψε ο χρόνος
και δρόμο τώρα αλλάζει ο ταχυδρόμος...*

Υεμένη

Σάββατο βράδυ και τριγυρνώ στα σοκάκια της πόλης

δεν υπάρχει ψυχή. Ερημιά

που πήγανε όλοι;

θέλω τσιγάρα, αναπτήρα, κάτι ν' ανάβει φωτιές

να πεθαίνει, να σβήνει, να καίει, να καίγεται

θέλω τσιγάρα και σπίρτα...

Περιπτερά; Περιπτερά, μας γράψανε στα πρωτοσέλιδα;

τυλίχθηκαν στις φλόγες απ' τον έρωτα

πόσο στοιχίζει η αγάπη πριν να βγάλει τα φτερά;

Που πήγανε όλοι; Ερημιά...

και στο καλώδιο της ΔΕΗ

κουρνιαάζουν τώρα δυο πουλιά!

Είναι αργά, είναι αργά για δάκρυα κι έρωτα

κοστίζει η σχέση ακριβά

και η φιλία! Πιο ακριβά η φιλία

κι η εργασία πληρώνεται με δίφραγκα...

θέλω μονάχα να σου δώσω δυο φιλιά

το ένα στο λαιμό για να κυλήσει
το άλλο στα δάκτυλα που κρατάνε το τσιγάρο. Να καεί!

Είναι αργά, είναι αργά για να μιλήσω
πάρε φωτιά, στην τελευταία ρουφηξιά να σβήσω...

τα σοκάκια της πόλης, φωτίζονται μ' άστρα
και δεν υπάρχει μια διαθέσιμη αγκαλιά
κάπου, κρυμμένη, φωλιασμένη, παραδομένη
κι απ' την ηδονή του πάθους και της νύχτας, καμωμένη;

Υάκινθος

Ερημιά και μοναξιά παντού απλώνεται σαν κίτρινη μπουγάδα
δεν υπάρχει επιβάτης στο σταθμό, ούτε ένα πλοίο στο λιμάνι
και η θάλασσα στρωμένη από χυμό πορτοκαλάδα

σπιρτόκουτα ανάβουν τις λαμπάδες του επιτάφιου
κατάμαυροι καπνοί πλανώνται πάνω από την πόλη
κι αυτά που γράφω τώρα είναι ζεστά
τα λόγια και οι πράξεις μας ανέδειξαν καυτά απωθημένα
και κρυμμένα στη φορμόλη

φωτιά στα σωθικά, στο τζάκι μια παλιά κοινή φωτογραφία
λιωμένο ένα κερί, λιωμένη κι η ασπρόμαυρη ελπίδα
να ξεφύγουμε στο αύριο

μου μοιάζει μ' ένα πένθιμο Ανοιξιάτικο πρωινό
που μαύρη καταιγίδα ξημερώνει
κι αν σύννεφο δε βρήκαμε ν' αφήσουμε καημό
στην πλάτη ολομόναχοι τον πάμε σα νεκρό
που τάφο δεν του σκάψαμε να έχει κάποιο λόγο για να υπάρχει

ρεζέρβα ένας καιρός σ' ένα Ανοιξιάτικο οικόπεδο
γεμάτο χαμομήλι, πατημένες πασχαλιές
κι ένα ζευγάρι αρβύλες του στρατιώτη
- αυτές θα πάρεις δώρο φεύγοντας απ' το νεκροταφείο
ως ενθύμιο για τις ξέγνοιαστες ημέρες μας -

μα τώρα που ο ήλιος βασιλεύει μια ευχή ρίξε στη θάλασσα
χίλια χρώματα σου χάρισα κι ακόμα να γυρίσεις απ' τα ξένα.
- Κι αν ξέχασες κι εμένα, τι σε διάλεξα; -

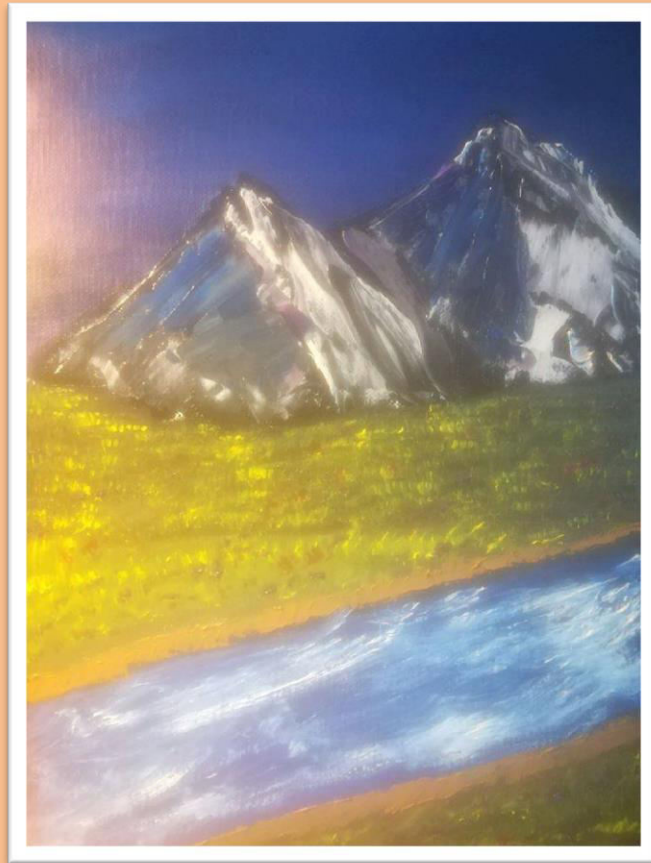
πιστή και αλλοπρόσαλλη, αστείρευτα να δίνεσαι σε μένα
για να 'χω κάποιο λόγο να ελπίζω και να υπάρχω

τριγύρω απ' τα σκατά να μη βουλιάξω.

Μπροστά σκατά, πίσω μαστίγια, λόγια με πόνο
φρικτά βασανιστήρια του μυαλού που με δικάζουν για τις πράξεις μου
και κάτω από τις σόλες μου, μικρά λιωμένα
σκουληκάκια από πέρσι, οι αναμνήσεις

ντροπή μου που δεν έζησα αυτά που λαχταρούσα
μετάνιωσα για εκείνα που δεν έκανα
κι αν έβρισσα ή έκλαψα κι αν έφτυσα εκεί όπου πατούσα
συγγνώμη που εκδικήθηκα εκείνα που μισούσα
συγχώρα με που αγάπησα εσένα κι όχι εμένα
- χαιρέτα με που σου 'φυγα στα ξένα -

και δρόμο να γυρίσεις απ' το θάνατο δεν έφτιαξε ο χάρος
σαν πάρεις τα μπαγκάζια με τις μνήμες για να φύγεις
με δύναμη, με σθένος και με ίσιο το κεφάλι
θα μείνω για τα μάτια σου ένας ξένος..

Ζ' ΣΚΗΝΗ

(παραμονή Χριστουγέννων σε ένα υπόγειο καφενείο)

Υάκινθος

*Ανάμεσα στο ψέμα κι η αλήθεια μας
εκεί είναι κρυμμένο το καλό μες το κακό
της έχθρας τα παιχνίδια στη μαγεία μας
αιώνιο το αποτέλεσμα για κάποιον χωρισμό*

- πρότερον θνητοί -

αγάπη που χωρίστηκε στα δύο
παλάτι που γκρεμίστηκε κι απόμεινε μισό
φεγγάρι π' αποκόπηκε να γίνει φυλαχτό

οι στίχοι σου αγάπη μου, κορδέλα στο λαιμό
μαντήλι στα μαλλάκια σου, λουράκι στον καρπό

να μ' έχεις κάπου επάνω σου να φέγγω

- ιδού η τιμωρία μας -

μα τώρα είναι το φως μου λιγοστό.

Τα μάτια μου γερμένα, κουρασμένα απ' το κρύο

στην άκρη π' ανταμώσαμε τα δυο

γνέθω απόψε ένα δικό μας παραμύθι

- παραμονή Χριστούγεννα -

να έχει όσο γίνεται πιο μαυρισμένη τύχη

ο χάρος με αντάμωσε στην πόρτα

τις περασμένες τις φορές, του γλύτωσα από θάυμα

μα σήμερα ζητούσε την ψυχή μου ή εσένα

κι αντάλλαγμα δε βρήκα να του δώσω. Διάλεξα εμένα.

Η όμορφη ψυχή σου έρωτά μου, έτσι απλά δε χαραμίζεται

δε δίνεται γι' αστείο, δε χαλιέται

δε σπαταλιέται η αγάπη ν' απογίνει μαύρο κλάμα

ούτε κυλάει σα νεκρώσιμο ποτάμι

που αδειάζει σε μια λίμνη με ξερόχορτα, η αγάπη

εμμένει, επιμένει, παραμένει και διαχέεται

και βρίσκει τρόπο όταν φτάσει η στιγμή να μεταλαμπαδεύεται

- για όλα σου, του έδωσα εμένα, έρωτά μου -

εμένα που με πρόδωσε η αχάριστη ζωή

ζωή φέρνει τα όνειρα κι εκείνη μας τα παίρνει

ζωή γεννά ο έρωτας κι αν κάποτε χαθεί

νομίζεις πως δεν πρόλαβες, δεν ένιωσες ακόμα

της ευτυχίας τις στιγμές, ποτέ να τις γευτείς.

- Του έδωσα εμένα, έρωτά μου, μη θυμώνεις -

νιώθω απλά πως δε γεννήθηκα, δεν έφτασα στη γη

μισός τί να πρωτόμαθα, μισός τί χάρες είδα;

μονάχα ένα χάροντα να μου ζητάει ψυχή

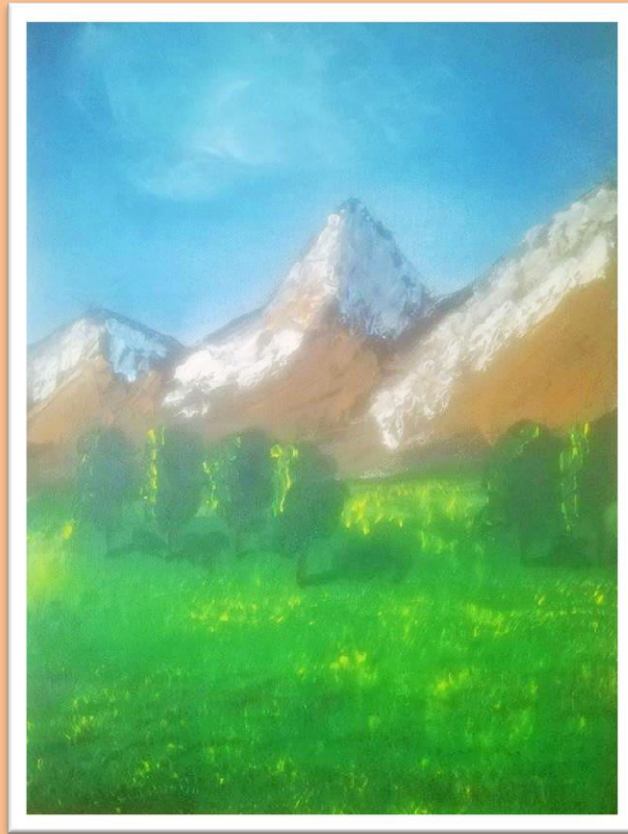
κι αυτή που παραδίδω εδώ δεν είναι η ψυχή μου

πλαστή είναι και κάλπικη, αέρινη ψυχή
κούφια και άδεια, μάτια μου, γιομάτη από λύπη
για λύπηση, για πέταμα, μία και μοναδική...

Αφηγητής

Μπλεγμένοι άνθρωποι, μπλεγμένες καταστάσεις
σχέσεις περίπλοκες και στου μυαλού τη ζάλη μπλέκονται οι χορδές μας
κάπου υπάρχουν αραγμένες οι ψυχές μας
και στο μηδέν κάθονται οι σκέψεις και τα πίνουνε

σ' ένα υπόγειο γεμάτο από υποσχέσεις
κι από ενθύμια και τάματα που αργήσανε
κινούνται αθόρυβα οι δείχτες των καιρών
να προμηνύουν ένα τέλος που αναπτύσσεται...

Ποιητής

*Φαίνεται πως όλα στη ζωή προσωρινά αναπτύσσονται
προσωρινά κινούνται, οδεύουν και ελίσσονται
καθώς περιορισμένα συνεχίζονται και κάποτε πεθαίνουν*

*και καταλήγουν όπως τόσο απλά, παροδικά αρχίζουν
με τα όνειρα δεμένα μες τη σύντομη ζωή τους.*

Άραγε ξέρει και κανείς πόσο προσωρινά υπάρχουμε κι εμείς;

Κι αν όσα ζήσαμε ή κάναμε ή αφήσαμε ή γράψαμε
ή τραγουδήσαμε στους άλλους
θα τα βρούνε λέτε, προσωρινά αφημένα πάνω στο τζάκι τα Χριστούγεννα
ή θα τα ρίξουν έπειτα στην αναμμένη φλόγα;

Και με καημό και μ' ένα πάθος άσβεστο θα τα διαβάσουν όπως πρώτα
προσωρινά να θυμηθούν το παρελθόν τους για να κλάψουνε;

Θαυμαστικό!
μεγάλη απορία, παχύ θαυμαστικό
διπλό τεράστιο ξενόφερτο πλατύ ερωτηματικό
και μες τη μέση μία άνωθεν τελεία να ελπίζει ακόμα...

Ηθοποιός

Εγώ είμαι ο μπεκρής, ο διασκεδαστής
στα χέρια μου κρατάω τη ζωή σας
σας παίζω και γελώ, γελάτε, σας κοιτώ
και στο πιετό μου πίνω τη μορφή σας

ο γελωτοποιός, του κόσμου ο χαζός
τρικλοποδιά θα βάλω στ' όνειρό σας
να 'ρθει καμιά νυχτιά, ο άλλος εαυτός

να δείτε τι κακός ειν' ο εχθρός σας

μισώ τη ζητιανιά, μοιράζω τη χαρά
στα χέρια μου κρατώ τη δύναμή σας
τη σφίγγω σα γροθιά, βαράω στα τυφλά
και όποιος δε γελά

στο πάτωμα τον ρίχνω, στα σκουλήκια

εγώ είμαι ο ευτραφής, ο διασκεδαστής
γεννάει το μυαλό μου τόσα αστεία
για βάλτα στη σειρά, πού φτάνουν; μακριά
πιο πέρα κι απ' του σώματος τα τρία

ο γελωτοποιός, του κόσμου ο τρελός
βαράει στο ψαχνό με τη φωνή σας
και κάνει όσα πόθησες κι αρνήθηκες εσύ
γιατί σαν δικαστής και σαν εκτελεστής
νωρίς τον κατηγορήσες κι απέδωσες ποινή
νωρίς τον απαρνήθηκες κι εσύ

σκοτώστε τον μπεκρή, τον διασκεδαστή
που κάνει όλο τον κόσμο να γελάει

σκοτώστε τον χαζό, τον γελωτοποιό
τρελός είναι και μόνος του μιλάει...

Τραγουδιστής

Σήμερα έμαθα πως η ζωή, είναι ένα παραλιακό ταβερνάκι
που κάποιοι τρώνε και πίνουν και μεθούν
κι άλλοι στις λιγδιασμένες κουζίνες του
πλένουν τα πιάτα και τα ποτήρια κι ύστερα σερβίρουν.
Πως σαν πουλί, πετάς στον ουρανό κι όταν πεινάσεις προσγειώνεσαι
στο έδαφος και σκύβεις το λαιμό σου για να βρεις σπόρους
κι όταν χαρίσεις την καρδιά σου, δεν περιμένεις κανένα αντάλλαγμα
αλλά σου επιστρέφουν το μίσος και την κακία
τυλιγμένα με πολύχρωμες κορδελίτσες και σελοφάν
από αυτά που τυλίγουν τα σέλινα στο μανάβικο.
Κι όταν στην τσέπη σου δε βρίσκονται τα χρήματα
παρά μονάχα κάποια αποθέματα σε συναισθήματα και φιλότιμο
αυτά δεν εξαργυρώνονται πουθενά
κι έτσι το μόνο που καταφέρνεις, είναι να γυρίσεις στο σπίτι
με ένα χαμόγελο απαισιοδοξίας.

Συγγραφέας

Ιδού ένα αλήστου μνήμης μαραφέτιον

που εξόδεψα τα νιάτα έως και την τσαχπινιά μου
το πάλευεν ο νεαρός ωσάν διάτρητον εσώρουχον
να ράψει με μπαλωματιές έως και τα εσώψυχά του
ταύτα που σιγοεβράζανε και σιγοεσκιρτίζαν

- για ειδές καιρόν που διάλεξα να βγάλω και δελτίον -
αφηρημένος ήτο ο νεαρός σαν άλλο ένα θηρίον
καθώς τα “πρέπει” και τα “Σας” τον σφάδαζαν στη μέση

είχε βλέπετε, τσαχπινιά εις το μάτι
μα εις τας πόδας και τα χέρια του όλο πονούσεν
κι εκλείστηκεν ωσάν σε μοναστήριον, εις την κάμαρα
κι ευθύς σαν άλλος αρουραίος, μονολογούσε.

Τί να ειπής και δια τους άρρενες, ωραία δεσποινίς μου;
κυφορώντας μόρτικες εσπαντρίγιες εις τας πόδας των
κλάνουσι γοερώς, προς πάσα κατεύθυνσις
τόσο που εφόρεσα μια μάσκα εις το πρόσωπον
να μην εισπνέω και την μπόχαν.

Σϋς .. Ω! με το μπαρδόν. Σεις που φέρετε
ψεύτικαι βλεφαρίδαι μα και κάλπικας στήθη

τί θεωρείτε; Είσθε καλύτερες του αρσενικού μοτίβου;
ο νεαρός θα επιχειρήσει να συγγράψει
με ένα άθλιον, ελλαττωματικό και σκάρτο πληκτρολόγιον
που εχύθη ο καφές και η φορμόλη απ' το εργαστήριον

Σεις ωραία δεσποινίδα μου, πως θα συγγράφατε;
κάμνοντας ίσως όπισθεν
και βάζοντας τα ωραία σας οπίσθια εις το φωτοτυπικόν;
και έπειτα θα εφευρίσκατε καινούργιον πληκτρολόγιον
δια την τέρψη του εγωκεντρικού σας γίγνεσθαι
ως πρώτιστη ανάγκη;

Θα ομολογούσα ευθαρσώς, σαν άλλος καουμπόης
πως τοξοβόλος έμοιασα και κυνηγός θηλέων
μα τέτοιο όργιο, να συννευρίσκονται ο τζίτζικας κι ο μέρμηγκας
ομολογώ πως δεν ξανάβρα.

Τί να ειπήs και δια τους άρρενες, ωραία δεσποινίς μου;
που δεν αφήνουν λεύτερη μπεκάτσα για μπεκάτσα
φοράνε εκεί ένα σεμνότυφον και λιγδιασμένον πανταλόνι
και βγαίνουν τσάρκα εις μπαρόβια κωλόμπαρα
που σεριανίζουν αι τσουλάραι

είχε βλέπετε ο νεαρός, την τσαχπινιά εις το μάτι
μα εις τας πόδας και τα χέρια του όλο κάπου πονούσεν
κι εκλείστηκεν εις την κάμαρα, με τα ντουβάρια κούφια
κι ευθύς σαν άλλος αρουραίος, μονολογούσε...

Ηθοποιός

Τίποτα, δε θα πω άλλο τίποτα.
Θα ανοίξω το στόμα, και χραπ
θα τα φάω με μιας, θα τα καταπιώ όλα.
Οι στιγμές της ζωής, μια ταινία που φεύγει.
Καρτ-ποστάλ σε περίπτερο, σε κιόσκι για πούλημα
απλωμένες εικόνες, σε σχοινιά να στεγνώσουν.
Θα ανοίξω τη σάρκα να κόψω μια φλέβα
όποια βρω και μου κάτσει, θα ανοίξω το στόμα, και χραπ
θα τη φάω...

Τραγουδιστής

Σήμερα έμαθα πως στο κεφάλι μου
έχω πέντε άσπρες τρίχες παραπάνω από χθες
κι αν εισπράξω ένα χαμόγελο, θα πρέπει να ανταποδώσω ένα «ευχαριστώ»
έτσι για τους τύπους.

Και πως η λέξη «σ' αγαπώ» γράφεται πάντα με λευκό μελάνι
για να μη μπορεί να το διαβάσει κανένας...

Ποιητής

Ο ποιητής ποιεί ήθος πρωτίστως
- κι έπεται το πάθος -
αγαλλιάζει η ψυχή του με το βάθος
και μακραίνει σε απόκοσμους στιχουργικούς διαδρόμους
που δεν έπλασε ο νους!
Συνήθως ξεμακραίνει
έχοντας μια απορία
- τί στην ουσία είναι ετούτη η προσμονή; -
Μην είναι η ανάγκη της έκφρασης η μεγάλη
σίγουρα τον αδίκησαν γι' αυτό έχει τέτοιο μένος
σίγουρα τον πλανέψανε κι έμεινε σαστισμένος
να ανακράζει δαίμονες κι άλλους θεούς μ' οργή...

Υάκινθος

Πουλιά έχουνε γίνει οι ελπίδες μας και πέταξαν
φτερά έχουνε βγάλει τα όνειρά μας και μας φύγαν
καπνοί έχουνε γίνει μάτια οι κόποι μας
τσιγάρα που φουμάραμε και πάνε

αμέτρητες οι γόπες στο σταχτοδοχείο της υπομονής
για έναν καινούργιο, καλύτερο κόσμο
κι αυτός στρωμένος με ροδοπέταλα
και πατημένες υποσχέσεις για το αύριο.

Τώρα δε φτάνει μια ζωή, απ' την αρχή
τα προηγούμενα όνειρά μου να οικοδομήσω
θέλει μολύβι και χαρτί και σχεδιασμό
μετροταινία, ένα αλφάδι κι ένα χάρακα
και σχεδιασμό απ' το μηδέν να ξαναρχίσω
κι από το τίποτα, το ολότελα χαμένο
απ' την αρχή τα ειπωμένα όλα
και πιωμένα τα περισσότερα..

Συγγραφέας

Τις ανοικτές τις πλάτες μου κοιτάζω
φτερά δεν μου 'δωκεν η πλάση
μα σαν φτερούγες αγκαλιάζω το φευγιό μου, με τα χέρια.

Γνωρίζεις τι θα πει να 'χεις τη θέληση
αλλά με φόρα να σου κόβουνε τα χέρια;

Ευχαριστώ λοιπόν την χώραν που με ορφάνειψε
κι ενώ υπηρέτησα εις τα καθήκοντά μου ως στρατιώτης
από ανθρώπους, φίλους κι εχθρούς με εγκατέλειψε
δημιουργώντας μου μια σχέση αφραγκίας με το γίγνεσθαι

καθότι αι οικονομικοί παράγονται
τοιουτοτρόπως τέμνονται εις μίαν παράλληλο ευθείαν
όταν το τετράγωνο της υποτείνουσας ισούται με το
άθροισμα
των τετραγώνων των δύο κάθετων πλευρών.

Πως διάολο ξεπέσαμεν εμείς οι ποιηταί;
που πρώτοι απ' τους αρχαίους δώκαμε πολιτισμό
εις το πλήθος
και θέσαμεν ωσάν παρακαταθήκη, αφήκαμε την
πρωτοπόρα λίθο
κι οι επόμενοι αντέγραψαν χωρίς καν δισταγμό
το *life style* της ζωής ώστε να γίνει μόδα...

Τις ανοικτές τις πλάτες μου κοιτάζω
φτερά δεν μου 'δωκεν η πλάση

μα σαν φτερούγες αγκαλιάζω το φευγιό μου, με τα χέρια
κι αναφωνώ πως ό,τι είχα να το πράξω, το δοκίμασα
και πως απαύδησα μ' όλο τον παραπάνω οχετό
έως και πληγώθηκαν τα αισθήματά μου
δι' αυτό και πλέον αποσύρθη...

Τραγουδιστής

Ερωτεύσιμος θα πει, να 'ναι η καρδιά σου φυλακή
μα εσύ ελεύθερο πουλί που θα πετάει
ένα κελί στην ερημιά, να μη γνωρίζει λευτεριά
κι ουδείς στον κόσμο το κλειδί του να κρατάει

ερωτεύσιμος θα πει, να 'χεις μι' αγάπη στην ψυχή
που δεν περνά, όσο το δάκρυ κι αν κυλάει
χωρίς τα βράδια συντροφιά, με τον καπνό παρηγοριά
με κάποια άγνωστη σκιά να σου μιλάει

ερωτεύσιμος θα πει, να χτίζεις κάστρα στη σιωπή
τα πρωινά μονάχα ο αγέρας να περνάει
τόσα που κόπιασες να δεις, να σου τα τρώει η ζωή
σ' ένα λεπτό, κάθε σου αίσθηση να σπάει

ερωτεύσιμος θα πει, πάνω στα χείλη της φιλί
χωρίς πιστό, χωρίς ζωή, χωρίς νερό και προσμονή
κι εσύ να ζεις, κι εσύ να ζεις... γαμώτο
εσύ να ζεις μέσα σε κάποια φυλακή
που όσο κι αν θάβεις πιο βαθιά το μυστικό
να μη γιατρεύεται η πληγή και να πονάει...

Συγγραφέας

Εκ των κλασμένων μου ονείρων και πατημένων
ψευδαισθήσεων
κάνω απόψε σιωπηλή διαμαρτυρία...
για όλα εκείνα τα ανήκουστα που βολοδέρνανε στο
ασυνείδητο
γι' αυτό κι οι λέξεις που θα πω θα 'ναι ατόφιας και ένρινες
σαν πετριές στη γλώσσα.

Μισή κλανιά για τ' όνειρο που μου το κλέψανε
μισή ζωή που την σπατάλησα σε ψευδαισθήσεις
-μισός εγώ, μισή εσύ- κι όλοι μαζί ένα μισό απ' το
ολόκληρο

μισή κι η τούρτα στο ψυγείο...
κι αυτό το ποίημα -νεανική μου ανάμνηση-

να μου το σημειώσεις κάπου πριν να λήξει η αξία του
τουλάχιστον να το κρατήσουν στην επόμενη ζωή
για την αποφυγή του ανεκπλήρωτου.

Βρέχει απόψε παγωμένες σταγονίτσες
που πέφτουν πάνω σε θλιμμένα πρόσωπα με σκυθρωπά
προσωπεία
και μοιάζουν σα να πλησιάζουν τα Χριστούγεννα ένα
πράγμα...

Υάκινθος

Αστράφτει. Φοβάμαι. Φοβάμαι μόνος.
Κράτα με στην αγκαλιά σου, να μην κρυώνω απ' τ' αγιάζι.
Μη μιλάς. Άκου. Αστράφτει. Που είσαι; Μίλα μου.
Πες ένα γράμμα, το πιο όμορφο. Φώναξε!
Πες μια λέξη, την πιο ωραία. Κι ας λείπεις. Δε θα μιλήσω.
Θα μιλάει η σιωπή μου. Θα λέει τα πάντα. Θα σε κοιτάω ν' αστράφτεις!
Γέρασα. Μεγάλωσαν τα νύχια μου. Αγριέψαν τα μαλλιά μου.
Ασπρίσανε τα γένια μου. Καμπούριασα.
Θυμάμαι τα χείλη σου. Κεράσια. Με μέθαγαν.
Ρώγες που κύλισαν στον κατήφορο, την ώρα που ανηφορίζαμε.
Μάτια που σφράγισαν τις παραισθήσεις. Χείλη που πάγωσαν το χρόνο.

Λέξεις που σκότωσαν το συναίσθημα. Χέρια π' ανάστησαν την αγάπη.

Ζωγραφίζω καράβια να πλέουν στις θάλασσες.

Πάρε με στην αγκαλιά σου. Αλήθεια λέω. Άκου. Αστράφτει!

Ηθοποιός

Η ώρα έφτασε λοιπόν

σε ένα καρουζέλ να ενώσουμε τα χέρια, γεμισμένα με αλκοόλ

κι η χαρμολύπη από μακριά να πλησιάζει, οσονούπω

με μια μαϊμού που μας χορεύει ένα συρτό

φάτε ψάρια, φάτε ψάρια και κοιλιά περιδρομο

φάτε ψάρια κι όχι μάτια, χτύπησα το σήμαντρο

και μαζεύτηκε ο κόσμος γύρω από την εκκλησιά

από μέσα πεθαμένος και απ' έξω μια οχιά

γιατί έχω βασιλιά νονό, έχω κουμπάρο αρχηγό

σε μια ομάδα ποδοσφαίρου του Κονγκό

έχω τσίρκο, έχω και τσίρκο

και μια αρκούδα που χορεύει καλαματιανό

φάτε ψάρια, φάτε ψάρια και χορέψτε μαζί μου λαμπάντα

μασκαράδες του κόσμου γιορτάστε

Γιώργος Κόκκινος

κι έξω να βρέχει, έξω να βρέχει
μια εμπειρία ακόμα χορτάστε!

φάτε ψάρια, φάτε ψάρια και κουνήστε τον ποπό
να απλωθεί εις την βεράντα, ωσάν μια κίτρινη μπουγάδα
η κλειψιά, η πορδή κι ο οχετός
- κι έχω φτωχύνει -

φάτε ψάρια και σταυρώστε, αμαυρώστε τον σκοπό
μιας και ο γράφοντας τούτης της λύπης
εντός σκυθρωπού προσωπίου, θαρρώ
έχει απογίνει πλέον αλήτης

κι έξω να βρέχει, έξω να βρέχει
μια εμπειρία ακόμα χορτάστε
φάτε ψάρια και σταυρώστε κι αμαυρώστε τον σκοπό...

Συγγραφέας

Ο γέρος με τα δόντια σάπια, τα μαλλιά ψαρά
κουμάντο κάνει απόψε σε μια αδειανή φωλιά
αμ, ξέρει πως προδόθηκε απ' τις επιλογές
φωνάχτε του να μαζωχτεί απ' τις τρικλοποδιές

δεν ήτο και καλός εις τις αθλοπαιδιές..

στο δρόμο του τα γιούλια γενόντουσαν φραγκόσυκα
τα πορφυρά κυκλάμινα γινόντουσαν σταφύλια
ήσαντε πέντε ξόβεργες στημένες στις μηλιές
επιάστηκεν αιχμάλωτος και μέτρησε τα μήλα

μ' αυτό στο βιός πορεύτηκε και σήκωνε παντιέρα
κάθε όταν του τη σβούριζε, καθ' όποτε νικιόταν
και φου και φου τη σήκωνε στον άνεμο με φόρα
- χύθηκεν το φιλότιμο και μούσκεψε το χώμα -
υπερηφάνεια δεν περίσσεψε ούτε ένα δράμι ως τώρα

ο γέρος με τα δόντια σάπια, τα μαλλιά ψαρά
το ακλόνητο σκεπάρνι σέρνει με βαριά καρδιά
σηκώνει, το σβουράει στην πλάση και μονολογεί
«πώς γίνεται στον κόσμο να 'ναι όλοι τους τρελοί;»

Ποιητής

Λείψανε βλέπεις τα τραγούδια εξορίας
λείψανε οι επαναστάσεις και οι έρωτες
από 'να κόσμο που συντηρεί τις ενοχές του και τις βρίζει

και βγαίνει στα μπαλκόνια έπειτα αυτόνομα να κάνει κήρυγμα.

Μάθαμε λοιπόν ποτέ αν οι εξεγέρσεις γίνονται πανανθρώπινα;
ως αγαθά ενός πολιτισμού που καταργεί την εκμετάλλευση και τη διχόνοια
σπέρνει θεμέλια για να πατήσουν τα ορφανά του
και καταργεί την υποτέλεια...

Υάκινθος

Σαφέστατα δεν άντεξα γι' αλαργινό ταξίδι
πονέσανε οι ώμοι μου να κουβαλάω τη νιότη
πληγώθηκα τα πόδια μου να περπατώ στις μύτες
μην τύχει και ξυπνήσουνε του πρότερου αναμνήσεις
και βάλθηκα να ετοιμαστώ για το στερνό φευγικό μου
με δυο βαλίτσες αδειανές που μέσα έχουν τα πάντα
- εμένανε, εσένανε - κι άλλα που δεν μετριοούνται
τα άυλα, απατηλά, αστάθμητα όνειρά μας
κι αυτά που ο καθένας μας φροντίζει να ελπίζει
μα αν τα μετρήσεις σιωπηλά, είναι όλη η ζωή μας.

Άλλοι τα λένε τεμπελιά κι άλλοι τα λένε πλούτη
κι άλλοι τα δένουν στα μαλλιά και τα 'χουν για παντιέρα
στον κόσμο θα 'βρεις σύμμαχους, μα και πολλούς κηφήνες

που τρώνε απ' τη σάρκα σου, το μυελό οστό σου
και πίνουνε για λιχουδιά, ουσία του εγκεφάλου
-μπορείς να τους αποκαλείς «κανίβαλους» αν θέλεις
μα εκείνοι που μας δίδαξαν τους κάμαν αρχηγούς τους
πατώντας πλάι σε πτώματα και σκίζοντας τις σάρκες
να βρούνε μέσα θησαυρό, να τον επωμιστούνε-

το εισιτήριο λοιπόν, δεν μοιάζει με όλα τ' άλλα
σκαλίστηκε από έμπειρο μαστόρι, Αφρικάνο
δεν είναι κάνα χάρτινο που σκίζεται στα τρένα
κι ύστερα δίνεις μια και το πετάς στις ράγες...
ετούτο χειροποίητο, το λες και κεντημένο
κι έχει επάνω του ρωγμές από ιδρώτα κι αίμα
κι εκεί που ανεβάζαμε ψηλά τα ιδανικά μας
ο Αφρικάνος μου έφερε ετούτο απ' το μαστόρι.

Την ιστορία της ζωής, αν θες να περιγράψω
απ' όπου συλλαμβάνονται τα τέκνα με το σπέρμα
- για εμάς που δεν ετύχαμε μια τέτοια συγκυρία
και μείναμε στις χούφτες να βαστάμε την ορφάνια
για εμάς, που λες, πιο εύκολα θα κλήρωνε ταξίδι
που στα σαράντα φτάσαμε ν' αποφυλακιστούμε

περνώντας όλο το άδικο, μα και το κρίμα ολούθε -

κοιτώντας από μια σχισμή - Τί βλέπεις πες μου, τώρα; -

σε μία κλειδαρότρυπα χωθήκαν οι ενοχές μας
οι τύψεις μας, τα νιάτα μας μα κι ο εγωϊσμός μας
να καμαρώνει σέρνοντας, την τύχη του στη χλόη

ο Αφρικάνος μου έφερε ετούτο απ' το μαστόρι

το εισιτήριο αυτό από σίδερο και βίδα
μοστράρει επικίνδυνα τις νύχτες στο μανδύα
αυτόν με τις εννιά ουρές και την οπή οβίδας
που διαπερνά συθέμελα και σκίζει το κρανίο
δεν είναι κάνα χάρτινο που παίρνεις λεωφορείο
και ύστερα λήγει πια η ταξιδιωτική του ρότα.

Το λες και «δε-γαμιώτικη» σκληροπυρηνική καπότα

για ν' αποφεύγεις έμπρακτα την βίαιη ορμή σου
το λες και ταξιδιάρικη σκληροπυρηνική φυγή...

Τραγουδιστής

Στον τόπο αυτό που με ορφάνεψε

κι εντέχνως, σιωπηλά με παραγκώνισε στο περιθώριο

να στέκομαι ως πελαργός με το 'να πόδι όρθιο σε μια γωνιά

έχω να πω

πως δεν θα ορθώσω το κεφάλι, ούτε ανάστημα

μα κι ούτε θα παλέψω με τους δαίμονες που δημιούργησε

- καθώς κι αυτά σαν τέρατα, δικαιούνται για να ζήσουν -

έχω να πω

πως ίσα κι όμοια, ζώα αμόρφωτα με ανθισμένους κρίνους

ίσα και όμοια μας κατατάξανε με όποια πενία της ψυχής

και στο τραπέζι μας πλασάρανε τους φουρνισμένους αχινούς

μιας οπτικής μπουρζουαζίας

και τα ψημένα κάστανα επάνω στη φουφού

να περιμένουν την πορεία

μιας ομαδούλας κωλοπαίδων που "εψήθησαν" να φτάσουν στου Ψυρρή

για τυπικούς ουζομεζέδες.

Εγώ γουστάρω να σε πάρω απόψε για να φύγουμε! Που είσαι;

μα ξέχασα! εσύ δεν γνώρισες μητέρα και πατέρα

μα μόνο εμένα που σ' ανάθρεψα

κι απάνω στα φτερά σου ακούμπησα λησμονημένος

- πες ότι θέριεψα απ' την παρέα σου και αναστήθηκα -

Γιώργος Κόκκινος

μες την ψυχή, τα σωθικά
μέσα στο νου και τυραννιέται
κυκλοφορεί σα μαστουριά μέσα στο αίμα και πλανιέται
κάθε μου λέξη, συλλαβή, κάθε μου όρθιος στίχος
- κι αυτός έπεσε ένδοξα καβάλα στην ελπίδα -
ηρωικά απόβραδα
που ρήμαζαν στα χνάρια σου, της νιότης μου τα χρόνια...

Ποιητής

Στα λυπημένα μάτια των γλάρων
στους μοναχικούς ακροθαλάσσιους φάρους
στις νυκτωδίες φεγγαριών που σβήσανε
στις μελωδίες των ήλιων που ανέτειλαν, είναι η ζωή.

Στα βράχια ξεχασμένων θαλασσών
στα τελευταία δάκρυα πιερότων που αναζητήσανε τον έρωτα.

Ξεκινώ κι ολοκληρώνω με την αδικία στα μάτια να ζωγραφίζει χαμένους
θαλασσινούς παραδείσους.

Στις ακρογωνιασμένες νύχτες των φεγγαριών
στις απόκρημνες πλαγιές των ορεινών σχηματισμών, είναι η ζωή.

Περσινό σύννεφο πέταξε πάνω απ' το σπίτι μου και με θυμήθηκε..

Συγγραφέας

Φέγγει καλύτερα το σκοτάδι στα μισόκλειστα μάτια μου
γυαλίζει η επιφάνεια του λευκού, που ντύνεται με γαλάζιο
τρέχει απ' τα μάτια το γαλάζιο και γίνεται μπλε της παλίρροιας.

Κάπου στις άκρες των γραμμάτων
υπάρχουνε τρίχινες βεντάλιες να σου κάνουν αέρα
μένει ν' αποκοιμηθώ στο πλάι σου.
Στις άκρες, ένας ψεύτης ήλιος κι ένας αλήτης καιρός να γυρνάει
- τα αδικημένα γράμματα του μελανιού μου -

Με όποιο χρώμα και να σε ζωγραφίσω, θα κλάψω.

- Γράφω για μένα -

το τιποτένιο ισχνό ανθρωπάκι με τα μαύρα γυαλιά
και το τσιγάρο στα χείλη...

Ηθοποιός

Πάει το καράβι βούλιαξε, γιατί έμπασε νερά
κι ο καπετάνιος απ' το δάκρυ πνίγηκε στο χαντάκι
έλιωσε το χαρτί του κι ήταν φτιαγμένο με μεράκι

μου είπες «πήρα τις αποφάσεις μου και βρίσκομαι αλλού»

- τα λόγια σου είναι αυτά, μην λες πως σ' αδικώ -

όπου κι αν είσαι, ό,τι κι αν κάνεις, όπως περνάς

θα 'χεις το βάρος μες τα σπλάχνα

και πάντα θα πετάγονται στον ύπνο οι ενοχές

για να ζητούν δικαίωση για ό,τι ειπώθηκε κι ό,τι αδικήθηκε

μα εγώ θα λείπω από εκεί για ν' απαντήσω

κι εμείς σπασμένο μανταλάκι

που κρέμαγε αγάπες με ζουμιά απ' τα φιλιά

πλυμένη απ' τον ιδρώτα, σαν αμάνικο μπλουζάκι

που βρέθηκε με λάσπες στα σκαλιά

βλέπεις, δεν γεννηθήκαμε εχθές

και το πιοτό που θα ξεχνάς τις «αντοχές»

δεν εφευρέθηκε ακόμα...

Ποιητής

Μπλουζάκι καλοκαιρινό, φοράω γύρω απ' το λαιμό

σαν κόκκινο μαντήλι

- πρότερον θνητοί -

να μου προσέχει το λαιμό, αντί για εσένα που αγαπώ

που κίνησες ταξίδι

μπλουζάκι καλοκαιρινό, φοράω για μαντήλι

αντί για σένα που αγαπώ κι αρνήθηκες το δρόμο αυτό

- κι η παγωνιά δε σμίγει -

ανθρώπους που αγαπήθηκαν, ολότελα χωρίζει

και κείτομαι γερμένος σ' ένα υπόστεγο

τριγύρω να χιονίζει και να βρέχει

για όπλο να 'χω μόνο ένα στίχο μου

κι ασπίδα τα υψηλά ιδανικά μου...

Συγγραφέας

Περιφέρομαι σαν άγνωστος στρατιώτης

σ' έναν κόσμο που τον έπλασε ο Θεός

μα στην πλάση να μην βρίσκεται Θεός;

να με πάρει από το χέρι να μου δείξει την οδό

να με βγάλει απ' τ' αδιέξοδο που σφήνωσα

- ποιος θα βρει της ευτυχίας τον σκοπό; -

Μέσα κι έξω ανθρωπάκια, φίλοι - εχθροί, χαμογελάκια

πονηρά γλυκά λογάκια, ερωτόλογα στους τοίχους. Μέσα εγώ!

Στη σκοπιά φυλακισμένος, μόνος, έρμος, πεταγμένος
έναν άγνωστο στρατιώτη μες το πλήθος, που κραυγάζει "σε μισώ"

να μ' αλλάξετε ποτέ δε θα μπορέσετε. ν' αποτρέψετε χειρότερα, μπορείτε.

Δέστε ζόρικο σχοινί και ψηλά στη φυλακή
κάποιος να 'ρθει να κλωτσήσει την καρέκλα.

- Η ζωή είναι μια τρέλα και ο θάνατος ευχή
θέλει θάρρος για ν' αφήσεις τη ζωή -

Τι άλλο πια να πω για μένα; είναι χιλιοειπωμένα. Τα 'παν άλλοι σε μια μέρα

μα στο τέλος κρεμαστήκαν ζωντανοί
άλλος πήρε δηλητήριο να περάσει καθαρήριο
και στην κόλαση σαν πήγε να εκτελέσει την ποινή
είδε είμαστε ούλοι κι ούλοι, ίσοι κι όμοιοι, αφέντες - δούλοι
κι οι αυτόχειρες παρθένοι στο σκαμνί

- τούτη γη που την πατούμε, όλοι μέσα θε' να μπούμε. Ε! ας φύγουμε όπως
θέλουμε εμείς -

ας την πλάσουμε μια νύχτα πριν ν' ανοίξουμε τα μάτια
έτσι όπως τα παλάτια που γκρεμίζονται με μιας
λες και είναι τα όνειρά μας που χαράξανε το θέλημα καρδιάς.

Λένε αυτό ελευθερία ή τ' ανθρώπου απλά δειλία
ν' αποτρέπει τα συμβάντα τα μελλούμενα;

γιατί πιο απαίσια γεύση έχει η μνήμη που θα έρθει
όταν σμίξουνε στα μάτια μας τα επόμενα
- όσα δε θα τ' ανεχτούμε, τόσα θα 'ρθουν που θα πούμε
"φτάνει, ως εδώ ήταν όλα αυτά που ανεχτήκαμε" -

Τώρα πρέπει να σας βρίσω για να σας καληνυχτίσω
τόσο όμορφα που έντυσα τη νύχτα σας.
Φέρτε κάδους και κουβάδες, τρέχει αίμα στις καινούργιες χαραμάδες.
Κοκκίνισανε τ' αστέρια και θλιμμένο το φεγγάρι
κατεβάζει τη στερνή γουλιά υδράργυρο.

Χαιρετώ Σας ποιητές μου, λέγοντας δυο συλλαβές μου
- "Γαμώ" - και οδεύω προς την έξοδο που εφηύρα...

Ηθοποιός

Στερέψανε τα περιθώρια της υπομονής και της ανάγκης μου
το πάθος κατεβαίνει με ξεκούρδιστες κιθάρες στα υπόγεια πατώματα
κι εγώ ετοιμάζω τις βαλίτσες μου για να κρυφτώ μαζί του

Γιώργος Κόκκινος

φεύγω στο άπειρο ταξίδι με τις μνήμες μου
πλάθω τον κόσμο απ' την αρχή, βάζω και μια υπογραφή
σ' αυτό τον πίνακα που φτιάχτηκε απ' τις κακίες μας
και τις κακές στιγμές του

- εγώ τον έπλασα κι εσύ
και τώρα μαρτυρώ τις αντοχές μου -

χτυπάνε ακόμα οι λέξεις μες τα σπλάχνα μου
λέξεις που σφάζουν τους ανθρώπους σαν ακούσεις να τις λένε
στριφογυρίζουν στο μυαλό και μες την τρέλα σου
βάζεις φωτιά να τις τελειώσεις κι αυτές σε καίνε

κατηγορώ και τις ανάγκες μου, γιατί σαν άνθρωπος τα ζήλεψα
τα ευτυχισμένα στιγμουλάκια, τα μικρούλικά, εκείνα !
που σου χαρίζουνε την αίσθηση
πως κρύβεις έναν κόσμο μες τη χούφτα σου...

Υάκινθος

Φάγαμε πιο λίγη πίκρα σήμερα.
Η κοιλιά είναι πρησμένη από τις μαζωμένες, αχώνευτες
πικρίες, που κάτσανε σαν πέτρες

- πρότερον θνητοί -

και δε λέει ν' αδειάσει το γαμημένο το έντερο.

Δυσκοιλιότητα πετριών σ' ένα σμάρι από τρωγλοδύτες.

Έπλυνα τα δόντια μου με λαδόνερο

μήπως και ξεπλυθεί το στόμα μου απ' τις κακίες που

ξεστόμισα.

Άνοιξα το παντζούρι, να δω αν πρόβαλε για λίγο ο ήλιος

και το έκλεισα αμέσως, σαπίζοντας

πεθαίνοντας στα σκοτεινά μονοπάτια της κάμαρας

λίγο-λίγο.

Κι αύριο, αν έχει πιο καλύτερο καιρό

λέω να πάω καμιά βόλτα μέχρι τον κήπο

- έτσι ταπεινά -

μονάχα για να δω αν τα ραδίκια έχουν φυτρώσει ανάποδα

ή αν κάνα γεροσκώληκας

κατέληξε να γίνει η τροφή γι' αρπακτικά.

Σημείωσα στο ημερολόγιο πορεία θανάτου.

Δευτέρα - Τρίτη μέσα

Τετάρτη στο γιατρό

Πέμπτη στο φαρμακείο

Παρασκευή στην ξάπλα για να με πιάσουνε τα φάρμακα

Σαββατοκύριακο, πρώτα ο Θεός

Γιώργος Κόκκινος

με τις πιτζάμες αποχάνωση.

Μου χτύπησε στο μάτι μια λέξη κι άνοιξα λεξικό

- να! κάτι πρωτότυπο -

“επέκεινα” γράφει.

Τι σκατά είναι το “επέκεινα”;

Εγώ επέκεινα...

Εσύ επέκεινες...

Αυτός επέκεινε...

Επεκείναμε όλοι που λες, σε μιαν άγνωστη λέξη κολλημένοι

πάνω που πηγαίναμε τσάρκες

και τώρα τραβάμε νέα πορεία

κι ο καθένας πουλάει το κορμί του σε τιμή ευκαιρίας.

Βρείτε έναν κατάλληλο δότη συναισθημάτων

γραπώστε τον και κρατήστε τον!

Αν νομίζετε πως τα υπόλοιπα πρωτεύουν

μάλλον πρέπει να σας δει ένας ψυχίατρος...

Απόγινε το κακό.

Κι αν έβρεξε για λίγο σήμερα

- πρότερον θνητοί -

θα βρέξει κι αύριο
θα βρέχει κάνα χρόνο ακόμα
μέχρι να ξεπλυθούμε
και να στεγνώσει το δάκρυ...

Β' ΠΡΑΞΗ -- Α' ΣΚΗΝΗ

Στον Εθνικό κήπο της Αθήνας, ένα μεσημέρι του Αυγούστου, σ' ένα παγκάκι κάπου απόμερα από τον κόσμο, βρίσκεται καθισμένη μια κυρία γύρω στα 40. Έχει αφήσει τα παιδιά της να παίζουν λίγο παραπέρα ενώ ο καιρός είναι ζεστός μεν, αλλά συννεφιασμένος. Ακούει τραγούδια με ακουστικά κινητού. Λίγα λεπτά μετά πλησιάζει το παγκάκι ένας κύριος γύρω στα 50 με γκρίζα μαλλιά, ενώ στα χέρια του κρατάει ένα πακέτο τσιγάρα και μια ομπρέλα.

-καλημέρα σας κυρία μου.. λένε θα βρέξει σήμερα. Για να δούμε..

της χαρίζει ένα πλατύ χαμόγελο

-καλημέρα σας!

-είστε ώρα εδώ;

-όχι πολύ. Έχω αφήσει τα παιδιά μου να παίζουν εδώ παρά πέρα...

-να τα χαιρέστε! Πόσο μεγάλα σε ηλικία;

-ο μικρός μου είναι 5... κι έχει πάρει το όνομα του παππού του

η μεγαλύτερη είναι 6, πάει Νηπιαγωγείο

-μπράβο! να τα χαιρέστε... να χαρείτε να τα δείτε να μεγαλώνουν

-ευχαριστώ. Εσείς κύριέ μου;

του χαρίζει ένα μεγάλο και πλατύ χαμόγελο

-εγώ κυρία μου, χρόνια έψαχνα να βρω τον έρωτα και την αγάπη κάπου.

Τελικά με έριξε στην αγκαλιά της μια μικρούλα και με παγίδεψε, ε και είμαι μαζί της...

γελάνε και οι δύο

-βέβαια η πρώτη αγάπη όπως λένε μένει αξέχαστη και παντοτινή... αλλά τί να κάνουμε;!

ατυχήσαμε..

τον κοιτάζει μ' ένα μεγάλο βλέμμα γεμάτο απορία

-λυπάμαι!

-προσπάθησα να κάνω τα πάντα γι' αυτήν, αλλά δεν μας βγήκε τελικά.

Ώσπου μια μέρα σηκώθηκε και έφυγε από το σπίτι και δεν την ξαναείδα.

-Πρέπει να είσαι γύρω στα 50;

-51 για την ακρίβεια, ναι κι ακόμα δεν έβαλα μυαλό!

γελάνε και οι δύο

-κράταγα σημειώσεις όλα αυτά τα χρόνια, κράταγα ημερολόγιο, έγγραφα στίχους γι' αυτήν, πολλά τα ποιήματα .. αλλά θα μείνει μια ανάμνηση αυτός ο έρωτας.. ίσως να γίνει ένα παράδειγμα για τους νεότερους, ώστε να μην είναι τόσο ενθουσιώδεις..

-θα χαιρόμουν να μου διάβαζες κάτι πρόσφατο που έχεις γράψει..

παίρνει μια λυπημένη έκφραση και της διαβάζει από ένα κομμάτι χαρτί μερικούς στίχους

-«Ξεκίνησα μιαν ώρα για ένα μακρύ ταξίδι

πιο μακριά να φτάσω απ' τη δική μου Ιθάκη

εφόδια δεν κράταγα στους ώμους, μήτε στις τσέπες μου ψωμί

αγάπη είχα φορτώσει τις βαλίτσες μου

λατρεία απ' τη λατρεία μου, στο κόκκινο δισάκι

τεράστια τ' αποθέματα υπομονής κι ελπίδας μες στα σπλάχνα μου

κομμάτια εφημερίδας μες τις τσέπες

που λέγανε για μια χαμένη αγάπη, που άργησε να 'ρθει

ο δρόμος που περπάτησα, χιλιόμετρα

με ορθάνοιχτα τα μάτια και τ' αυτιά να μη τον χάσω

κι όπου έβρισκα μικρές τριανταφυλλιές

προσκύναγα το χώμα τους, κάνοντας μίαν ευχή

να φτάσω μ' όση δύναμη μου απόμεινε τα μάτια σου...»

είναι από τα καλύτερα πιστεύω που έτυχε να γράψω και το κουβαλάω σαν φυλαχτό μαζί μου, μήπως την ξαναπετύχω πουθενά και της το διαβάσω να το θυμηθεί!

γελάνε και οι δύο

-ο γάμος και η οικογένεια, είναι μια πολύ πονεμένη ιστορία τελικά. Δεν σου αφήνουν περιθώρια για την προσωπική σου ζωή. Πρέπει να είσαι πάντα πίσω απ' τα παιδιά σου..

έβγαλε από την τσέπη της μια οικογενειακή φωτογραφία να του δείξει

-χαίρομαι για την οικογένεια που δημιούργησες και εύχομαι να δεις τα παιδιά σου να προκόβουν στην ζωή τους. Αυτό είναι άλλωστε το νόημα...

σηκώθηκε από το παγκάκι κι άρχισε να κάνει κύκλους γύρω γύρω, ανάβοντας παράλληλα κι ένα τσιγάρο

-στη δική μου περίπτωση, ενώ εκεί ήθελα να πάει το πράγμα, τελικά χωρίσαμε. Με την επόμενη ...δεν! Δεν μου κάνει την ίδια αίσθηση.. ούτε να το σκεφτώ. Είχα μεγάλα σχέδια για τη σχέση μας. Πιστεύω είχε περάσει σε άλλο επίπεδο μέσα από αυτά που κάναμε και θα ήθελα να μην έχει λήξει. Έπειτα, μετά τον χωρισμό ..άρχισα να διαγράφω μνήμες, να τρώω απωθημένα, να καταπίνω χίμαιρες και να σκουπίζω δάκρυα..

κάνουμε μαζί, ό,τι περνάει ανθρώπου ο νους, πήγαμε ταξίδια, γράψαμε τραγούδια, μαλώσαμε, τα βρήκαμε, ξαναμαλώσαμε, τα ξαναβρήκαμε... ώσπου καταφέραμε να μαλώσουμε και με τον εαυτό μας...

Τα πάθη απ' τον έρωτα! θέλει κόπο για να στηθεί μια σωστή σχέση, με αμφίρροπες υποχωρήσεις, αμοιβαίους συμβιβασμούς ..θέλει κόπο για να στηθεί το όνειρο του καθενός!

- ...και; και μετά;

-από την πρώτη στιγμή που την γνώρισα, εκείνο το απόγευμα του Σαββάτου, στα 19 της, ακριβώς 21 χρόνια πίσω, σαν σήμερα, σαν τώρα, σαν να ξαναγνωριστήκαμε από την αρχή σ' αυτό εδώ το παγκάκι που καθόμαστε τώρα, που μου άλλαξε ριζικά τη ζωή μου από τότε και τη σκέφτομαι ακόμα με τις μνήμες που παρέμειναν..

-τί θυμάσαι από κείνη; τί σου έμεινε τελικά;

-μια βαθιά αγάπη μου έμεινε .. κι ένα ελάχιστο μίσος, μια απορία κι ένα γαμώτο!

κάθεται εκνευρισμένος στο παγκάκι δίπλα σ' αυτήν

-μα, πες μου! ποιος λογικός άνθρωπος χωρίζει έτσι στα ξαφνικά από έναν άλλο άνθρωπο, σε μια νυχτιά;

ποιος λογικός άνθρωπος παρατάει έναν αφοσιωμένο άλλον άνθρωπο, επειδή έτσι του ήρθε;

-ε, δεν είναι ακριβώς έτσι πάντα. Πολλές φορές εμείς οι γυναίκες, θέλουμε κάτι παραπάνω στο παιχνίδι... πέρα από μια αγκαλιά, ένα φιλί, λίγο συνηθισμένο σεξ και κάποια αφοσίωση! Θέλουμε να γνωρίσουμε κι άλλα πράγματα! κατάλαβες;

περνάει από κοντά τους ένας περαστικός και πιάνει την κουβέντα

-καλημέρα σας... λέτε θα βρέξει; πολύ μαυρίλα πάντως. Αν βρέξει, θα βρέξει πολύ πράγμα..

μήπως μπορώ να σας κάνω τράκα ένα τσιγαράκι; ξέχασα τα δικά μου...

-βεβαίως, βεβαίως, ορίστε!

-να ξέρετε ... (με ένα πλατύ πονηρό χαμόγελο) οι γυναίκες καίγονται κι αυτές όπως τα τσιγάρα μας, αρκεί να βρεις το κουμπί τους... μετά .. σε κυνηγάνε από πίσω ! καλημέρα!!

έκαναν ελάχιστα δευτερόλεπτα μια παύση και οι δυο και κοιταχτήκανε στα μάτια..

- δεν θα ξεχάσω τη γεύση του πρώτου της φιλιού, το άρωμα του κορμιού της, τη δίψα του ιδρώτα της και τη βαθιά γαληνεμένη αγκαλιά της. Και να σκεφτείς. εκείνη το δημιούργησε. Είχε το ταλέντο να σε καλμάρει, ακόμα κι αν ήσουν άγρια εξαγριωμένος μαζί της, ακόμα και μετά από έντονο τσακωμό, αφού της πέρναγε ο θυμός, είχε το ταλέντο να καλμάρει κι εσένα.

-υπήρξες τυχερός λοιπόν που τη γνώρισες...

-από τη μια νιώθω ότι με εκμεταλλεύτηκε στο έπακρο για να κάνει την επανάστασή της πάνω στα ντουζένια της με έρωτά της... κι από την άλλη δεν μπορώ να την ξεπεράσω ...γιατί δεν υπήρξε άξια αντικαταστάτρια έπειτα έμαθα πως έκανε ταξίδια μακρινά, πέρα απ' τις γραμμές των οριζόντων. Πήγε Αγγλία, Γερμανία, έφτασε Αμερική ..μετά έχασα τα ίχνη της.. έκλεισα κάθε δίαυλο επικοινωνίας..

Άσχημο πράγμα ο έρωτας, ιδίως όταν δίνεσαι με πάθος. Όταν σου παίρνει τα μυαλά και σε ζαλίζει η σκέψη της, όταν νιώθεις τί νιώθει κι όταν νιώθεις ότι σε σκέφτεται αλλά δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για να είσαι κοντά της, αυτό είναι το χειρότερο συναίσθημα.. !

-την αγαπάς ακόμα την Υεμένη;

συγκινημένοι κοιτάζουν στα μάτια ο ένας τον άλλον

-είσαι ευτυχισμένη;

-την αγαπάς ακόμα...;

-δεν εξελίσσονται τα πράγματα πάντα όπως περιμένεις να σου πάνε και δεν υπάρχει μια κάποια συγκεκριμένη απάντηση σ' αυτή την ερώτηση.. είναι όλα τόσο συγκεχυμένα στο μυαλό μιας γυναίκας που όταν δει πως κάτι δεν την ικανοποιεί σε σένα ..θα σου φύγει!

-δεν θα πάρεις ποτέ την απάντηση που περιμένεις να πάρεις ...

-μετάνιωσες; παραδέξου το! Πες το, έστω και τώρα σ' αυτό το παγκάκι, 21 χρόνια μετά με 2 παιδιά και ευθύνες περισσότερες. Πες μου το! Μετάνιωσες;

-όχι δεν μετάνιωσα ...αναπολώ τις όμορφες στιγμές μας, αλλά ήθελα να πάω ένα βήμα παραπέρα στη ζωή μου.. να εξελιχθώ σαν άνθρωπος, να γνωρίσω άλλους ανθρώπους, να γνωρίσω άλλους άντρες, να μην έχω εμπόδια στις σπουδές και τα ταξίδια μου... η αλήθεια είναι πως από την ώρα που ήρθαν στον κόσμο τα παιδιά ξεκίνησαν οι μεγάλες ευθύνες, κι αυτό μ' έκανε κομματάκι να νοσταλγήσω τις αθώες ημέρες της φοιτητικής μου ζωής και βέβαια ένα αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της ζωής είσαι κι εσύ..

Σου περιέγραφα και στα γράμματά μου όταν χωρίσαμε πως ένιωθα και τί άλλο ζητούσα να κάνω στη ζωή μου ... βέβαια, ναι, κάποιες φορές μου έλειπες απίστευτα.. κάποιες φορές κοιμόμουν με πράγματά σου αγκαλιά γιατί δεν σ' είχα ξεπεράσει. Κάποιες άλλες φορές κάποια τραγούδια που άκουγα τυχαία και τα είχα συνδυάσει με σένα, μ' έκαναν να πέφτω στα πατώματα και να κλαίω απαρηγόρητα για τα λάθη μου... σίγουρα εσύ δεν υπήρξες λάθος μου. Κι αν το πάθος μου για σένα έσβησε, συγχώραμε αλλά σε πόθησα και σ' αγαπώ ακόμα...

πλησιάζουν ο ένας τα χείλη του άλλου και δίνουν ένα απαλό φιλί σαν παιδικού έρωτα

-αυτό για να δεις πως η Υεμένη δεν άλλαξε και δε θ' αλλάξει όσα χρόνια κι αν περάσουν. Απλά μεγάλωσε... άλλαξε ρότα στη ζωή της κι άλλαξε και συνοδό... Σου εύχομαι τα καλύτερα με την ..μικρούλα σου τώρα!

και του σκάει ένα απίστευτα γλυκό χαμόγελο

-κανένας δε θα πιστεύει όσα ζήσαμε, γιατί ο καθένας πιστεύει ότι έχει ζήσει περισσότερα από μας. Αλλά εμείς γνωρίζουμε ότι νιώσαμε τόσο κοντά μεταξύ μας και με τέτοιο πάθος που ακόμα κι απ' την αρχή να δοκιμάζαμε, έτσι δε θα μπορούσε να γίνει...

-ναι, είμαστε τυχεροί που το ζήσαμε...

-ώρα να μαζέψω τα παιδιά μου!

-θα σε συνοδεύσω με την ομπρέλα μου γιατί ξεκίνησε η καλοκαιρινή μπόρα μόνο μάθε κι αυτό για να με θυμάσαι ... τα κράτησα όλα. Δεν πέταξα τίποτα...!

και αποχωρούν αγκαλιά μοιραζόμενοι από κοινού μια ομπρέλα...

Υάκινθος

*Το μαύρο παραμύθι μου γεννήθηκε μια νύχτα
σ' ένα Σεπτέμβρη σκοτεινό όπως τα παραμύθια
πενήντα-ένα χρόνια πριν που χάθηκε το φως*

*η πρώτη λέξη που έμαθα "σταμάτα και ξεκίνα"
ξεκίνησα με την αυγή και τέλειωσα τυφλός*

*να πεις πως ήμουν άδικος, φτωχός κι αδικημένος
αλήτης ίσως του έρωτα κι αγύρτης της ψυχής;
αλχημιστής, φιλόσοφος και ρόδο πικραμένο
στο μνήμα πάνω γράψτε μου "χαμένος της ζωής"*

τα πήρα και τα σήκωσα, τα γράμματα, τις λέξεις
μετά τα περιέλουσα με πράγματα δικά μου
από το μίγμα πρόβαλλε μι' αγάπη στην καρδιά μου
και να, με εγκατέλειψε σαν 'ξώγαμο παιδί

χημεία θέλει ο έρωτας κι ωραία παραμύθια
μα είναι αλήθεια, έζησα και πρέπει ν' ακουμπήσω
να ξαποστάσω ελαφρά στο χώμα που γεννήθηκα
κι αυτό αν με χρειάζεται, ε! ας με πάρει πίσω

να προσκυνάω έμαθα και να ζητώ συγνώμη
συγνώμη όμως τίμια, για λόγο σοβαρό
όχι αστεία συγνώμη για κάποιο πρόσφατο
κι αστείο χωρισμό, όχι!

- ούτε στον εαυτό μου δε θα το συγχωρούσα -

παρ' ό,τι είπα κι έκανα, μ' αντρίκεια λόγια
ένα μου έμεινε απωθημένο τόσο
που το μυαλό ασυναίσθητα, ολοένα, τριγυρνά
σα μεθυσμένο τόξο
ήταν εκείνο που έχασα στο τρένο το στερνό

μια στάση ίσως της ζωής που λέγεται “γυναίκα”

δεν έμαθα, δεν ξέρω, πως να σας το πω;

- δεν έμαθα πως ξέφυγε από μένα -

εγώ που όλα ήθελα, λίγο να τα γευτώ

φεύγω από τώρα, μη με προλάβουν τα χειρότερα

έτσι, επειδή ψέλλισα με τόλμη “σ’ αγαπώ”

η πρώτη λέξη που έμαθα “σταμάτα και ξεκίνα”

η δεύτερη “μαμά-μπαμπάς” και “φίλος-αδερφός”

η τρίτη λέξη μ’ έκαψε, τη φώναξα “γυναίκα”

με πρόδωσε, με σκότωσε, με έκοψε στα δυο

πενθώ για το δικό μου το χαμό, γι’ άλλον κανένα

για το δικό μου τ’ όνειρο που χώρισε στα δυο

γι’ αυτό μην κάνετε όνειρα, λαχεία μετρημένα

κληρώνει σ’ έναν μια φορά και πάει στο καλό

κι οι άλλοι στον παράδρομο, θυμούνται μια γυναίκα

που όπως και να την πεις, σκιάζεσαι

φοβάσαι μήπως τ’ όνειρο σε βρει και σε πλακώσει

κερδίζοντας τον λήγοντα στο τυχερό λαχείο

φτάνει, πολλά είπα, απλά τυπώστε στο μυαλό
τα χρόνια μετρημένα, κλείνω τα πενήντα-ένα...

Χορωδία

Επάνω στα πολύχρωμα ανθάκια της αυλής μου
πλατσούριζε στα μουλωχτά, στο βιός μου μια ουρά
κι από το φτέρωμα το γκρι πήρα να ζωγραφίσω
ένα μπουντρούμι, φυλακή με κίτρινο σκαρί

έκανα σύντομη ζωή, μα πιο πολλές στερήσεις
κι από παιδί ταξίδευα χτίζοντας μια ζωή
λάθος που επιθύμησα άλμπουρο να 'βρω τύχη
στις πλάτες μου τα κρίματα, σημαία ένα φιλί

ήταν μι 'αγάπη χωνευτή κατάχωτη στις φτέρες
που 'δωκε λόγο η αφορμή και κίνηκε να ορμήσει
να κατακτήσει κορυφές πέρα απ' τη Σαντορίνη
ανάμεσα σε γάιδαρους και γιοτ της αρπαχτής

- πρότερον θνητοί -

έδωκε κι έναν πήδουλα κι έφτασε τέρμα πάνω
όπου τ' απέραντο γαλάζιο δένει μ' ένα σχοινί
λύθηκαν οι αγάπες και το 'πιανε άσπρο πάτο
στου Άη Νικόλα το στρατί και στο hotel Φανή

επάνω στα πολύχρωμα ανθάκια της αυλής μου
κείτονται έτσι απρόσμενα στιχάκια της στιγμής
συνθέτουνε το παζλ που θες να κατακτήσεις
ε! ράφτα, κάντα ένα πανί και γίνε ο νικητής...

Β' ΣΚΗΝΗ

Αφηγητής

*Αστείρευτες στην ομορφιά σας, μαργαρίτες
κι άγρια τριαντάφυλλα του κάμπου, σαν κόκκινες σελίδες
ένα πολύχρωμο μπουκέτο ανθών, σε μια γυναίκα που γιορτάζει
κι αναζητά την ουράνια συντροφικότητα στα αμίλητα ξημερώματα του
Παραδείσου
και τα μακάβρια απογεύματα της Κολάσεως.*

*Εκεί που η ψυχή, μένει να στέκει, κάπου ανάμεσα στο μεταίχμιο
το καθαγιασμένο καθαρτήριο της μακροβιότητάς της
εκεί που η ψυχή δεν έμαθε, να ξεχωρίζει δρόμους με σκαλοπάτια
μήτε νόμους φτιαγμένους στα μέτρα και τα σταθμά των κατακτητών.*

*Αναγκάστηκε να παραμένει, χρόνια αναποφάσιστη, μετέωρη
υπομένοντας τα φρικτά βασανιστήρια της πανανθρώπινης γκλαμουριάς
όταν κάποιοι αναρωτήθηκαν γοερά, αν υποκρύπτεται δόλος, ζηλοφθονία,
έγκλημα πάθους, μοιχεία
κι όταν κάποιοι λογαριάζανε τα χρήματα.*

“Πόσα σου δίνω, να την αγοράσω μάγκα μου;”

“Το κορμί μου όσο θέλεις, την ψυχή μου ποτέ!”

Στην ουσία, το βάθος της, φτάνει ίσα μ' ένα καταπράσινο χωράφι
που απλώνεται στον απέραντο κάμπο, ανάμεσα στις βουνοκορφές
πιο χαμηλά ίσως από το ύψος της θάλασσας, πιο ψηλά
από τον πλησιέστερο πολιτισμό, γεμάτο από κατακόκκινες
πασχαλίτσες που φτερουγίζουν από λουλούδι σε λουλούδι
κι ύστερα ακολουθώντας κατά γράμμα, τη γενετήσια πράξη
τοποθετούν άξιους απογόνους στα καταπράσινα φύλλα.

Παρθένο το χωράφι, απάτητο από πόδι ανθρώπινο
εκεί που συνυπάρχουν αρμονικά, τ' αγριόχορτα με τις τουλίπες
τα βάτα με τις παπαρούνες, και τ' άγρια τριαντάφυλλα
με τις λευκές μαργαρίτες, πλημμυρισμένες από πληθυσμούς εντόμων
και πασχαλίτσες με μαύρες βούλες, για να υπάρχει χρωματική αντίθεση.

Αμφιβάλλω αν θα υπήρχε, έστω κι ένας άνθρωπος στον κόσμο
να εκτιμήσει χρηματικά αυτό το τοπίο, που μοιάζει με έργο τέχνης
σαν πίνακας ζωγραφικής, με ανωνύμου Υπερανθρώπου την πατρότητα.

Ας πούμε, πόσο θα μπορούσαμε να πουλήσουμε τις μαργαρίτες
ή πόσο θα στοίχιζαν οι κόκκινες πασχαλίτσες με τις μαύρες βούλες;
Έπειτα είναι και τα βουνά στην άκρη του τοπίου, που αυξάνουν την τιμή
πόσο θα μπορούσαμε να ξεπουλήσουμε, τέσσερα μεγάλα βουνά

ένα στην κάθε άκρη του πίνακα, έτσι που τελικά να κρύβουν
όλη τη μαγεία του έργου, από τον ανθρώπινο οφθαλμό;

Εκεί παρέμενε χρόνια η ψυχή, αναπτύχθηκε παράλληλα με το Σύμπαν
στο χωροχρόνο της θεϊκής μεταβάσεως, από το καθαρτήριο στο απόλυτο
εισπράττοντας απλώς, τα ανεπαίσθητα ζουζουνίσματα των εντόμων
και τα τσαλαπατήματα, από τις μυριάδες κατακόκκινες πασχαλίτσες.

Μας λείπει μόνο η μελωδία, η μουσική είναι βασικός παράγοντας
προκειμένου να συμπληρώσουμε τον πίνακα με αρμονία
θα πρότεινα τους ήχους ενός μουσικού οργάνου, μιας άρπας ίσως
που εκτελεί πιστά τα *divertissements for solo harp* του *Caplet*
ή στην καλύτερη των περιπτώσεων, το μελωδικό σάλπισμα τρομπέτας
σαν προάγγελο της δίκαιης συναλλαγής, με τον υποψήφιο κάτοχο.

Και συνάμα, ο διαπεραστικός και βαθύς ήχος της σάλπιγγας
να καρφώνεται σα μαχαίρι στην καρδιά, στο στήθος, στα γόνατα
να ηλεκτρίζει το περιβάλλον, σα γυμνό καλώδιο υψηλής τάσεως
σαν αμαξοστοιχία που τρέχει και συνθλίβει στο διάβα της το κάδρο
από μηχανής Θεός που μ' έναν κεραυνό του, το καταστρέφει την ίδια
στιγμή...

Υάκινθος

Ανοίγω παράθυρο στη νέα αγάπη

κι αυτή η αγάπη είναι διπρόσωπη

αίμα - νερό

δάκρυ - αγκάθι

θάλασσα - πίκρα

χαρά και καημός

τί μου 'χεις τάξει; τί μου 'χεις τάξει;

σ' όλα τ' αστέρια, η καρδιά να πατήσει γερά

κι αγκαλιά με φιλιά, να σταθεί και να κλάψει

τί μου 'χεις στάξει; τί μου 'χεις στάξει;

στάλες που γίνονται

άμμος - αστρόσκονη

χώμα - κραυγή

θησαυρό να σκορπίζουν στην πλάση

φύκια στολίδια, το χρώμα ν' αλλάζουν

τα μάτια να παίρνουνε, το πορφυρό

και στα παλάτια που 'χεις σχεδιάσει

τα ροδοπέταλα στήνουν χορό

αυτή η αγάπη είναι διπρόσωπη
χάδι σαν άμμος και σκέψη τρεχάτη
λόγια που ζήλειψαν και τα ρολόγια
κι έμεινε ο χρόνος σε μας τους δυο

έλα Οφηλία, κερνώ αμαρτία, ζητώ μουσική
από τα δάχτυλα που όταν φιλώ
κύματα σβήνουνε, το στεναγμό

έλα Οφηλία, κόψε στα τρία τις νότες που σέρνονται
όσο δειλιάζω σε πλησιάζω, πάνω στους ώμους καράβια μετρώ
στρώνω χαλί την καρδιά να περάσουν πολλά "σ' αγαπώ"

εκείνα που σ' έφεραν κι είμαι θυσία
λάβα καυτή και φωτιά, αμαρτία τρελή
φέτος τα όνειρα, που 'χα για εικόνισμα
χύνονται πάνω σ' ασημένιο κορμί

τί μου 'χεις τάξει; τί μου 'χεις τάξει;
δώρο στα βλέφαρα του έρωτα η πράξη
κι είμαστε ήρωες ενός θεάτρου

- πρότερον θνητοί -

που στη μαρκίζα ψηλά αναβοσβήνει

“απόψε η αρχή”...

Οφηλία

Στο σκοτεινό μικρό δωμάτιο ανθίζει ένα λουλουδάκι
κάποιος το βάπτισε Αστέρι, αλλά τ' αστέρια δε τα βλέπει.

Φυλακισμένο παραμένει χρόνια τώρα, όλο κλαίει
και μεγαλώνει από τις στάλες της τρύπιας οροφής
σα ρέουν ελεύθερες απ' τις σταγόνες της βροχής.

Κάποιος το φώναζε Αστέρι, μα τ' αστέρια δε τα ξέρει
δεν έχει δει ούτε τον ήλιο, μήτε το φως της χαραυγής
είναι σκυμμένο κι όλο κλαίει, σα τη μιζέρια του όλο λέει
και μοναχό μονολογεί..

Δεν έχει ελπίδες, ούτε οράματα
δεν έχει όνειρα, μήτε αξίες
δεν το ποτίσανε, δε του μιλήσανε
μόνο τα δάκρυα λίγο αν τ' αγγίξανε
και το χαϊδέψανε λίγο οι μνήμες.

Κάποιος το βάπτισε Αστέρι, μα δε το πλάνεψε ποτέ τ' αγέρι
στο σκοτεινό μικρό δωμάτιο όπου τ' αστέρια δεν τα κοιτά.

Μικρό σκυφτό μου λουλουδάκι, άνοιξε τα πέταλα, φύσα αεράκι
διώξε τη θλίψη του και τη μιζέρια
παρ' το μαζί σου και δείξε του τ' αστέρια.

Στο σκοτεινό μικρό δωματιάκι, λείπει από σήμερα το λουλουδάκι
κάποιος το φώναζε άλλοτε Αστέρι. Τώρα πια λάμπει κάθε νυχτιά...

Υάκινθος

Έλα κοριτσάκι, μην αργείς
ακούω τρένα να σφυρίζουν στους σταθμούς της ζωής
και τις λεωφόρους
πάτα το κουμπάκι της δικτυακής τηλεόρασης

σε κοιτούν απ' το γυαλί της, τα μάτια μου απορημένα
- τώρα η τεχνολογία προστάζει νέες μεθόδους
απεικόνισης της χρήσιμης πληροφορίας του σώματος -

οι κουκκίδες μωρό μου οι κουκκίδες, φακίδες
μικρούλες συνθέτουν τα μάτια, τα μαλλιά σου, τα χείλη

το λαιμό, το στήθος, τους γοφούς και τις καμπύλες σου

όλα καταγράφονται στα προσωρινά μου αρχεία
στο σπέρμα, ομορφιά μου που μαζεύεται-μαζεύεται-μαζεύεται
και χύνεται-ξεχύνεται γοργά και βιαστικά πάνω στις ρώγες σου

όλα καταγράφονται στις σκέψεις μου

σε βλέπω-σε αγγίζω-σε ποθώ

μα η όψη σου είναι γυάλινη

η αφή σου σαν το πέλαγο

σε οσφρίζομαι-σε γεύομαι τρελαίνω τις ορμές σου

σαστίζω με τις λέξεις που κολλούν στα δόντια σου

μαζεύονται-μαζεύονται-μαζεύονται και χύνονται-ξεχύνονται

γοργά και βιαστικά πάνω στις ρώγες σου...

Οφηλία

Μου χτύπησε την πόρτα, αυτός ο όμορφος Θεούλης

αυτός ο ομορφούλης ντε! με τη φαρέτρα του

που ρίχνει τα βελάκια του σ' ανύποπτες στιγμές

στην κάθε μια καρδιά της οικουμένης.

Συνέβη το μοιραίο μόλις άγγιξα τα χέρια σου
μιαν ώρα που δειλά τα χείλη σμίξαν
θυμάμαι ήταν Άνοιξη. Ω, ναι! Φεβρουάριος, απόγευμα
και πίναμε στο λιόγερμα φιλιά! Αχ, με τρελαίνεις!

Τα λόγια μου απ' το τρακ πως τρεμοπαίζανε στα χείλη
μα μες την αγκαλιά σου όλα μου πέρασαν
να ξέρεις, είσαι φάρμακο που και νεκρό ανασταίνεις
θυμάσαι πως τα λόγια μου ξεκίνησαν; “με θέλεις;”

Κι εσύ αστέρι μου όμορφο, πνοή απ' την πνοή μου
αμέσως αποκρίθηκες με μια γλυκιά αγκαλιά σου
τα χέρια μας, λες χόρευαν, σκοπούς Ιταλικούς
και κόλλησε το πρόσωπο, στο πρόσωπο! Μ' ακούς;

Μου χτύπησε την πόρτα, αυτός ο άπαιχτος Θεούλης
που κάνει όλα τα πλάσματα να νοιάζονται για κάποιον
αυτός που μου σημάδεψε για πάντα την καρδιά σου
γι' αυτό και η μισή είναι δικιά σου... Μ' ακούς;;

Υάκινθος

Απόψε συνθέτω μαγεία

- πρότερον θνητοί -

στα όνειρα δίνω ουσία, φαιά

στα όνειρα, τα μάτια τα θεία

στα χέρια που τόσο με κράτησαν

στα νύχια που χρόνια με μάτωναν

σε στόμα γιομάτο χημεία

απόψε κρατώ τη μαγεία

σε δική μου μικρή ιστορία

παραμύθι παλιό, σα γλυκιά αμαρτία

τιμόνι της Άνοιξης, πάθος

με γιάτρεψες, μ' έμαθες

με γέμισες χρόνια εμπειρία

στους ήχους που βρήκα στο δρόμο

στα φύλλα ενός δέντρου που μάτωνα

στων ρόδων το μίσχο, η αγάπη λατρεία

να κόβεται τώρα στα τρία

στα πέντε, στα δέκα κομμάτια

στα χίλια διακόσια είκοσι τρία (1223!)

σου φωνάζω ακόμα. Μ' ακούς;
μουσική που με πλάνεψες
τραγούδια φεγγάρια, ρυθμών απαρτία

δυο νότες, πεντάγραμμα

ένα, δυο, τρία

οι νότες

οι νότες

οι νότες στρατιώτες

ντιν-νταν, ντιν-ντον

ντιν-νταν, ντιν-ντον

Οφηλία...;

Στ' αγέρι που τ' άστρα μετράει
τ' αέρι, τα χέρια σηκώνει, πετάει
φυσάει βοριάς, ξεφουσκώνει, φυσάει

μικρό μου σπουργίτι σε παίρνει
σε παίρνει η Άνοιξη, φεύγει και πάει
και πάει μακριά κι όλο φεύγει, πετάει

σε παίρνει μαζί του τ' αγιάζι
το σάπιο παράθυρο μπάζει
σου φωνάζω ακόμα. Μ' ακούς;

κρυώνω απόψε, παγώνουν τα δάκρυα
κρύσταλλοι, στάλες, δροσιά, υγρασία

ένα, δυο, τρία

οι νότες

οι νότες

οι νότες στρατιώτες

ντιν-νταν, ντιν-ντον

ντιν-νταν, ντιν-ντον

αιώνες προσμένω για να 'ρθεις
τις λάμπες τα βράδια ν' ανάψεις
καντήλια, κεριά και λαμπάδες να κάψεις

στο χρώμα, στο χρώμα
της θάλασσας τ' άσβεστο
γαλάζιο, απέραντο, αιώνιο χρώμα

απόψε συνθέτω μαγεία
γυναίκα, κυρία, μικρή μου Κυρία
δυο νότες, πεντάγραμμα
ένα, δυο, τρία
οι νότες
οι νότες
οι νότες στρατιώτες...

Οφηλία

Ζήτησες να σου γράψω ένα ποίημα
μα δεν ξέρω να γράφω ποιήματα. Μιλάω αλήθειες

κι όλα αυτά που έγγραφα κι έγγραφα κι έγγραφα
τα 'κλεισα σ' ένα τσουβάλι και έγγραψα απ' έξω
"στην αγάπη, όταν έρθει, να τα βρει όπως τ' άφησα"

ντυμένη στα ροζ. Ντυμένο στα ροζ σε περίμενα

μαζί θα διαβάσουμε τα μαθήματα, να περάσουμε την τάξη

"Βασικές αρχές μιας ερωτικής αρμονικής συμβίωσης"

"Πίστη και λατρεία στη ζωή ενός άντρα και μιας γυναίκας"

“Στοιχεία ερωτικών απωθημένων σε μια σεξουαλική σχέση”

μ' έλιωσες απ' την πρώτη σου λέξη
σαν παγωτό ξυλάκι με άρωμα τριαντάφυλλο
σ' ένα παγκάκι της Άνοιξης, το ζεστό Φλεβάρη
δείξε μου τι φοράς κάτω απ' το κορμί σου
τις νύχτες που κυλάνε τα δάκρυα στα χείλη σου

άσε με ν' ακουμπήσω τα χέρια
να γιατρέψω τους αλλεπάλληλους οργασμούς σου
τώρα που η ζωή μας ανήκει
τώρα που παίρνουν φωτιά τα όνειρα της ευτυχίας

κι όλα αυτά που έγγραφα κι έγγραφα κι έγγραφα
παρ' τα, δικά σου είναι, στα χαρίζω με την αγάπη μου
για να μάθεις τι κρύβει το πρόσωπό μου
όταν με φιλάς στα μάτια...

Χορωδία

Θέλω να προσκυνήσω μ' ένα χλωμό φεγγάρι
όπως βαρούν τα τύμπανα, στους ήχους της καρδιάς
μιας χορωδίας φλόγα, να 'μαι χορδή που σπάει

κι όλα τ' αστέρια να 'χουνε το χρώμα της φωτιάς

θέλω η ζωή να στάζεται, στάλες απ' τ' άγγιγμά σου

με τ' αλμυρά χαστούκια της, δάκρυα να μετράει

όπως τ' αμπάρια σχίζονται στα μακρινά πελάγη

και τα πανιά κυκλώνουνε το πλοίο και πετάει

απ' τον πλανήτη που 'φτασα, τα μάτια σου δεν έχω

κι η μουσική ακούγεται στέρφα μονοκραυγή

φίλα με κι έτσι μίλα με, έλα κι αγάπησέ με

λυσ' τα μαλλιά σου να 'ρθουνε άγγελοι και Θεοί

αχ πριγκηπέσσα να 'νωθε το βλέμμα σου ο Βαρδάρης

τα μακρινά χιλιόμετρα να 'ταν μια σπιθαμή

κι απ' τα φτερά εν' αγέρι να 'ρχοταν να σε πάρει

στους μυθικούς ορίζοντες που 'καμα προσευχή

αχ πριγκηπέσσα γύρεψα το μίσχο των χειλιών σου

λουλούδι μου πανέμορφο, παρθένο μου πουλί

κι αν τη ζωή μου ζήλεψα να δώσω στη ζωή σου

με πλάνεψε ο Έρωτας κι επέστρεψα στη Γη

απ' τον πλανήτη που 'φτασα, τα μάτια σου δεν έχω
κι η μουσική ακούγεται στέρφα μονοκραυγή
φίλα με κι έτσι μίλα με, έλα κι αγάπησέ με
λυσ' τα μαλλιά σου να 'ρθουνε άγγελοι και Θεοί...

Υάκινθος

Στην ψησταριά έψησα τοστ με μαγιονέζα
με τρίματα βασιλικού το στόλισα, με δυόσμο και κανέλα
γιατί μου είπανε πως καίει αναμνήσεις και το λίπος παραισθήσεων

και δεξ με πως κατάντησα, σαν άρρωστο σπουργίτι
που πέταγε αμέριμνο ζητώντας συνταγή
να πάρει λίγο δύναμη απ' τους χυμούς, τα πάθη
το έτερόν του ήμισυ νομίζοντας θα βρει
κι αφού συμφωνηθήκανε τα πάντα για ν' αρχίσουν
κουμπάροι μπήκαν τα πουλιά και ο παπάς, γιατί
παρήγγειλαν τα στέφανα από χρυσό κριάρι
ξεχείλισε κι η μαγιονέζα απ' το ψωμί.

Ανθρώπους τόσους γνώρισα με κάποια ιστορία
που είχε ο καθένας τους να πει με τη σειρά
τις άκουγα αλληλένδετες, δεμένες μία-μία

και πίστεψα πως έμαθα πολλά

μα μία δεν κατάλαβα, χωρίς αλληλουχία
να σπάζει έναν έρωτα στη μέση κεραυνός
που έπεσε ανέλπιστα σε μέρα εν αιθρία
και έπνιξε τους δύο ο στεναγμός

αλίμονο, το ψέμα είναι γιατρός
κι η αλήθεια μια σκληρή αφετηρία
του τρένου κάποιος έρημος σταθμός
μια άδεια, νεκρωμένη πολιτεία...

Οφηλία

Σταμάτα να μιλάς, πιάνει βροχή
το θρόισμα ν' ακούσω του ανέμου
τις στάλες της βροχής θα ερωτευτείς
αν δεις με πόσα δάκρυα οι πληγές μου
μετρήθηκαν. Χωρίς να φοβηθείς

η μία στάζει ψέματα, η άλλη υποκρισία
η τρίτη παραπλάνηση κι η τέταρτη ουσία

- πρότερον θνητοί -

γιατί είναι κρυμμένη κάθε γλύκα στη ζωή
η αλήθεια φανερώνεται με πόνο και μανία
- κι αν έρθει η στιγμή για να χορέψουμε μαζί
ομπρέλα να κρατάς στην τρικυμία -

σταμάτα να μιλάς, φυσά τ' αγέρι
μου παίρνει τα μαλλιά με βία ο άνεμος
μου πήρε την αγάπη με την ίδια ευκολία
και νιώθω πια χαμένη κι απροστάτευτη...

Υάκινθος & Οφηλία

Αλίμονο, το ψέμα είναι γιατρός
κι η αλήθεια μια σκληρή αφετηρία
του τρένου κάποιος έρημος σταθμός
μια άδεια, νεκρωμένη πολιτεία...

Υάκινθος

Και το μόνο φαγητό
μπισκοτάκια στο ντουλάπι, μπισκοτάκια στο ψυγείο
μπισκοτάκια νόστιμα, αναδευμένα στο παγωτό
μπισκοτάκια εύθραυστα, εμπορικά και τυποποιημένα

συνοδευόμενα συνήθως με κηδεμόνα τον χυμό
σε γυαλιστερή συσκευασία, βιομηχανοποιημένα
γιατί χορτάσαμε από τσάμπα έρωτες και τσάμπα μάγκες
γιατί μας κάτσανε σαν πέτρες στο στομάχι οι ενοχές

μπισκοτάκια στο ντουλάπι, μπισκοτάκια στο ψυγείο
μπισκοτάκια νόστιμα, αναδευμένα στο παγωτό

σε γυαλιστερή συσκευασία, βιομηχανοποιημένα
κι είναι το μόνο φαγητό...

Οφηλία

Εκίνησε μικρός και γίνηκε μεγάλος
σα μίκρυνε τα δύσκολα και τα 'καμε αστεία
κοιτάτε ορμή! του βασιλιά ο γιος
στο χρήμα λέει όχι, στην αγάπη δίνει αξία

και μια και δυο και δεκαδυό, τον βάλαμε για αρχηγό
περπάταγε και κάλπαζε, τον κόσμο όλο άλλαζε
και μια και δυο και δεκατρεις, ποια αγάπη πρίγκιπα να βρεις;
κορίτσι ένα αγάπησες και την καρδιά του ράγισες.
Συνάντησε στα πέρατα, του κόσμου όλα τα τέρατα

με δυο σπαθιά, μ' ένα λοστό και μ' ένα ρόδο φυλαχτό
ξεσπάθωσε τα τέρατα, που διέταζαν αγέρωχα
με δυο σπαθιά, μ' ένα λοστό, τον πήραν όλοι για τρελό
και μια και δυο και δεκαδυό, τον βάλαμε για αρχηγό
περπάταγε και κάλπαζε, τον κόσμο όλο άλλαζε
και μια και δυο και δεκατρεις, ποια αγάπη πρίγκιπα να βρεις;
κορίτσι ένα αγάπησες και την καρδιά του ράγισες

κοιτάτε οργή! του βασιλιά ο γιος
στο χρήμα λέει όχι, στην αγάπη όση-όση

και μια και δυο και δεκαδυό, απέμεινε έρμο κι ορφανό
κι ας σκότωσε τα τέρατα, στου κόσμου όλου τα πέρατα
και μια και δυο και δεκατρεις, αν τύχει φίλε να τον δεις
μην πεις τι κάνει η αγάπη του, παρηγοριά στο δάκρυ του...

Υάκινθος & Οφηλία

Αλίμονο, το ψέμα είναι γιατρός
κι η αλήθεια μια σκληρή αφετηρία
του τρένου κάποιος έρημος σταθμός
μια άδεια, νεκρωμένη πολιτεία...

Γ' ΣΚΗΝΗ

Αφηγητής

Σκόνη και μελάνι με κυκλώνει.

Κάτι δεν πάει καλά.

Έχω πάθει παράκρουση, έχω πάθει παράκρουση.

Ακούστε τα πουλιά που τραγουδούν.

Πεθαίνουν τραγουδώντας και γλιστρούν πάνω στα καλώδια.

Στρίβω το νόμισμα για ν' αλλάξω σελίδα στα περασμένα λόγια.

Έχω γεμίσει ένα τετράδιο βλακείες

έχω γεμίσει ένα τετράδιο βλακείες.

Γράφω για μένα

λέξη-λέξη

Έχω κάνει αίτηση, περιμένω τ' αποτελέσματα.

Μια ζωή περιμένω.

Περιμένω.

Μια ζωή σε περίμενα.

Έχω κάνει αίτηση στο Θεό να με πάρει στην αγκαλιά του.

Περιμένω στη Γη.

Κάθε μέρα μαγειρεύω πουρέ με τοστ.

Βάζω μέσα τα ληγμένα κι ύστερα τα αλέθω στο μπλέντερ και τα πίνω

λιωμένα.

Γράφω γαλάζια

με γαλάζιο μελάνι.

σαν τον ουρανό όταν δεν έχει συννεφιά

και τη θάλασσα όταν δεν έχει φουρτούνες.

Μια καταγάλανη θάλασσα παραδίπλα.

Είναι πολλά τα χιλιόμετρα και λίγο το κουράγιο που έμεινε.

Αγόρασα ένα δερμάτινο χαρτοφύλακα για τα υλικά της φυγής.

Γιώργος Κόκκινος

Με τα δώρα σου θ' αγοράσω το σχοινί.

Κάθε μέρα περιμένω

κάθε μέρα σε περιμένω.

Σχίστηκαν οι χορδές μου να σε φωνάζω.

Κοιτάζω χαμηλά

φαντάζομαι τα ψηλά

πέφτω στα μαλακά

γίνομαι Περσικό χαλί

ξυρίζομαι μια φορά τη βδομάδα

δεν μ' απασχολεί το αύριο.

Μου μείνανε, ένα μπουκάλι γάλα

μισό κιλό τυρί και βούτυρο.

Κουράστηκα να το φωνάζω.

Οι φίλοι με ρωτάνε που έχασα το χαμόγελο.

Δε μιλώ πια.

Γράφω για μένα, όχι για σένα.

Στον απέναντι λόφο δεν υπάρχει πολιτισμός.

Το εδώ είναι γύρω από μένα.

Δεν υπάρχει κανείς να μ' ακούσει όταν μιλάω.

Σέρνομαι στα τέσσερα, σε κομμάτια, στις σόλες.

- πρότερον θνητοί -

Κανείς δε με βλέπει.

Περνάει το τρένο

νυστάζω

σφυρίζουν οι ράγες.

Έχασα την αγάπη μου

κάτω απ' τα κουρασμένα της πόδια.

Τα έπινα γουλιά-γουλιά και μέθυσα απ' το γαλάζιο.

Τα ήπια!

Βυθίζεσαι μέσα τους

κολυμπάς με τις ώρες.

Για μένα, όχι για σένα.

Έγινα κόκκινος, μπλε, φούξιας.

Έγινα πράσινος, ωχρός κι έμεινα μαύρος.

Ήρθα κι έκατσα πάνω στο χαλάκι του μπάνιου σου.

Με όποιο χρώμα και να σε ζωγραφίσω, θα κλάψω.

Γράφω για μένα.

Πίνω το μαύρο κι ατενίζω τα γαλάζια μου όνειρα.

Γιώργος Κόκκινος

Καπνίζω μπλε τσιγάρα κι έχουν μακρύνει τα μαλλιά μου.

Στην από κάτω είναι η ζωή.

Σκόρπια λόγια

γεμάτα πιτυρίδα και ξηροδερμία στο βάθος των μαλλιών μου.

Το θηλυκό σου άρωμα δεμένο στο μανίκι μου.

Ήπια κρασί και τώρα μέθυσσα.

Ξερνάω απ' την αρρώστια.

Θαυμαστικά γεμάτη η ατζέντα μου.

Σελίδες ξεσκισμένες η ζωή μου.

Μελάνι θαλασσί και πάνω στα βιβλία μου.

Στις άκρες χρωματίζω τα πουλιά και ζωγραφίζω καράβια.

Μένει ν' αποκοιμηθώ στο πλάι σου, στις άκρες...

Υάκινθος

Βαραίνει μια μελαγχολία την καμπούρα τέτοια

που δεν αρκεί για να σηκώσω κι άλλο βήμα

απόγιναν απ' την απελπισία τα χαμένα

κι αχαριστία εισέπραξα και σπάραξε η φωνή

- πρότερον θνητοί -

μιλώντας μπάσα που οι λέξεις μου προδίδουν
μια ταπεινή χιλιοειπωμένη ιστορία
όπου βαρέθηκα με σπρέι να τη γράφω
για ν' αποδείξω της αγάπης τα πρωτεία

τώρα μουγκός κι άλλες φορές σα βραχνιασμένος βάτραχος
που όταν τον φίλεψαν, γίνηκε πρίγκιπας
λίγο πιο έξω απ' τη Βαγδάτη
μένω σκυφτός, αναστενάρης χορευτής στο πάτωμα
που σε αναμμένα κάρβουνα ξερνάει το ρεσιτάλ του

αν θα τ' αντέξω ως το τέλος, θα 'ναι απ' την τύχη ορισμένο
αφού κι η ελπίδα μ' εγκατέλειψε, πεθαίνοντας μισή.
Βροχή κι απόψε στο θολωμένο μου το τζάμι
- κάποτε θόλωναν τα τζάμια, αναστεναγμοί -

λειψή κι η τσέπη, τρύπια κι άδεια όπως πάντα
λειψή η καλοσύνη κι η ευγένεια
- γαμώ το κέρατό μου! -

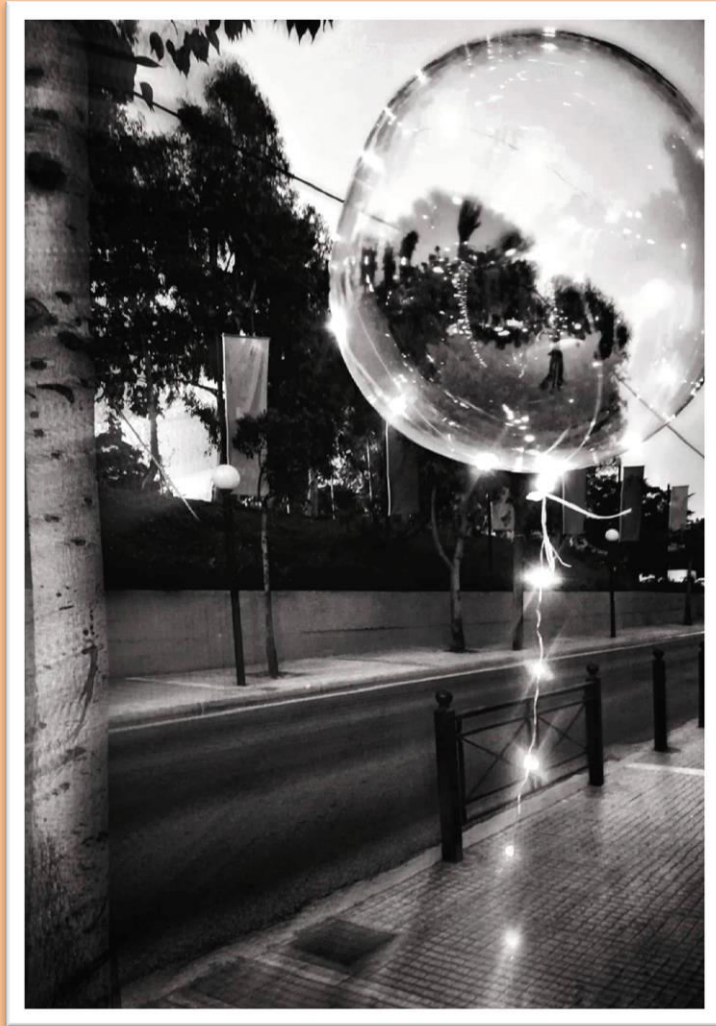
το μερτικό μου το ξεπούλησα για ν' αποδείξω την αγάπη
και μου ανταποδόθηκε με χρόνους μοναξιάς

τώρα μουγκός κι άλλες φορές σα βραχνιασμένος βάτραχος
που όταν τον φίλεψαν, γίνηκε πρίγκιπας
λίγο πιο έξω απ' τη Βαγδάτη
κι άλλες φορές σαν πεινασμένος τυχοδιώχτης
ν' απομυζώ ένα ψίχουλο σαν κάποιο χαρτζιλίκι
για τους κόπους μου.

Εκείνη η ζωή που είχαμε μάθει να τη ζούμε
μες απ' τα χέρια μας τη χάσαμε, σαν ταξιδιάρικο πουλί
και όσα χτίζαμε σαν άλλοι Φαρισαίοι
να καταρρέουνε σαν πύργοι λίγο-λίγο την αυγή
κι αφού η ελπίδα απέθανε που φώλιαζε μισή
αν θα αντέξει ως το τέλος θα 'ναι απ' την τύχη ορισμένο
μισή κι η τσέπη, τρύπια κι άδεια
το μερτικό μου το ξεπούλησα για ν' αγοράσω τη ζωή...

Αφηγητής

Άκουσα, λένε γέροντα το χρόνο π' αναχωρεί
κι εγώ έτσι τον φώναξα, νομίζοντάς το αλήθεια
μα εκείνος το μπαστούνι του, χωρίς να το σκεφτεί
το σήκωσε ψηλά και μου το έχωσε στο στόμα...

Υεμένη

*Μεσάνυχτα και με ξυπνά ο ήχος μιας φωνής
και με ρωτά επίμονα “Τί κάνω και ποια είμαι”
απάντηση δε σκέφτηκα, συγχώρα με αλλά
απ’ τη ζωή μου έμαθα να ‘χω κλειστό το στόμα
και να τ’ ανοίγω μόνο για να πω με μια γουλιά
τα λόγια μου ορθά, κοφτά, σοφά και μετρημένα*

απάντηση δε σκέφτηκα και φώναξα “Αμάν”
μέσα στη ζάλη στ’ όνειρο σε καρτερώ ακόμα
Χριστούγεννα δε γνώρισα, μήτε Πρωτοχρονιά
μήτε κι εφέτος, πέρυσι, τα τελευταία χρόνια

δε γνώρισα άλλη ψυχή, αγάπη να με πει
αγαπημένη, σύντροφο, αμόρε πλάι στο στρώμα
μονάχα εσένα που έφτασες στα χείλη του γκρεμού
και από εκεί μ’ ανέβασες στου ουρανού το δώμα
στα σύννεφα με πέταγες τέλη Καλοκαιριού
που θύμιζε Χριστούγεννα γλυκά κι ονειρεμένα

συγχώρα με αλλά κι απόψε με ξυπνά κάποια φωνή
και μοιάζει να ‘ναι η φωνή απ’ το δικό σου στόμα
- φωνές ακούω ταχτικά και το έψαξα πολύ -
μ’ αναρωτιέμαι αν πέθανα ή αν θέλω νοσοκόμα...

Υάκινθος

Τα χείλη που με μάγεψαν σαν τότε τα ζητώ
απ’ το Θεό σα φάρμακο ευλογημένα είναι
γιατί όσο με φιλέψανε μεθυστικό πιοτό
τίποτα δε μ’ ενόχλησε, μονάχα μια γκαρσόνα

που έκρυψε στα χέρια μου τον λογαριασμό

το αντίο αυτό πληρώνουμε του κόσμου οι πονεμένοι

οι πικραμένοι, οι δύστυχοι που χάσανε καιρό

ψάχνοντας την αγάπη τους, σε μέρα ξεχασμένη

οι ξεγραμμένοι στ' όνειρο που σχίστηκε στα δυο

γιατί κάθε ωραία αρχή κρύβει κι ένα φινάλε

που ίσως πονάει πιο πολύ κι από πληγή ανοιχτή

που ο χρόνος δε τη γιάτρευσε, μηδέ το Καλοκαίρι

που πέρασε, που χάθηκε και πίσω δε θα 'ρθει

μη με ρωτάς για να σου πω τί με πονάει ακόμα

τα μάτια μου πρηστήκανε, κοκκίνισε ο ντουινιάς

το δάκρυ πως να στέρευε; Ποτάμι ρέει στο χώμα

ούτε αν με τρώει η έγνοια πως ακόμα μ' αγαπάς

γιατί τα χρόνια που έλειπες τα μέτρησα για αιώνα

και γέρασε το σώμα μου. Πού είσαι, με κρατάς;

κρατάς φωτογραφίες στην καρδιά αντί για μένα

μα λείπει απ' τα χέρια σου η σάρκα και τα οστά

η αγκαλιά σου αδειανή, σα μια νεκρή χελώνα
που το καβούκι της κενό προσφέρει ζεστασιά
χωρίς να υπάρχει μια ψυχή μέσα να τη ζεστάνει
χωρίς να υπάρχει η αγάπη μας! Αντίο, είμαι καλά...

Οφηλία

Βρέχει απόψε ραγισμένες αγαπούλες
καρδούλες κόκκινες, σπασμένες απ' το χρόνο
κορμιά ανέγγιχτα που πόθησαν κορμί
φιλί που πόθησαν τα χείλη και που στέρεψε

κι εγώ εδώ, στημένη σ' άστατη γωνιά
που άμα τη φυσήξει ο αγέρας, θα τουμπάρω

στον τάφο μου να γράψετε με χρυσαφί μπογιά
“κείτεται εδώ αθάνατη, αλλά δυστυχημένη
όταν την σκέφτεται η πρώιμή του αγάπη”

- βρέχει ο Θεός απόψε, κόκκινα γαρίφαλα -
αλήθεια, τί λουλούδια ρίχνουνε στα μνήματα
και με τί χρώματα στολίζουν τους νεκρούς;

- πρότερον θνητοί -

τις πεθαμένες στον καιρό αγάπες, ποιος τις κρύβει
ποιος τις θυμάται και τις μελετά
όταν επέρχεται το αύριο;

- βρέχει απόψε κομματάκια από καρδούλες -
αλήθεια, με τί κίνητρα πυροβολούν τα θύματα
που πέσανε στον έρωτα κι εξαϋλώθηκαν;

όταν πεθάνει, πείτε μου, μ' αγάπη όπως είπαν
πού χάνονται δυο δίδυμες ψυχές που προδοθήκαν;

χάνονται πάνω από τα σύννεφα, όπως προείχαν
για όσα σφραγιστά τα χείλη μας κρατούσαν μυστικό;

Υάκινθος

Τραβάς κουπί σε μια ληγμένη ιστορία
κι είμαι η βάρκα που τη λένε προδοσία
κυλώ στις φλέβες σου
μέσα στο αίμα σου κυκλοφορώ και χάνομαι

μα πλέον μ' ένα βήμα του κορμιού σου
δεν μπορείς να με τελειώσεις

οι μπότες νούμερο τριάντα-εννιά θα μείνουν φυλαγμένες
στο κουτί της βιβλιοθήκης σου, πιο δίπλα απ' τη χημεία

τις φόρεσες και πάτησες μια νύχτα στην ψυχή μου
κι ήρθες μετά να παραδώσεις εργασίες διανυσμάτων
χρωστάς κι ένα σου μάθημα στον πληγωμένο εγωισμό
κι ένα γραπτό διαγώνισμα στη φυσιολογία του έρωτα

τραβάς κουπί σε κάποια θάλασσα που λέγεται επιστροφή
στεριά δεν έχει ο λογισμός για να πατήσεις

- κυλώ στο αίμα σου κι είμαι κομμάτι του κορμιού σου -

φεύγω όπως ήρθα κάποια νύχτα με πανσέληνο
και δε χαρίζω ούτε συγνώμη σε κανέναν
κι όσο στα μάτια με κοιτάς, μην απορείς
φεύγω όπως ήρθα κι είναι αδύνατο να μου αλλάξεις γνώμη...

Οφηλία

Πουλί της Γης και της δροσιάς

πουλί βρεγμένο, βροχερό

- πρότερον θνητοί -

στείλε μια ευχή

κι ένα καθάριο μερτικό στον θαλασσοπνιγμένο

που όσο απ' το μαλλί του πιάστηκε να μακροημερεύσει

κατέπεσε σε ξερατά και οσμίστηκε διχόνοια

κάποιοι λίγοι τον εκλάψανε που του 'φυγαν τα χρόνια

ενώ άλλοι γελούσανε που απέμεινε ορφανός

τόσο που πρήστηκαν οι αμυγδαλές μου να φωνάζω

πουλί της Γης και της δροσιάς

πουλί της δόλιας λευτεριάς και της ανάγκης

γαμήσου πια ..! Δε θα 'ρθεις...

Υάκινθος

Απέθανα περμένοντας τα χείλη σου

τα σεβαστά μουνόχειλά σου

στο ύψος του δυσθεώρητου, σεμνότυφου

της κλειτορίδας σου.

Εισπνέοντας καρκίνο και καπνό

προδόθηκα και ήπια πίσσα για νερό

κάηκα κι αναστήθηκα

Γιώργος Κόκκινος

και για κρασί ήπια απ' τον κρίνο.

Σου χάιδευα τα μεταξένια σου μαλλιά

που απλώνονταν στη θάλασσα.

Η πρώτη μας νυχτιά, μακριά απ' το σπίτι...

Κι ύστερα ξύπναγες στο πλάι μου

σε γαλανή αμμουδιά

ώρες αλήτισσες μας κέρναγαν γλυκόπιστο κρασί

και της αγάπης μέλι.

Πνιγήκαμε απ' τα φιλιά στα χείλη

βούλιαξε το πλοίο μας.

Κι εγώ ανεβαίνω, ανεβαίνω

ανεβαίνουμε μαζί, δίχως εσένα Υεμένη.

Υεμένη

Πέρασε η ώρα και σ' αυτή τη ζωή

δε χωρά ο Παράδεισος.

Τελευταία γραμμή στον αγέρα

πιο πέρα, πιο πέρα, πέτα πιο πέρα.

Στο τώρα, στο παντού, στο μετά, να κρεμάσεις ανταύγεια.

Ένα βήμα πιο πέρα, πιο πέρα, πιο πέρα
σήμανε το τέλος μας. Τουφεκιά στον αγέρα!

Κι ούτε κουβέντα στα χείλη, νωπά τα φιλιά
μέρα με τη μέρα

δίχως ευθύνες κι ανάγκες πουθενά
πέντε κορδέλες κρεμασμένες σα σφαίρα.

Λέξεις στο χαρτί, τυπωμένες στα μάτια
κι η ψυχή σε κομμάτια, στο μουντό πρωινό.

Έστω κάποια φορά, τελευταία, σπουδαία
πως μπορώ να σου πω, πως αλλιώς σ' αγαπώ;
Σε λευκό νυφικό, ασπρισμένες βεράντες με θέα...

Οφηλία

Τσιλιμπουρδήσαμε σε ολομόναχους καιρούς
κι αφουγκραστήκαμε της ερημιάς τον χτύπο
γιατί όσα θελήσαμε να πάρουμε προικώα
τα πρόλαβαν τ' αρπακτικά νωρίς να τα γευτούν

εκείνοι βλέπεις είχαν προνοήσει την συντέλεια
και σκόπευαν να' ναι μακρόχρονη η ζωή τους
γι' αυτό και ποδοπάτησαν, λεηλάτησαν ατύχους
που βρέθηκαν στο δρόμο τους να τους απομυζούν

σε μόνους καιρούς τους γυρίζω την πλάτη
κι αυτόματα τρέφομαι από μπάσους ψαλμούς
αφού στην αγάπη δε βρήκα στεφάνι
γαβγίζοντας δένομαι με σάπιους λυγμούς

είναι που ξεπουλήσαμε φθηνά όλο το βιός μας
για ν' αρμενίζουν άλλοι στα δικά μας ιερά
κι εκείνα που πιστεύαμε πως είχανε αξία
λεηλατήθηκαν διαβαίνοντας της πόλης τα σκυλιά

βλέπεις εδώ δε μου χρειάστηκε 'γαμίδα' ν' αναφέρω
γιατί είναι μόνα τους τόσο γαμίδα όλα!
είναι οι καιροί τόσοπισώπλατοι σα δήμιοι, αδίστακτοι
κι ώσπου να φτάσει το πρωί τα χάνεις όλα...

Αφηγητής

*Άλλαξα μόνο το τετράδιο των σκέψεών μου κι όχι τη ζωή.
Τη ζωή δε μπορείς να την αλλάξεις
σε αλλάζει εκείνη όποτε το θελήσει
γιατί μοιάζει με γυναίκα που σε κουμαντάρει, σα τη θάλασσα
που σε παρασύρει, πότε στ' αφρισμένα κύματα και πότε στο βυθό της.*

*Η ζωή μας, ένα μπουκάλι με πετρέλαιο
που το πίνουμε γουλιά-γουλιά τις νύχτες, με πασατέμπο.*

Στάλα τη στάλα το πίνουμε στο μπαλκόνι μονάχοι
κοιτάζοντας τα νυχτοπούλια στο ύπαιθρο
κι ύστερα δίνουμε μια με τον αναπτήρα
και του βάζουμε φωτιά να γίνει πυροτέχνημα.

Η ζωή μας είναι ένα ρέμα δίχως τρεχούμενο νερό
ένα ξερό ποτάμι είναι η ζωή που τρέχει ο αγέρας
εκεί που κατουράνε ζώα είναι η ψυχή μας
κι εκεί που αυτοκτονούνε οι αυτόχειρες παρθένοι
εκεί που μόλις πέσει ο ήλιος ανάποδα
μαζεύονται τα σκουπιδιάρικα αντάμα
με τ' αποφάγια απ' τα πλουσιόσπιτα των Αθηνών.

Εκεί κοιμόμαστε και ξυπνάμε κι ονειρευόμαστε
εκεί μαθαίνουμε για τον έρωτα, μέσα σε γκρεμούς
που με την πρώτη στραβοτιμονιά μας φεύγει το τιμόνι
απ' τα χέρια και πέφτουμε, ολοένα πέφτουμε...

Η ζωή μας είναι ένα δυστύχημα με το αυτοκίνητο
που καρφώνεται απάνω σε μια μάντρα με περικοκλάδες
που καρφώνεται στα σίδερα της Εθνικής.

Μέσα στα αίματα είναι πάντα η ζωή μας
σε διαδρόμους νοσοκομείων ανάμεσα στα ράντζα
και σε ορούς καρφωμένους στα χέρια ερωτευμένων.

Μια σφαίρα είναι η ζωή μας που πετάγεται τη νύχτα
από 'να όπλο και σφηνώνεται στον εγκέφαλο
κι άλλες φορές ένα πιάτο δηλητήριο
γαρνιρισμένο με sauce από χάπια για τα νεύρα
και καθαρό οινόπνευμα.

Ένα κρεβάτι από πάγο ειν' η ζωή μας, τις μέρες
που κάθε τόσο λιώνει στάλα τη στάλα
στο πήγαινε-έλα, όπως λιώνουν οι σόλες μας
σπίτι-δουλειά, δουλειά-σπίτι, φαρμακείο για τα χάπια
δουλειά για την αποτοξίνωση, σπίτι...

Για τον γαμημένο τον ύπνο μας μπροστά στην tv
ένα σπίρτο κι η αγάπη μας, που πήρε φωτιά
- έλα σβήστο! Θέλω να κοιμηθούμε -

Υάκινθος

Χτυπούν χαρμόсуна οι καμπάνες, ελάτε στη γιορτή
γίνεται γάμος σήμερα και έχει απαρτία.
Οι συγγενείς κοιτάζονται με μάτια γουρλωμένα
μα πίσω απ' το χαμόγελο, τί τάχα;
η ζήλια κρύβεται ολοένα κι η κακία.

Τριγύρω οι παράνυφοι μοιράζουν μπομπονιέρες
- ελάτε κύριε, μη στέκεστε, πάρτε κουφέτα! -
- και στα δικά σας, και στα δικά σας, να ζήσετε! -

Έστησε ο χάρος παγανιά στο γλέντι
μα στα μισά της εκκλησιάς παραφυλάει στη γωνία.
Οι συγγενείς χαμογελούν μα είναι στ' αλήθεια ξένοι
κι η νύφη ανεβαίνει ασπροντυμένη...

Για δεσ, παντρεύονται στην εκκλησιά οι ερωτευμένοι
μα είναι στο βάθος της καρδιάς τους χωρισμένοι
αφού κανείς δεν έμαθε, αγάπη τι θα πει...

Υεμένη

Είναι η αρρώστια της ψυχής μία λεπτή ισορροπία

άλλος πηδάει ρεματιές κι άλλος τις αποφεύγει.
Κι εμείς, πότε θα φάμε τα κουφέτα μάτια μου;
Η σοκολάτα άσπρισε και μοιάζει στα μαλλιά μου
κι όσο περνά ο καιρός, θα καταριέμαι την ορφάνια μου...

Υάκινθος

Παράγγειλα τα στέφανα και μαύρο δακτυλίδι
- σου το 'πα! Ο χάρος περιμένει στη γωνία -
για νυφικό ένα πένθιμο ριχτάρι από βελούδο.

Τί να κρατάς φυλακισμένη την αγάπη σου;
Ρίχτη στον άνεμο να φύγει με μανία
να σκορπιστεί το ριζικό στα σκαλοπάτια μου.

Παράγγειλα τα στέφανα και μαύρο δακτυλίδι.
Σύρε και βρες τη μάγισσα που σου 'φτιαξε την προίκα
κι έλα μετά μεσάνυχτα σε 'κείνο το ξωκκλήσι
κι από τα βάθη δύο ανήμπορων καρδιών
που ξέρεις; - Ίσως η αγάπη να καρπίσει -

Θα σου τα στείλω με το πρώτο καρδιοχτύπι, στην αυλή
και με το δεύτερο που θα 'ρθει απ' το κορμί σου

θα έρθω να σε κλέψω απ' τη μοίρα σου...

Υεμένη

Οι συγγενείς κοιτάζονται με μάτια γουρλωμένα
και πίσω απ' το χαμόγελο, τί τάχα;
η ζήλια κρύβεται ολοένα κι η κακία.

Για δεσ, παντρεύονται στην εκκλησιά οι ερωτευμένοι
μα είναι στο βάθος της καρδιάς τους χωρισμένοι
αφού κανείς δεν έμαθε, αγάπη τι θα πει...

Υάκινθος & Υεμένη

Έστησε ο χάρος παγανιά στο γλέντι
στα μεθυσμένα μάτια τους ανάβει πυρκαγιές
- ελάτε κύριε, μη στέκεστε, πάρτε κουφέτα! –
Κι εμείς, πότε θα φάμε τα κουφέτα μάτια μου;
Η σοκολάτα άσπρισε και μοιάζει στα μαλλιά μου
κι όσο περνά ο καιρός, θα καταριέμαι την ορφάνια μου...

Υάκινθος

Είναι η αρρώστια της ψυχής μία λεπτή ισορροπία
άλλος πηδάει ρεματιές κι άλλος τις αποφεύγει.

Σ' ένα δωμάτιο σκοτεινό, τί σε κρατά κλεισμένη;

Φυλακισμένη απ' τον κόσμο π' απαρνήθηκες;

Τη νύφη ψάχνω. Ω! τι χαρά, είναι η δική μου αγαπημένη...

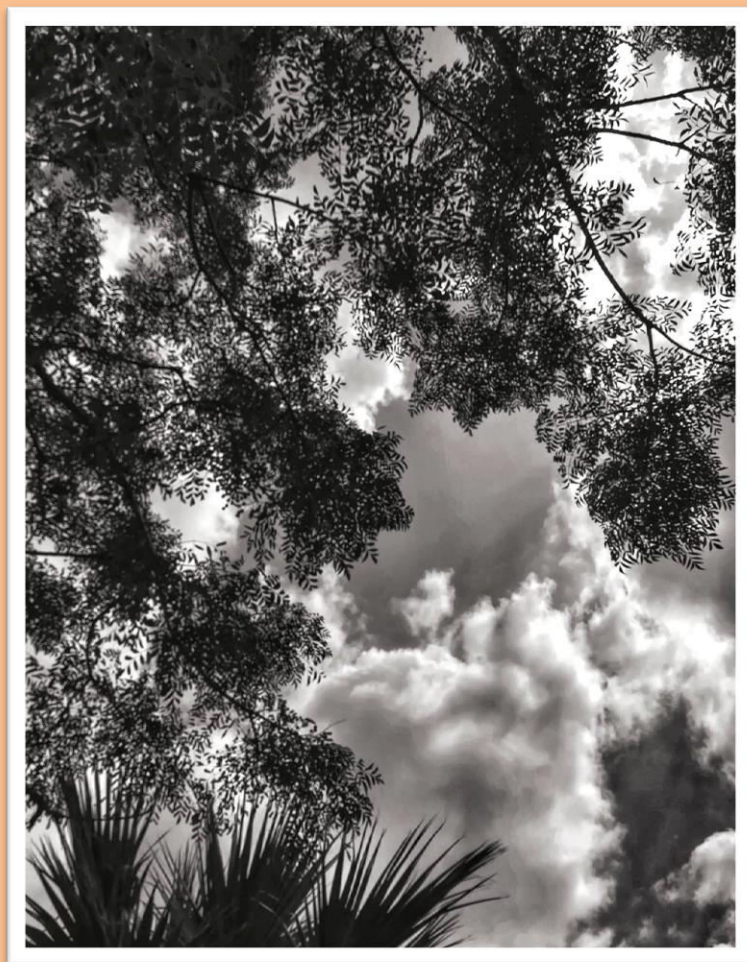
Αφηγητής

Το μελάνι που χρησιμοποίησα για να καταγράψω

όλα τα παραπάνω, είναι κατάμαυρο...

Αναρωτιέμαι, μήπως το στίλο μου γράφει

με το χρώμα της ψυχής. ΚΑΤΑΜΑΥΡΟ!

Υεμένη

*Ήρθαν στιγμές που με ρωτούσες αν υπάρχω
και απορούσες αν ήμουν μία εικόνα ακόμα
λαθρεπιβάτες σ' ένα όνειρο που τέλειωσε
αγκαλιασμένοι σ' ένα μουσκεμένο στρώμα*

*και με τσιμπούσες με λαχτάρα στο λαιμό
με τα φιλιά να καίνε χρόνια*

- πρότερον θνητοί -

κλέβοντας μόνο δυο ανάσες τελευταίες

να τις έχεις να πορεύεσαι

μόνο τα δάκρυα μαρτυράνε πως υπήρξες

- τί κι αν σ' αισθάνομαι κοντά

τί κι αν τα χείλη σου φιλώ σαν πρώτα; -

λαθρεπιβάτες σ' ένα όνειρο που τέλειωσε

ξένα καλώδια ανάμεσά μας, μπλέχτηκαν

κι ανάβουνε φωτιά

να κάψουν κάθε ανάμνησή μας που τη νιώσαμε

μέσα στο τρένο, έρημοι εμείς, της συμφοράς

λίμνες τα δάκρυα

και κοίτα πως παγώσανε στο κρύο

ήρθες και έφυγες, θαρρώ σε μια νυχτιά

με τα κορμιά μας ξαναμμένα σ' ένα πάθος

με το μυαλό και την καρδιά να έχει μάθει

τι στοιχίζει ένα λάθος

κι είναι της μοίρας το γραμμένο

πως το τρένο δε θα φτάσει πουθενά

λιώμα η αγάπη, σ' ένα πάτωμα γερμένη
να μετράει τα λεπτά
κι οι νύχτες όλες μαζεμένες μία-μία
να γυρεύουνε αντίδοτο στο κλάμα...

Υάκινθος

Η ζωή μου είναι μια μπάλα που όλο τρέχει
κάποιοι βρέθηκαν στο δρόμο και την κλώττησαν
οι πληγές μου πόσο μάτωσαν, δε ρώτησαν
κι η ψυχή μου, αν τους βαστά κι αν τους αντέχει

περιθώρια δεν υπάρχουν για μπαλώματα
πήρα προίκα απ' την πίκρα τα διπλώματα
κι όλο τρέχω και γυρνώ στις κατηφόρες
ένα μέρος να πλαγιάσω ψάχνω ώρες

φαίνεται πως ξέχασες τ' αγέρι στα μαλλιά
τις Κυριακές που άλειφε τα χείλη η δροσιά
ο ήλιος μοσχοβόλαγε τ' αγέννητα φιλιά σου
και στων ματιών τις άκρες κυλούσε η πεθυμιά

φαίνεται πως χάθηκα για πάντα απ' τη θωριά σου

τα χέρια μου ζωγράφισαν ρόδινα τα φτερά σου
απ' όπου κι αν περάσαμε, τα χνάρια μας ζεστά
τη χαραυγή που σ' έντυσα λευκόχρυσά φιλιά

η ζωή μου είναι μια μπάλα που όλο τρέχει
κάποιοι βρέθηκαν στο δρόμο και την άρπαξαν
τα όνειρά μου πόσο ράγισαν, δεν άργησαν
κι η ψυχή μου ένα χαλί στα καθωσπρέπει...

Χορωδία

Μονάχος μου περίμενα στη στάση
του τρένου, γύρω άδεια η αποβάθρα
και ξάφνου μια κοπέλα πλησιάζει
- τί κάνεις παλικάρι; τί χαμπάρια; -

Ρωτούσε μες τα μάτια μου, το βλέμμα
λες κι έψαχνε να βρει τον εαυτό της
του κόσμου είχε έρθει η συντέλεια
τον φίλο είχε χάσει κι άνθρωπό της.

Λαχτάρησα τα στήθη, τα μαλλιά της
το θείο της κορμί, της τύχης ζάρια

με έρωτα πληγώθηκε η καρδιά της
- ποτέ πια παλικάρι άλλα χάρδια -

Κρατούσε το τηλέφωνο στα χέρια
το πέταξε με βία στα δικά μου
ξεκλείδωσε αγόρι μου τ' αστέρια
μα πρώτα απαθανάτησ' τη ματιά μου.

Τα δάκρυα θολά στα βλέφαρά της
κρυστάλλινα διαμάντια σκορπισμένα
με πείσμα είχε σκοτώσει τα όνειρά της
- ποτέ πια παλικάρι μου άλλο ψέμα -

Κι ερχότανε το τρένο κι ολοένα
πλησίαζε στην άδεια αποβάθρα
σφιγμένα τα φιλιά της κερασμένα
μα χάρισε στα χείλη μου δυο άστρα

Αμέσως φεύγει τώρα από κοντά μου
την είδα να πετάγεται στις ράγες
- αλίμονο, μα τί έζησες καρδιά μου;
σε σκότωσαν του κόσμου οι φονιάδες; -

Υάκινθος

Κοίταζα την ώρα, προσπερνούσες
σερβίριζες κρασί της ευτυχίας
στα μάτια μου με έρωτα μιλούσες
το βλέμμα μιας αιώνιας προσδοκίας.

Παράγγειλα ζωή απ' τη ζωή σου
φιλί, πάνω στα χείλη μου να γιάνω
με ρώτησες "τι θέλω παραπάνω"
μια στάλα απ' τα βάθη της ψυχής σου.

Τί μέρα είναι αυτή που με δικάζει;
το χρόνο σταματά σ' ένα τραπέζι
αφήνει την καρδιά μόνη να παίζει
κομπάρσο σ' ένα βάλς που πλησιάζει.

Μα στάθηκα στην έξοδο του ονείρου
απόψε που σκορπίζεται η μαγεία
κλειδώνει τα συρτάρια ενός γραφείου
μαζεύει όλα τ' αγκάθια η ευτυχία.

Τα μάτια μες τα μάτια μου, κολλούσες

Γιώργος Κόκκινος

και μοίραζες ποτά και ελιξίρια
αγάπη αν ήπια, νιώθω να ρωτούσες
τ' αστέρια, ανεκτίμητα στολίδια.

Μια νότα να 'χα ακόμα απ' τη φωνή σου
κρυφή, σα φυλακτό για τα ταξίδια
προσκύνησα τα χνάρια της ψυχής σου
πνοές ζωγραφισμένες σε ποτήρια...

Υεμένη

Ήρθαν στιγμές που με ρωτούσες αν υπάρχω
και απορούσες αν ήμουν μία εικόνα ακόμα
λαθρεπιβάτες σ' ένα όνειρο που τέλειωσε
αγκαλιασμένοι σ' ένα μουσκεμένο στρώμα

και με τσιμπούσες με λαχτάρα στο λαιμό
με τα φιλιά να καίνε χρόνια...

Υάκινθος

Μόνο τα δάκρυα μαρτυράνε πως υπήρξες
- τί κι αν σ' αισθάνομαι κοντά
τί κι αν τα χείλη σου φιλώ σαν πρώτα; -

- πρότερον θνητοί -

Λαθρεπιβάτες σ' ένα όνειρο που τέλειωσε

- η Αγάπη -

ξένα καλώδια ανάμεσά μας, μπλέχτηκαν

κι ανάβουνε φωτιά

να κάψουν κάθε ανάμνησή μας που τη νιώσαμε

μέσα στο τρένο, έρημοι εμείς, της συμφοράς

λίμνες τα δάκρυα

και κοίτα πως παγώσανε στο κρύο

ήρθες και έφυγες, θαρρώ σε μια νυχτιά

με τα κορμιά μας ξαναμμένα σ' ένα πάθος

με το μυαλό και την καρδιά να έχει μάθει

τι στοιχίζει ένα λάθος...

Υάκινθος & Υεμένη

Κι είναι της μοίρας το γραμμένο

πως το τρένο δε θα φτάσει πουθενά

λιώμα η αγάπη, σ' ένα πάτωμα γερμένη

να μετράει τα λεπτά

κι οι νύχτες όλες μαζεμένες μία-μία
να γυρεύουνε αντίδοτο στο κλάμα...

Αφηγητής

Τα μάτια της δε μ' είδανε ούτε στάλα
κοιτούσε λες, αμήχανα τις θέσεις
γεμάτο το βαγόνι μ' επιβάτες
επόμενος σταθμός, οι έρωτές της.

Στα μάτια της τα θεία, δυο καθρέπτες
καθρέπτιζαν, τη γλύκα της ψυχής της
τα μαύρα της μαλλιά πλημμυρισμένα
το μαύρο παντελόني μ' ετικέτες.

Μονάχα να ξανάβλεπα τα μάτια
μια στάλα να τηςμίλαγα στα χείλη
από έρωτος αγκάλη, ξεπεσμένος
κι ας μου έγνεφε, αν έχει αλλού καντήλι
κι αν φέγγει, της ψυχής της τ' αγιασμένα.

Κι απέμεινα μονάχος στο βαγόνι
το τρένο να ουρλιάζει, να χτυπιέται

- πρότερον θνητοί -

στις ράγες του πετάχτε με κι εμένα
ανίκανη η καρδιά μου ν' αγαπιέται...

Υάκινθος

Τα λόγια όμορφα και όμορφες οι ώρες
μα φεύγουν έτσι από τα μάτια μας, σαν τρένα
λες και φορτώσαν τις στιγμές μας και τις κλέψανε
φιλιά με δάκρυ οι αναμνήσεις, χαρισμένα

μέσα στον έρημο σταθμό, πάνε και έρχονται τα τρένα
μη με ρωτήσεις να σου πω, έχω εισιτήριο διπλό
απλά δεν έχω προορισμό και δεν υπάρχω για κανέναν
- αν θέλεις έλα. Κρατώ μια θέση και για σένα. -

Υεμένη

Απ' τα βαγόνια κατεβαίνουν οι αγάπες
που δεν αντέξανε ποτέ το χωρισμό
με τα φτερά τους τα σπασμένα

άυλοι άνθρωποι, κορμιά αγανακτισμένα
που 'μαθαν πρόστυχο πως είναι πως το φιλί
και σουλατσάρουνε σκυφτοί στις αποβάθρες
κι η μέρα δε θα τους χαρίσει άλλο πρωί

ό,τι κομμάτια έχει γίνει, γίνεται άνεμος
και στο παρόν, το παρελθόν μας δεν κολλάει
όταν ραγίσει το γυαλί, ένα κομμάτι του αρκεί
σαν το μαχαίρι όλο το σώμα να τρυπάει...

Υάκινθος

Κρατούν βαλίτσες με χιλιάδες αναμνήσεις

- πρότερον θνητοί -

με το κορμί να κουβαλάει τις πληγές
τη μνήμη, μάτια μου, δεν σβήνεις όταν θες
σε σβήνει εκείνη με τη μία, όταν θελήσει
όταν το βάρος της κανείς δε θα κρατήσει...

Υάκινθος & Υεμένη

Ό,τι κομμάτια έχει γίνει, γίνεται άνεμος
και στο παρόν, το παρελθόν μας δεν κολλάει
όταν ραγίσει το γυαλί, ένα κομμάτι του αρκεί
σαν το μαχαίρι όλο το σώμα να τρυπάει...

Υάκινθος

- Σώπα -

δεν υπερβάλω, έτσι εκφράζω εγώ την αγάπη
γράφω στο άψυχο χαρτί, με το μελάνι της ψυχής
τ' απωθημένα μου

αυτοί είναι οι άγραφοι κανόνες
μα όσο και να ψάξεις δε θα τους βρεις

- Σώπα -

και πες μου αν οι μυγδαλιές κι οι παπαρούνες της Άνοιξης

έχουν ανθίσει στα περβόλια του ονείρου...

Υεμένη

Μια πεθαμένη μέρα χύνεται σ' ένα παγωμένο ποτήρι.
Ίσα με δέκα πεθαμένα χρόνια μακριά απ' την αγκαλιά σου

μακριά απ' την αγκαλιά σου αγάπη μου
νεκρά είναι τα κύτταρά μου
αμίλητη η ανάσα μου, ψυχρά τα δάκρυά μου
μακριά απ' την αγκαλιά σου αστέρι μου, δε λάμπω
δεν είμαι, μήτε υπάρχω σ' ένα άδειο σκηνικό

γιατί γεμίζει και ζεσταίνεται η μέρα
όταν οι δυο γίνονται ΕΝΑ και κολλάνε
κι αν τύχει ν' αποκολληθούν, θρηνούν το μισεμό...

Υάκινθος

Είναι αβάσταχτος καημός όταν ψελλίζεις απ' τα χείλη σου τ' Αντίο
και πιο βαρύ όταν τα χείλη εννοούν το χωρισμό
είναι σκληρό ν' αργοπεθαίνεις, έτσι αμίλητος
σαν το κερί που έμεινε στην άκρη αργοπεθαίνοντας λειψό

είναι σκληρός κι ο χωρισμός όταν επέρχεται
κι εσύ κοιτάς αμέτοχος, μην έχοντας τη δύναμη μακριά να τον κρατήσεις.

Μακριά απ' την αγκαλιά σου αγάπη μου, είμαι μισός
και το χαμόγελο πάει χρόνια που 'χει να φανεί στα χείλη

«ΧΑΜΟΓΕΛΟ» τί αστεία λέξη;

ένας χαμός και ένας γέλωτας είρωνας
κι εκεί που πήγε ίσα μια στάλα το στόμα να τσακίσει, μάντεψε!
χύθηκε η μέρα μου σ' ένα ποτήρι αδειανό...

Υεμένη

Μου 'πες θα βγει ο Αυγερινός, μα κάπου χάθηκε το φως
μου 'πες θα 'ρθει η Ανατολή και πως θ' ανάψει ένα κερι
μα στον τυφλό, έστω κι αυτό μοιάζει με ψέμα

υπάρχω ακόμα κι αν ζω δίχως σώμα
υπάρχουν για σένα, υπάρχουν κρυμμένα
μια ανάσα, μια σκέψη, μια νέα αρχή

πετρόψαρα ρίξτε στον πάτο ν' ανθίσει
λουλούδι που γέλασε, ανθός που θρηγεί

στον πάτο της λίμνης υπάρχει μια τύχη
κρυμμένη στον βούρκο, κρυμμένη μια ευχή

κι αυτός που αγάπησε, αυτός που χωρίζει
θα είναι διπλά τυχερός σαν τη βρει...

Υάκινθος & Υεμένη

Σημαίνουν Χριστούγεννα, η μαύρη γιορτή
στον πάτο της λίμνης υπάρχει μια τύχη
κρυμμένη στον βούρκο, κρυμμένη μια ευχή

πετρόψαρα ρίξτε στον πάτο ν' ανθίσει
λουλούδι που γέλασε, ανθός που θρηνεί
κι αυτός που αγάπησε, αυτός που χωρίζει
θα είναι διπλά τυχερός σαν τη βρει...

Υάκινθος

Τις γέφυρες που αργά αργά τις χτίζαμε
στις απαρχές του έρωτα που ανθίζαμε
μη τις πληγώσουμε αγαπημένη
μαζί κι οι δυο τη μάχη δώσαμε
σαν τις καρδιές μας τις ενώσαμε

ας λησμονήσουμε τα λάθη λατρεμένη

πλίνθους, διαμάντια, λόγια ρίξαμε

κι αγάλι αγάλι έτσι τις χτίσαμε

να μας ζηλεύουν οι ερωτευμένοι...

Υεμένη

Χίλια λουλούδια τις στολίσουμε

κήπους, παρτέρια, ρόδα ανθίσαμε

να μαραζώσουμε ευτυχισμένοι

μπρος στη φιλία μας που αρχίσαμε

με την αγάπη όπου γεμίσαμε

μη τη σπιλώσουμε ναυαγισμένοι

δάκρυα και πόνο σε ποτίσαμε

στη φυλακή, αγκαλιά, σε κλείσαμε

φύγε ελεύθερη, σαν πρώτα αθωωμένη...

Υάκινθος & Υεμένη

Υπάρχω ακόμα κι αν ζω δίχως σώμα

υπάρχουν για σένα, υπάρχουν κρυμμένα

μια ανάσα, μια σκέψη, μια νέα αρχή

γιατί γεμίζει και ζεσταίνεται η μέρα

όταν οι δυο γίνονται ΕΝΑ και κολλάνε

κι αν τύχει ν' αποκολληθούν, θρηνούν το μισεμό...

Υάκινθος

Ανάθεμα κι αν ήξερα τί έχεις επιλέξει

που βρίσκεσαι, που πιάνεσαι, με τί καημό μεθάς

ποιος άνεμος τα μάτια σου γι' απόψε να τα βρέχει

που χάνεσαι, τί αισθάνεσαι, πως πνίγεις το λυγμό;

θα ήθελα να μάθαινα ποιον έχεις επιλέξει

ποιος σ' έχει επιλέξει, επί λέξη επιλέξει

ποιος πιάνει το χεράκι σου, το σφίγγει λέξη-λέξη

και χάδι-χάδι σβήνει μια αγάπη στον καιρό

καιρός βαρύς, απόβραδο, πεθύμησα τα χείλη

η ζέστη μ' έχει κάνει να ζητώ λίγη δροσιά

δροσιά μόνο τα χείλη σου με κέρασαν Απρίλη

και ψες κατακαλόκαιρο με έλουσαν με θυμό

βαθύς λυγμός ακούγεται, πολλά φεγγάρια πέφτουν
οι μέρες εναλλάσσονται με γκρίζες συννεφιές
τα μάτια σου ζωγράφισα μια νύχτα με μολύβι
και να που πυροβόλησαν με σφαίρα, τις καρδιές

μα τώρα πάει πέθανε, δε μένει εδώ αγάπη
και δες, τα τριαντάφυλλα μαράθηκαν κι αυτά
αν κάποτε με μέθαγαν δροσοσταλιά και δάκρυ
τα σύννεφα μας κρύψανε και ψάχνω στα τυφλά

θα ήθελα να μάθαινα ποιον έχεις επιλέξει
ποιος σ' έχει επιλέξει, επί λέξη επιλέξει
ποιος πιάνει το χεράκι σου, το σφίγγει λέξη-λέξη
και χάδι-χάδι χάνεται μι' αγάπη απ' τα παλιά...

Υεμένη

Γλυκοχαράζει η αυγή
του κόσμου χρώματα
θα λάμψουνε σε λίγο
κι ο πετεινός φωνάζει
τη νέα μέρα που χαράζει

άκου το πρωινό τιτίβισμα στ' αγέρι
η πρώτη λάμψη τ' Αυγερινού
το πρόσωπο λευκό, ως δείχνει
χρώμα δεν έχει πια του δειλινού
και η φωνή δειλά-δειλά ακούγεται

σε συμφωνία μουσική ξεχύνεται
παντρεύεται τον ήχο της αγάπης
βουλιάζει στα νερά της αυταπάτης
κι όλο φωνάζει, όλο ζητά

μαγευτικό μου εσύ στολίδι
από τα πέρατα του κόσμου
- λησμονημένη μου αγάπη -
μη δώσεις θλίψη στην καρδιά
που 'ναι για χρόνια μοναχή
και προδομένη...

Υάκινθος

Βρήκα μι' απόσταση ελάχιστη, το αύριο να μας ορίζει
το σήμερα να γίνεται ο κόσμος μας
το χθες να πλάθεται απ' την πνοή μας

καυτές ανάσες, μάτια μισόκλειστα, χείλη μπλεγμένα
κι εγώ μυρίζω στα παπλώματα
το θηλυκό σου άρωμα, "Υεμένη"

δε φεύγει οσμή από τα ρούχα ή το κορμί μου
κι ούτε που θέλω να τη βγάλω απ' το μυαλό
γιατί στα χείλη βρήκα ίδιο τον εαυτό μου
τις μεθυσμένες κόρες των ματιών, στα ναύλα μου

μα το ταξίδι αυτό θα σύρουμε παρέα
- μη φεύγεις - μήτε λεπτό μη χάνεσαι απ' τη ζωή μου
γιατί και το μικρό, το δευτερόλεπτο που φεύγει είναι κόστος
ένα φιλί λιγότερο στην πανδαισία.

Κι έχει το χρώμα γαλανό, με πιτσιλιές πινέλου η οροφή του
και δε μας νοιάζει πιότερο, παρά στον έρωτά μας
να 'χει δροσιά το πρωινό που θα ξυπνούμε
χαράματα να σμίγουμε στο ΕΝΑ τη μαγεία.

Κι έχει το χρώμα καστανό, στα μάτια και τα χείλη
που όταν ματώσουν γίνονται τριαντάφυλλα στο πάθος

και δε μας μέλλει η ζωή αν γίνει μερτικό τους
παρά μονάχα το κορμί να μαρτυράει "Υεμένη"...

Υάκινθος & Υεμένη

Κι έχει το χρώμα γαλανό, με πιτσιλιές πινέλου η οροφή του
και δε μας νοιάζει πιότερο, παρά στον έρωτά μας
να 'χει δροσιά το πρωινό που θα ξυπνούμε
χαράματα να σμίγουμε στο ΕΝΑ τη μαγεία

έχει το χρώμα καστανό, στα μάτια και τα χείλη
που όταν ματώσουν γίνονται τριαντάφυλλα στο πάθος
και δε μας μέλλει η ζωή αν γίνει μερτικό τους
σαν το ταξίδι αυτό θα σύρουμε παρέα...

Υάκινθος

Περπάταγα για ώρες, ξημερώματα
τριγύρω απ' τη μικρή τη γειτονιά σου
- πού να 'ναι η αγάπη μου, πού χάθηκε
πού βρίσκονται τα πορφυρά φιλιά σου; -

στα μαύρα είχα ντύσει το κορμάκι μου
κι η μπλούζα ασορτί με την ψυχή μου

τί έκανα κι αμάρτησα καλή μου
και μένω να στερούμαι το φιλί;

στα σπίτια, οι γειτόνοι θα κοιμόντουσαν
το φως στο παραθύρι σου αναμμένο
- για 'κείνο το μικρό παραθυράκι σου μιλώ -
που λάμπανε τ' αστέρια μια νυχτιά
στα κοριτσίστικα σεντόνια σα με είχες ξαπλωμένο

δεν έπαυε στιγμή ν' απουσιάζει
το στόμα σου απ' το δικό μου στόμα
για ό,τι κι αν σε παίνευα κορίτσι μου
τα χείλη σου με γέμιζαν με χρώμα

μου έλεγες, τα μάτια μου πως έλειπαν
και τα ήθελες κοντά σου όλη μέρα
τα χέρια μου σε μάγευαν, μου έλεγες, θυμάσαι;
μα ο έρωτας δεν πήγε παραπέρα

περπάταγα για ώρα τα χαράματα
με βρήκε ξαφνική λιποθυμία
τα χέρια μου μαζεύτηκαν κατάχαμα

και έκλαιγα μ' ανείπωτη μανία

*τί κι αν το όνομά σου στριφογύριζε
στο στόμα, το λαιμό, τα σωθικά μου;
κατράμι - δειλινό μας εξουσίασε
- ρωτάς αν θέλει ακόμα η καρδιά μου; -*

*πού πήγε τόση αγάπη σου, πού χάθηκε
πού βρίσκονται τα λόγια της φωνής σου;
πού να 'ναι η αγάπη μου, πού χάθηκε
πού βρίσκονται τα μάτια της ψυχής μου;*

...

- πρότερον θνητοί -

Δ' ΣΚΗΝΗ

Αφηγητής

Τις μέρες που αλλάζει ξαφνικά η ζωή και σε γεμίζει με φιλιά και μαγεία

περιφέρεσαι στην τρέλα

κι άξαφνα συνειδητοποιείς την ύπαρξη ενός άλλου πλάσματος

ίδιου με τον απελπισμένο σου εαυτό

φτιαγμένο από την ίδια πάστα

που κλείνεις μέσα στην ψυχή, σφιχτά στην αγκαλιά σου

χωρίς να σου κάνει καρδιά να το αφήσεις ούτε δευτερόλεπτο..

και το 'χεις δίπλα στο κορμί σου

να το αισθάνεσαι πανομοιότυπο

να το νιώθεις δικό σου, μοναδικό σου

να σου χαρίζει ομορφιά κι ελπίδα για να ζήσεις
ό,τι δεν πρόλαβες να το χαρείς..

κι όπως περπατάς μαζί της στους στρωμένους δρόμους με τα ροδοπέταλα
κι έτσι ασυναίσθητα τα δάκτυλά της μπλέκονται με τους ακροδέκτες σου
ενώνονται τα χέρια όπως ιδρώνουν και κολλάνε μεταξύ τους
δε σκέφτεσαι στιγμή να σταματήσεις το όνειρο
για να γυρίσεις πίσω, σ' εκείνη τη μονότονη πραγματικότητα που βίωσες
γιατί κάθε εβδομάδα που έρχεται, μαζί της γίνεται καυτή φωτιά και λάβα
που σταματάει το χρόνο

γιατί δε βγαίνει ούτε ένα άναρθρο φωνήεν
να διακόψει στο ελάχιστο, το πάθος των μελωμένων σας χειλιών
κι ούτε τολμάει η μιλιά να καταστρέψει τη μαγεία του βασιλείου
που χτίσατε
για να φωλιάζει η αγάπη..

γιατί το πολυτιμότερο πράγμα στον κόσμο, είναι το οξυγόνο σου
η αναπνοή που ποτίζει την ανάσα σου με το θηλυκό οξυγόνο
κι εθίζεσαι και το έχεις ανάγκη συνέχεια, καθημερινά
και σου λείπει, όταν λείπουν από κοντά σου τα χείλη της
και σου λείπει η παρουσία της

αυτό το φάρμακο που γιατρεύει κάθε πόνο
όταν νιώθει καταδικασμένη η ψυχή σου...

Υάκινθος & Χορωδία

Απέθεσα το άρωμα του ονείρου
εκεί που κατοικεί η ομορφιά σου
στα ύψη, τις κορφές απ' τα μαλλιά σου
στα πόδια σου το ύψιστο μαρτύριο

ο έρωτας λατρεία μου σφαδάζει
με κιάλια την αγάπη όταν κοιτάζει
με άνθη μαστιγώνει το κορμί μου
τρυπάει με τακούνια την ψυχή μου

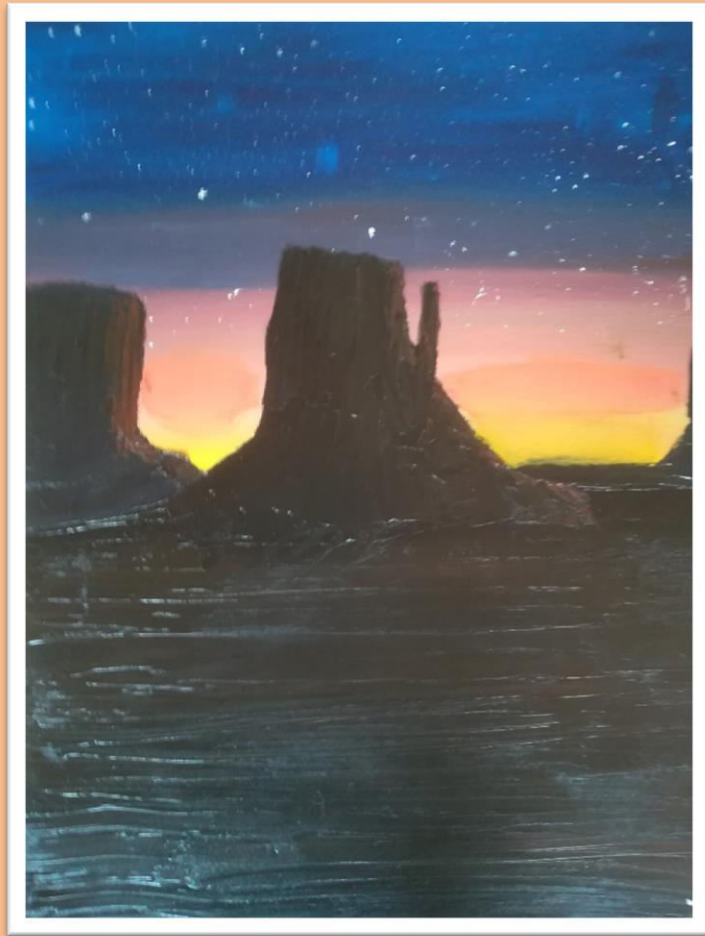
ο έρωτας καρδιά μου βαλαντώνει
και κλαίει σαν παιδί ορφανεμένο
διαγράφει της ζωής το μονοπάτι
σε στάβλο ζει ως άτι γερασμένο

τι τάχα να' ναι τούτη η αγάπη;
μου λέγανε πως μοιάζει με Αγία
στα πόδια της φοράει την αμαρτία

μα κάθε Χριστιανός την προσκυνάει

ας γίνω δακτυλίδι στα μαλλιά της
επίπεδος σαν γράμμα, διαβασμένο
κομμάτι ενός χαρτιού λησμονημένο
μ' αρκεί αν θα φορώ τα γράμματά της

κι απέθεσα τ' αστέρια τα γυμνά σου
στα πόδια τα λευκά της ομορφιάς σου
στα ύψη, τις κορφές απ' τα μαλλιά σου
στα χέρια σου το ύψιστο μαρτύριο...

Υάκινθος

*Δε φτάνει στο χαρτί ούτε ένας στίχος
γιατί δεν ξέρω τι έχω, ή τι έχω χάσει ως τώρα*

*γιατί έφτασα μέχρι τον ουρανό
κι ύστερα έπεσα με φόρα στο έδαφος*

γιατί απλά, εμείς αρχίσαμε όπως τελείωσε το ψέμα
κι όπως διακόπηκε το όνειρο, τελειώσαμε
μα δε σταθήκαμε στο μέσο της αγάπης, να σκεφτούμε
τί ήταν προτιμότερο να πράξουμε την ύστατη ώρα

κι έτσι απ' τα πολλά τα λόγια που ειπωθήκανε
κι απ' τα πολλά ερωτόλογα που μας σκλαβώσανε
φτάσαμε σ' άγωνα έρημο και ναυαγήσαμε
πριν ταξιδέψουμε σε παραλίες που θέλαμε ν' αγαπηθούμε

γιατί πολλά ακούσαμε, πολλά μιλήσαμε και πράξαμε
μα στο λιμάνι που πεθαίνουνε τα πλοία, εμείς γυρνάμε

-περιφερόμαστε στην τρέλα-

και καπετάνιο στο ταξίδι, δεν ορίσαμε
μήτε αφέντη να μας πει πως πολεμούμε

γι' αυτό, δε φτάνει ένας στίχος να μας δέσει
ούτε μια κόλλα υγρή για να στεριώσει τη σπασμένη αγάπη
τώρα που ράγισε το θολωμένο μας γυαλί
δεν ξέρω πια τι έχω, ή τι έχω χάσει ως τώρα

να περιφέρεσαι στην τρέλα, απ' τον έρωτα. Τ' ακούς;

μόνο μη φύγεις ποτέ από κοντά μου
κινδυνεύω να χαθώ από την έλλειψη του οξυγόνου σου...

Υεμένη

Δε σε είχα ποτέ, μα σε ήθελα πάντα
ανοιξιάτικο αστέρι, τρυφερή μου μπαλάντα

-Ναι! σε σένα μιλάω-

τις ατέλειωτες νύχτες, τη μορφή σου ζητάω
ταπεινά, σκυθρωπά, της ζωής ο διαβάτης
ένας γκρίζος κακός, με τυραννά εφιάλτης

-Σ' αγαπώ! μη μου φεύγεις-

κι η ελπίδα στο δρόμο, μία φρούδα σκιά μου
δε τη χάνω, στο είπα; Ζω για σένα ερωτά μου!
που να είναι τα μάτια σου, το λευκό το κορμί σου
ποιον μεθά η πνοή κι η ζεστή αναπνοή σου;

η ματιά σου, να ξέρεις, της Εδέμ ο Παράδεισος
στα φιλιά σου τ' αθώα, αρρωσταίνει κι ο θάνατος

-Σ' αγαπώ, μη μου φεύγεις-

- πρότερον θνητοί -

λίγη αγάπη ζητώ, λίγη μόνο αγκαλιά σου
δυο μικρούλες καρδιές, τα παιχνίδια να στήνουν
στα σκοτάδια τα έρημα που δεν είμαι μαζί σου

-Ναι! σε σένα μιλάω-

σε ποθώ όπως κι αν είσαι, γιατί ήρθες για μένα
τα όνειρά μου σε στόλισαν, τα φιλιά σου με μύρωναν
κι οι αισθήσεις μου σ' έντυναν

η ζωή μου στο διάβα σου, έλα καν' τη δική σου

σ' αγαπώ πιο πολύ κι από μένα, όνειρό μου
και ποθώ κάθε λέξη, π' ομορφαίνει τη μέρα μου
τρυφερή αγκαλιά, πλάι στον ώμο, τ' αστέρι μου

-Σ' αγαπώ, μη μου φεύγεις-

Ναι! σε σένα μιλάω...

Υάκινθος

Στα πιο ψηλά του κόσμου με ταξίδεψες
φτερά μου έδωσες για να πετάω
κι ύστερα πήρες ανυπέρβλητο ψαλίδι
...τα ψαλίδισες

που πάω άραγε; ποιος να 'μαι; που πατώ
νεράιδα είσαι ή του βάλτου ξωτικό;
ιπτάμενο ζουζούνι που πετά ελεύθερο ανάμεσα στα μάτια σου
...που πάω άραγε;

πήρες του κόσμου το πι' ωραίο πρωινό και το νανούριδες
σαν ένα κάτασπρο της Άνοιξης, χαρούμενο λουλούδι
γαλάζιο μενταγιόν, τραγούδι του έρωτα που του άλλαξες σκοπό

τι είσαι τελικά; μια μάγισσα, Θεά; γυναίκα π' αγαπά πιστά
αράχνη που υφαίνει έναν ιστό για τον επόμενο άγγελό της;
τί πόθος, τί χαμόγελο, τί δάκρυ!
το ψέμα ένα πρωτάκουστο αιχμηρό αγκάθι
κι η αγάπη μου, την έμαθες μισή

δέκα πληγές οι δέκα μνήμες και των χεριών τα δάχτυλά σου
δέκα μ' απόμειναν ζωές και τριακόσια χρόνια μακριά σου
χίλιες φορές οι μοναξιές, πονούν λιγότερο του χωρισμού
κι όσο περνούν οι μέρες, μένεις να ξεχνιέσαι
με τα λουσιμένα, ψεύτικα, μαχαίρια των χειλιών

στα πιο ψηλά του κόσμου με ταξίδεψες

απ' τη ζωή να εφεύρω υπέρτατο σκοπό
τον ώριμο καρπό της αφθαρσίας
σαν πιο πολύτιμο στον κόσμο αγαθό

μ' αν πω ένα τέλος, θα 'ναι ψέμα! Σ' αγαπώ
όποια μου λέξη να ξεφύγει, μην πιστέψεις...
αν πω εν τέλει σε μισώ, θα 'ναι ένα ψέμα ολόιδιο
μου φτάνει που είμαστε στον ίδιο ουρανό...

Χορωδία

Ποιος έκανε τ' αστέρια μου να σβήσουνε
ποιος είπε στα φεγγάρια να χαθούνε;
οι ορίζοντες των ουραनों μαυρίσανε
κι απόψε τα πουλιά της Γης σιωπούνε

ποιος έκρυψε τον ήλιο σαν ανέτειλε
ποιος έφερε τη γκρίζα συννεφιά του;
το ρόδο στο μπαλκόνι μου μαράθηκε
κι εχάθη τώρα η μόνη συντροφιά του

παρέα κάνω μόνο με το δάκρυ μου
κι ας κλαίνε οι ουρανοί μαζί με μένα

δε μπαίνει ούτε φως στο παραθύρι μου
τα πάντα γύρω μου είναι μαυρισμένα

μα ξάφνου ήρθε ο ήλιος και ζωγράφισε
με χρώμα έχει γεμίσει τα σκοτάδια
μι' αχτίδα με φιλιά με παρηγόρησε
με φίλεψε απ' του ονείρου τα λιβάδια

το ρόδο στο μπαλκόνι μου ζωντάνεψε
με γέμισαν τα πέταλά του χάνια
ποιος είπε η ελπίδα μου πως άργησε
ποιος άφησε στα χείλη μου σημάδια;

Υάκινθος

*Σου χάρισα το όνειρο, θυμάσαι;
μια χάντρα ήταν θαλασσιά
να σε φυλάει από αιωνούς κακούς*

*κοντά σου να 'ρχομαι σαν άγγελος να σε προσέχω
-όταν κοιμάσαι-*

κι όταν στα χέρια την κρατάς να με θυμάσαι

*στη γαλανή την αμμουδιά σα στέκεις μόνη
τα δάκρυά σου να στερεύω*

Γιώργος Κόκκινος

να σε παρηγορώ
κι όταν τ' αστέρια θα κοιτάς
ψηλά εκεί στον ουρανό
να μ' αγαπάς, να σ' αγαπώ
...θυμάσαι;

σου χάρισα μια χάντρα
να κρύβεις μέσα στο κορμί σου τ' όνειρό μου
με τα πελώρια φτερά μου, τα λευκά
να σε σκεπάζω
και σα θα νιώθεις την ψυχή μου στο πλευρό σου
δε θα κρύνεις πια

και θα προσεύχομαι, όταν λυπάσαι
και θα γελάω σα θα γελάς
να σ' αγαπώ, να μ' αγαπάς
...θυμάσαι;

Υεμένη

Συγγραφείς δια την Φιλοσοφίαν;

στάζουν τα δάχτυλα πεντάγραμμα επάνω στα χαρτιά σου
κι απάνω στα μαλλιά σου, οι νότες γίνονται βροχή και πλάθουν μελωδία

χύνονται απόμακρα οι λέξεις, κατάσαρκα απ' τα εσώρουχά σου
υποχωρούν νωχελικά τα τρύπια λόγια στο φευγιό μας

αφοδεύσαμε ελπίδες και τις αφήκαμε να στέκουν σε παράταξη
μας γάμησαν το παραμύθι και το πήρανε μαζί τους
κι άλλοτε συγγράφοντας, θελήσαν να θρηνήσουνε για την απώλειά του

τίποτα να μην πιστεύεις!

Μην εμπιστεύεσαι τον κόρφο σου..

εδώ, θα σου κρατώ το χέρι να πηγαίνουμε
και άμα στην πορεία κουραστείς ή νιώσεις την ανάγκη να ουρλιάξεις
καβάλησε ένα στίχο μου και πάρε τον σεργιάνι στην καβάντζα

Σκατά! η δημιουργική μας τρέλα, μάλλον, αφουγκράζεται τα σύννεφα
ζηλεύει, θα έλεγε κανείς, το μονοπάτι της ορφάνιας μας
κι ενώ αιωρείται θέλοντας να τ' αρπάξει
ραίνει παλμούς εντός των εσωρούχων, στα βυζιά μας

συγγράφοντας δια το φιλοσοφείν

ζηλεύω, έχω να σου πω, σαν άλλη σε κεντρίζει
κι ενώ δεν πρόκειται για ένα ακόμα ατόπημα εις το πτυχίον μου
παρά για μίαν δημιουργική διαπίστωση, παράλληλη στην τρέλα

τα ιμάτιά μου σχίζοντας, διαλέγω τη συνέχεια
κι ακολουθώ το μονοπάτι που σε ορίζει

γαμήθηκε το παραμύθι μου!

Δωσ' μου το χέρι σου, μπας και το χτίσουμε απ' την αρχή
-για τη ζωή, για την αγάπη και τα "θέλω" σου-
στήνεις φραγή και ξεκινάς απ' την αρχή
χτίζοντας πάλι ένα προς ένα, τα κομμάτια σου που άλλα ράγισαν
κι άλλα συνθλίφθηκαν, αλλοτινά χρόνια απ' τη λήθη ιδωμένα

Φτου! η ζήλια φταίει για όλα..

σου δίνει το έναυσμα για ν' αποκτήσεις κίνητρο
λες κι ο καθένας κουβαλάει ένα σταυρό για το δικό του θάνατο..

σταγόνες ρέουν νωχελικά κι επάνω στις παλάμες μας
από ιδρώτα λες ή καρδιοχτύπι;
καβάλα σ' ένα σύγνεφο που κοιμήσαμε απ' το δάκρυ μας
συγγράφουμε δια το φιλοσοφίζουν...

Υάκινθος

Να πάμε μια κοντινή βόλτα με τα πόδια
στα γνώριμα γειτονικά σοκάκια σούρουπο

- πρότερον θνητοί -

δυο φιλιὰ δρόμος και τρία τσιγάρα οι ανάσες μας
δυο κολλημένες αγκαλιές που δεν λένε να ξεκολλήσουν

κι έπειτα να επιστρέψουμε
να μυρίσουμε τα περασμένα χρόνια ο ένας στο κορμί του άλλου
που ναυάγησαν

δισεκατομμύρια φιλιὰ τοποθετήθηκαν προσεχτικά σ' ένα στόμα
να του δίνουν τις ελπίδες για το αύριο

να επιστρέφει άλλοτε ολάκερη η αγκαλιά κλεισμένη μέσα σε μνήμες
φρέσκια, σαν φρέσκα τριαντάφυλλα από τον κήπο σου
όποτε ο νους караδοκεί να καταπνίξει το συναίσθημα
και να καταπιεί το δάκρυ..

γιατί αν πραγματικότητα γινόντουσαν τα όνειρα
μισή υπερηφάνεια θα έστεκε αγέρωχη
υψωμένη στο μετέωρο άκρο του Σύμπαντος
και η υπόλοιπη θα έγλυφε ευλαβικά
έρποντας κατάχαμα, στο φρεσκοβρεγμένο χώμα
ικετεύοντας ελπίδα

βλέπεις, είναι πολύ ακριβή αυτή η Ελπίδα
τόσο ακριβή που για να γίνει τ' όνειρο ηλιαχτίδα

-κι όχι σύγνεφο-

θα πρέπει να παλέψεις με τις ύαινες και με τις αστραπές

να χαλιναγωγήσεις ατραπούς καιρούς

και να διασχίσεις τα χιλιόμετρα

σα να 'τανε χυμός πορτοκαλάδα

-μια ρουφηξιά απόγνωσης και πεθυμιάς, αντάμα-

αλλά τι λέω! Παντρεύονται οι θεϊκές οντότητες με τους θνητούς ;

κι απ' ό,τι έχουμε δει ως τώρα στην Ελληνική μυθολογία

θα αποτελούσε μια καταστροφή η ερωτική συναστρία

όσο η Αφροδίτη θα βαστούσε την οργή του Σύμπαντος

απ' τα δεινά της..

λιώνω επάνω αγκιστρωμένος απ' το βλέμμα σου ..λιώνω!

λιώνω γιατί οι θηλυκές οντότητες σπανίζουν στους καιρούς μας

κι όλα, να δεις, πως περιστρέφονται τριγύρω από το σπέρμα

ψυχορραγούν τα σωθικά και φλέγονται τα μάτια..

βλέπεις, στα μονοπάτια που ο καθένας μας μονάχος του βαδίζει

χιλιόμετρα ξοδεύονται με σκάρτη την ελπίδα
τρέχουν τα άλογα στη μάχη, του στρατού του Πελοπίδα
κι ένας στρατιώτης που έκαμε αλαργεμένα όνειρα
ψυχορραγούν κι αυτά μαζί με τη ζωή του..

τι κρίμα να μην υπάρχει η Δικαιοσύνη!
ν' ανοίγει το παράθυρο χαράματα και να σου τραγουδά η φύση
να σου γελάνε μέχρι τα πουλιά έξω απ' το περβάζι
να νιώθεις έτσι ολόκληρος, φρεσκοδικαιωμένος

τα λόγια παραστράτησαν απ' την πορεία του δρόμου κι έπεσαν σε χαντάκι
λοξέψανε κι οι λέξεις στο χαρτί και παραστράτησαν
τα μάτια σου με γέμισαν ελπίδες και ξεστράτισαν
σα τους καιρούς που αγύριστα χαθήκαν με το κρίμα...

Υεμένη

Όχι άλλα μουσκεμένα σεντόνια, όχι άλλα χυμένα ανείπωτα δάκρυα
όχι άλλα χαμένα χρόνια, όχι άλλα χαμένα "σ' αγαπώ"
όχι άλλες ξενυχτισμένες αγκαλιές που μαραζώνουν στη γωνία σε κάθε
.."περίμενε"

τώρα είναι η ευκαιρία να ειπωθούν τα δεδομένα "θέλω"
τώρα είναι η ευκαιρία να ξενυχτήσουμε αντάμα..

τώρα σε περιμένω, όχι αύριο! τώρα θα περιμένω...

Υάκινθος

Μια ρουφηξιά και το τσιγάρο που λιώνει στη ματιά σου
γίνεται ένα με το σώμα η καύτρα και καίει τα πνευμόνια
μακάρι να σταμάταγα το χρόνο στα ρολόγια
ν' ακούμπαγα τα χρόνια μου στα θεϊκά μαλλιά σου
να άπλωνα στο στήθος σου και να έμενα αιώνια..

Τι κρίμα να μην υπάρχει η Δικαιοσύνη!
παντρεύονται οι θεϊκές οντότητες με τους θνητούς ;

βλέπεις, είναι πολύ ακριβή αυτή η Ελπίδα
τόσο ακριβή που για να γίνει τ' όνειρο ηλιαχτίδα

-κι όχι σύγνεφο-

εκατοντάδες δάκρυα, εκατοντάδες πειρασμοί

εκατοντάδες άλλα αστέρια στο στερέωμα

θα καρτερούν για να φιλέψουν λίγο Έρωτα

κι αυτά θα ψάχνουν δίχως άλλο αφορμή για να διαλύσουνε το όνειρο

ικετεύοντας ελπίδα

-τόσο ακριβή, που λες!-

Χορωδία

*Και τα πλακόστρωτα πλημμυρισμένα στις συνοικίες
ρόδα κι αρώματα, παραθυρόφυλλα και μελωδίες
χιλιάδες χρώματα να ντύνει ο έρωτας τα ζώα της πλάσης
ροζ τα κυκλάμινα, μοβ τα γεράνια, σιελ της θαλάσσης*

*μια Αφροδίτη να γελά από γνωστή κακία και δόλο
τόσες κραυγές πάνω στα στήθη της, με μαρκαδόρο
μήτε του έρωτα ένας ψίθυρος ν' ανθεί λουλούδι
νιότη που χάθηκες σπείρε με στίχους ένα τραγούδι*

*τοίχοι που γκρέμισαν, θύμησες πέρασαν και νοσταλγίες
γίναν πολύβουες των προαστίων οι νέες πλατείες
πλάι στον υπόκοσμο κάνει παρέα η ζήλια κι η έχθρα
κι από τα κόκκινα ρόδα που σβήσαν τον έρωτα μέτρα*

*μια Αφροδίτη να γελά από γνωστή κακία και δόλο
τόσες κραυγές πάνω στα στήθη της, με μαρκαδόρο
μήτε του έρωτα ένας ψίθυρος ν' ανθεί λουλούδι
νιότη που χάθηκες σπείρε με στίχους ένα τραγούδι...*

Υάκινθος

*Το σούρουπο σε είδα να διαβαίνεις
μελιά τα μάτια με διόπτρες και χρυσά μαλλιά
κοσμήματα στο πρόσωπο, οι βολβοί*

*στρατιώτες σβήνουν απ' του έρωτα τα λάθη
νεκρούς γιομίζουν οι αυλές σαν τους πατείς
κι ουλές στα μάγουλα θυμίζουνε πως ήρθες
πως πέρασες, προσπέρασες κι απήλθες*

Τί με κοιτάς;

-εσύ γεννάς τον κόσμο-

Εσύ τον καταστρέφεις και τον φτιάχνεις, στην αρχή

- πρότερον θνητοί -

εσύ οδηγείς την πλάση στο ξημέρωμα
σβήνεις τ' αστέρια, στον ουρανό βάζεις φωτιές

εσύ παγιδεύεις μετεωρίτες, φλεγόμενους
που πάλλονται στην ευθεία της ματιάς σου
στις πιο ψηλές του κόσμου, καταλήγουν
τις πιο απρόσιτες του ονείρου, κορυφογραμμές

Τί με θωρείς;

-εσύ γεννάς τον κόσμο-

Εσύ είσαι πλάσμα του Θεού, εγώ ο θνητός σου
ο διάολός σου που σε θρέφει με των στίχων τις τροφές
εγώ πιστός κι ο αυλικός σου, ίσως ο άλλος εαυτός σου
άλλες φορές κυρίαρχός σου, ένας προστάτης Κύριός σου
ένας αφέντης, που τον γέννησε το χθες

Τί με κοιτάς;

με παρασύρεις, με πονάς
χάνω το έδαφος στα πόδια κι εσύ γελάς
κι ακούω ακόμα τη φωνή σου, την πνοή σου
μέρες και νύχτες, η εντολή σου

“Να μ’ αγαπάς απλά! Απλά να μ’ αγαπάς
κι όπου θα πάω θ’ ακολουθάς
Αρκεί να μ’ αγαπάς...”

αρκεί ένα χάδι, να μ’ αλλάξει σε θηρίο
με νύχια λύκου να ξεσκίζω εραστές
και πριν προλάβουνε γυναίκα να σε κάμουν
θα τρώω τις κόκκινες, αδύναμες, φτωχές τους τις καρδιές

σε πλήγωσα μου λες...

Αφηγητής

Δε ζητώ τίποτα περισσότερο σήμερα.

Λυπήσου με.

Αρκεί μονάχα μια γραμμή του μολυβιού σου, σαν απάντηση.

Η ευθεία γραμμή θα σημαίνει πολλά.

Η τελεία θα αποκλείει το παραπάνω ενδεχόμενο.

Τόσο απλά.

Άλλαξα κάποιες από τις συνήθειές μου το τελευταίο διάστημα.

Δοκίμασα να απαλλαγώ από εκείνο το μαύρο μαρκαδοράκι που έσταζε
κάργα μελάνι, λες και πότιζε με μαυρό-χρωμα τα χωράφια.

Νιώθω ξένος στον τόπο μου, αλήτης στη γειτονιά μου.

Νιώθω παρείσακτος στο σπίτι μου.

Είναι γαλάζια τα μάτια του Θεού απόψε και καστανόχρωμα τα δάκρυα.

Τα σύννεφα λευκά.

Είναι πολύχρωμο το φεγγάρι σήμερα, μάτια μου.

Σου' λεγα λοιπόν, για το γαλάζιο της θάλασσας και τ' ουρανού.

*Για τα μπορντό τριαντάφυλλα, που μαδάνε τα πέταλά τους μόλις τα
φορέσεις στο χέρι.*

Σου 'πα για το κόκκινο του πάθους και του έρωτα;

Ούτε λέξη!

*Πέρασε ο έρωτας, έσβησε το πάθος κι έμεινε μια αλήθεια να θυμίζει την
αλήθεια σου.*

Πιάστηκε το χέρι απ' το γράψιμο. ..Αλήθεια;

Έλα να μου το γιατρέψεις.

Με το μασάζ και τη βοήθεια της ομοιοπαθητικής.

Έλα να με γιατρέψεις.

Μ' ένα φιλί απ' τα χείλη σου, μια φλόγα απ' την πνοή σου.

Το χάδι απ' τα χεράκια σου, τ' αχτένιστα μαλλιά.

Έλα να με πονέσεις.

Χάθηκε σαν τ' αγέρι, πάνω απ' τη θάλασσα του Μαραθώνα, η αγαπημένη.

Λίγο πιο πέρα απ' τον Τύμβο.

Τα μάτια της δεν είναι γαλανά, μα είναι θάλασσες.

Τα χείλη της δεν είναι πορφυρά, μα είναι άσβεστα πάθη.

Κοίτα με!

Γιώργος Κόκκινος

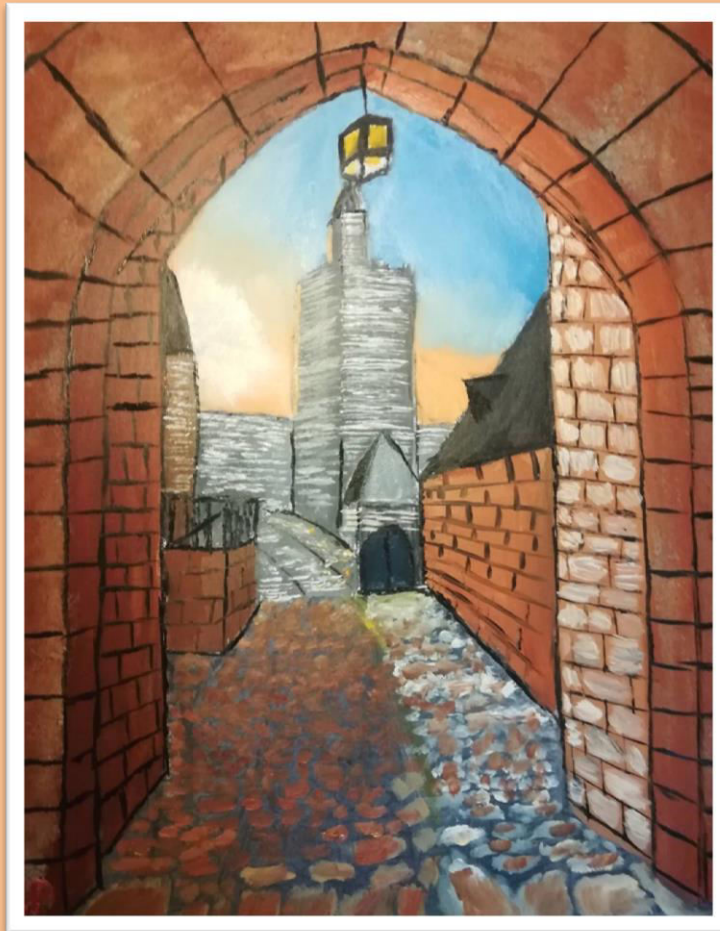
Ένα βλέμμα σου, έτοιμο να με πνίξει στα γαλανά σου κύματα.

Καράβι έτοιμο να ναυαγήσω, να τσακιστώ.

Φίλα με!

Σκαρί δαρμένο απ' τα κύματα, με τους ιστούς σπασμένους και τα πανιά

λυτά...

Ε' ΣΚΗΝΗ

Αφηγητής

Τον χάρο που έρχεται από μακριά θα τον προϋπαντήσω
θα τον καλέσω εδώ σιμά μου να καθίσει
να τον κεράσω τσικουδιά και μέλι, να γλυκάνει ο πόνος
κι όταν στερνά με χαιρετίσει
όταν ζητήσει την ψυχή να πάρει πίσω
θα τον ρωτήσω μόνο ετούτο, αν γνωρίζει τι απόγινε η πρώτη μου αγάπη

κι αν λάμπουνε τα μάτια με χαμόγελα στο στόμα
για το μέρος που κοιμούνται οι νεκροί, θ' αποχωρήσω
κι αν μαύρισαν τα μάτια απ' το κλάμα κι απ' το δάκρυ τόσα χρόνια
μια τελευταία χάρη θα ζητήσω
να την κεράσω ένα φιλί στο στόμα πριν να σβήσω

να πιώ χρυσάφι απ' τα χείλη της
δροσιά απ' τη ματιά της
τον ήλιο απ' τα χέρια της, τ' αστέρια τα λευκά
και μία τρίχα απ' τα μαλλιά θα πάρω φυλακτό για το ταξίδι

τον χάρο που έρχεται από μακριά δε τον φοβάμαι
φοβήθηκα στη σύντομη ζωή μου, κάποιους λύκους που μου τρώγαν τα
συκώτια

και κάτι τσοπανόσκυλα, προστάτες λέει του εαυτού μου
μηδέ τον κεραυνό φοβήθηκα που έπεσε εμπρός μου
μηδέ στο θάλαμο του ιατρείου, όσο αίμα μου κι αν έχασα

εδώ, έχασα όλη τη ζωή μου να φωνάζω
μα φαίνεται η φωνή μου ήταν δίκαιη και άσχημη
σαν άλλωστε κι οι μέρες που περάσανε
τάιζα λύκους και μου γλύφανε τα χέρια τόσα χρόνια
τάισα ανθρώπους και μου σχίσαν την καρδιά
κομμάτι-κομμάτι ξεσκίστηκαν τα σωθικά μου
ώσπου βαλάντωσα απ' το κλάμα

κι ονειρεύτηκα έναν ξέγνοιαστο παραμυθένιο κόσμο να με βάλω

ένιωσα μόνο τη χαρά, όσο τα χέρια της κρατούσανε τη μέση μου
κι από τα χείλη της άκουγα πρώτη φορά το "σ' αγαπάω"

μα φαίνεται και τούτο ήταν μι' αλήθεια που δεν κράτησε

-ποιος άλλωστε αρέσκεται ν' ακούει την αλήθεια;-

κανείς, μα το Θεό! Στο ίδιο παραμύθι ζούμε όλοι

και κάποια ώρα που ο χάροντας διαβαίνει το κατώφλι μας

- πρότερον θνητοί -

τσιμπάμε το κορμί μας για να διώξουμε το όνειρο...

Υάκινθος

Αγαπημένη μου μαμά

σου γράφω αυτό το γράμμα από ανάγκη να μιλήσω
ξέρεις..

ο γιος σου δεν τα περνά καλά, μα εσύ δε θα το μάθεις!

εσύ πάντα με κοίταγες στο πρόσωπο, να καταλάβεις
στο γέλιο μου με μάθαινες, στο κλάμα με πονούσες
τα χείλη μου τα διάβαζες χωρίς να βγάλουν λέξη

κι όταν έπαυα στα μάτια να σε βλέπω, απορούσες

-τι να 'χω φταίξει;-

κι αν πέρασα πολλά, τα ξέρεις, τί να σου λέω τώρα
μπορεί την αγκαλιά να τη στερήθηκα όταν την είχα ανάγκη

- μα πες μου εσύ, πόσα άλλα δεν στερήθηκα; -

κουφάρι άδειο προχωράει το σώμα μου
τα αισθήματά μου κέρναγα, τα χρόνια πριν περάσουν
κι απάνω μου πατήσανε, τα λιώσανε! μαμά μου

μπορεί να έλεγες καμιά φορά πως να φυλάω το στόμα
τα λόγια που ξεστόμιζα, να πρόσεχα
τις λέξεις που έλεγα μ' οργή και σπαραγμό
να τις κατάπινα, καλύτερα...

και φτάνω εδώ για να σου γράφω πως πονάω
μα όχι για τους τρόπους και τον εγωισμό μου
ούτε για τον ιδιόρρυθμο δικό μου χαρακτήρα

για την ευαισθησία που επέδειξα πονάω, μαμά
και τις πληγές στα σπλάχνα που μετράω
όλα τα όνειρα, καδράκια σ' ένα ατσούμπαλο δωμάτιο
που η σκόνη βασιλεύει!
και οι μισθοί μου όλοι, άχρηστα βιβλία και χαρτιά
που λένε όλα για τον έρωτα

τα λόγια μου στερεύουν κάπου εδώ, μη σε κουράσω και μου κλάψεις
το γράμμα ετούτο θα έλεγα, ποτέ του να μη φτάσει ως τα χέρια σου
αφού κι εσύ τα 'χεις περάσει...

είναι στιγμές που ξαφνικά γίνεται τόσο πιο σκληρή αυτή η ζωή
που αναρωτιέμαι τελικά, σε τι έχω φταίξει;

μα αυτό το χέρι είναι άτυχο και σφάλματα έχει πράξει
κι εκεί που πιάνεις ουρανό, τα έχεις χάσει...

Χορωδία

Μια άδεια νύχτα δίχως φεγγάρι

κι ένα αστέρι. Εσύ!

έτσι αρχίζει η ζωή να τουμπάρει

κι έτσι με φόρα κυλάν οι καιροί

πέτρες οι ώρες, τρέχουν στο δρόμο

βότσαλα μπλε και κοχύλια καφέ

φύκια στα μάτια, για παρωπίδες

φόρτσα τις μνήμες να πάμε στο χθες

κι είναι που γράφω ακόμα για σένα

λέξεις που είπαμε για κολατσιό

φάγαμε πίκρες, δάκρυα ήπιαμε

στα χείλη ο ένας του άλλου, πιστό

κι ένα χαμόγελο κάπου που έσκασε

σαν καταιγίδα πριν την βροχή

μπόρα που ξέσπασε, φλόγα που άναψε

Γιώργος Κόκκινος

ήλιος που κάλυψε τις ενοχές

φταίω, μου φταις! κλαίω, μου κλαις!

γέλα, γελάω! σε προσκυνάω

δες! σε φιλάω

κι αμέσως με θες...

Υάκινθος

Μύρισε θάνατο η αγκαλιά μου, σιωπή παντού

μαύρο τσιγάρο, πικρός καφές

ίδιο το πένθος να μοιάζει στο χθες

πέθανε ο έρωτας, πες μου γιατί

φταίξαμε κάπου, καρδιά μου ορφανή;

εμείς δεν τρέξαμε πάνω στις ράγες;
και το πουλί στην παλιά σκαλωσιά
πέταξε ανάποδα, αχ! και κρεμάστηκε
κλαίει μανούλα μου, μαύρο το δάκρυ του
άγριο το κλάμα αυτού του οiwονού
πώς περιμέναμε, άκου μανούλα μου
μες τα θεμέλια μιας φυλακής

τον ερχομό του λοιπόν περιμέναμε
του πελαργού να μας φέρει αγάπη
κάπου την είχαμε, κάπου την χάσαμε
ή την ξεχάσαμε μες το ντουλάπι;

την αγαπώ, την αγαπώ, θα το φωνάζω
όλη τη δύναμη κι όσο θα ζω
μέχρι τα μάτια μου να με προδώσουν
μέχρι το φως μου να χάσω κι εγώ

με αγαπά, με αγαπά, να το φωνάζει
με μια φωνή που δε φοβάται να ουρλιάζει
κι αυτά τα δυο τα σ' αγαπώ να ενωθούνε

πάνω στο τζάκι που έκαμε στάχτη ετούτη η αγάπη

σπάσαν μανούλα μου, κούπες οι αγάπες
και τα κομμάτια μας πρέπει να βρούμε
χτύπησε ο χάρος την πόρτα να βγούμε
μα τον τρομάξαμε με μια ματιά

την αγαπώ, την αγαπώ, θα το φωνάζω
όλη τη δύναμη κι όσο θα ζω
μέχρι τα μάτια μου να με προδώσουν
μέχρι το φως μου να χάσω κι εγώ

κουνώ το χέρι και χαϊδεύω τα μαλλιά της
έχει την όψη μιας νεκρής μα δε με νιώθει
αυτή στα μάτια μου ζωγράφιζε πορεία
και στο χαρτί μ' ένα μολύβι τριαντάφυλλο
έγραφε Εμάς, το σ' αγαπώ, την ευτυχία

σε μια γαλάζια οροφή, σ' ένα κερι
σ' ένα αστέρι είχε κρεμάσει τη ζωή μας
και για εικόνισμα μια σέπια κοινή φωτογραφία

αντίο ζωή, μα δεν αρκεί να σε φωνάζω με συνθήματα;

πάθος, φιλή, ζεστή αγκαλιά, μια ροζ καρδιά

ζωγραφισμένη με μαγεία, αντίο Υεμένη

έτσι φαινόταν η αγάπη μας στην τελική ευθεία

τρόμαξε ο χάροντας και πήγε και κρεμάστηκε

κι εμείς εδώ, εμείς γιατί, πες μου τι φταίξαμε;

μαύρο κρασί, ρέει το δάκρυ από τις φλέβες

μια χαρακιά πάνω στον δείκτη είναι η πένα μας

γράφουμε κόκκινη λοιπόν την ιστορία...

Θεά Αφροδίτη

Κάποτε σε μια μικρή και ήσυχη γωνιά της Αθήνας
σε μια έρημη και απομακρυσμένη περιοχή
άρχισε να κατασκευάζεται ένα καράβι με το όνομα "Αγάπη".
Φτιαχνόταν κομμάτι-κομμάτι σαν πάζλ
με μεσοδιαστήματα χαλάρωσης και ξεγνοιασιάς
με μεσοδιαστήματα προχωρημένης κατάθλιψης και δακρύων
από δύο ανθρώπους που είχαν αποφασίσει για το όνομά του
από το ξεκίνημα του έργου.

Πορεύονταν μαζί και ήθελαν να ζήσουν για πάντα μαζί
ξυπνούσαν μαζί, έτρωγαν μαζί, κοιμόντουσαν μαζί και κατασκεύαζαν
λίγο-λίγο αυτό το πλοίο για να τους μεταφέρει έξω απ' το γνώριμο
και άσχημο κόσμο τους, στα βάθη του παραμυθιού τους.

Τους βρήκαν θύελλες, καταιγίδες, μπουμπουνητά
αλλά ήταν πάντα αγκαλιασμένοι.

Χώθηκαν στα λασπόνερα της βροχής
λούστηκαν από τη γύρη των πεύκων
μέσα στο χιόνι έφτιαχναν χιονανθρώπους
...έπεσαν, χτύπησαν, σηκώθηκαν μαζί

ζέσταιναν ο ένας τα παγωμένα χέρια του άλλου το καταχείμωνα
και το καλοκαίρι έβρισκαν δροσερά μέρη για να γλυτώνουν τον καύσωνα
γемίζοντας παγάκια το μοναδικό κόκκινο ποτήρι που μοιράζονταν.

Έβαζαν τέρμα τη μουσική στα διαλείμματα
πήγαιναν σε συναυλίες και διασκέδαζαν τον καημό τους
και φώναζαν σε όλους, όσους προσπαθούσαν να τους εμποδίσουν
πως αυτό το καράβι θα πετύχει!
...όταν όλοι πίστευαν πως θα βουλιάξει από το πρώτο του ταξίδι.

Μην υπολογίζοντας κανέναν, συνέχισαν τις εργασίες κατασκευής του
ώσπου έφτασε ο περασμένος Αύγουστος να βάλει τέλος σε όλα τους τα
σχέδια...

Υάκινθος

Δροσιά στο παραθύρι μου, μπουμπούκι μου ανθισμένο
ολόδροση αγάπη μου και ρόδο πορφυρένιο
να σε βαστάξω σήμερα μέσα στα δυο μου χέρια
κι αύριο ας πεθάνω πάνω στην αγκαλιά

μ' ένα φιλί του έρωτα χρόνια που περιμένω
μ' ένα πιετό της Άνοιξης, στέρφα μου σιγαλιά
χυμούς από τα χείλη μου, την πίκρα απ' τη ματιά μου
δάκρυ από τα βλέφαρα κι αγέρι στα πανιά

κι ύστερα πλάι στο γόνατο κατάχαμα θ' αράξω
σαν караβάκι ξύλινο που 'φτασε στη στεριά

όλα τα πλούτη που έφεγγαν, του δειλινού τ' αστέρια
τα 'χω μέσα στην τσέπη μου, τα 'χω μες την καρδιά

τώρα τα βράδια λάμπουνε, μάτια μου διψασμένα
η απαρχή του έρωτα, θάλασσες τα φιλιά...

Θεά Αφροδίτη

Τα πνεύματα οξύνθηκαν μεταξύ τους
διαφωνώντας για στοιχειώδη πράγματα που είχαν να κάνουν με την πορεία
και την ασφάλεια αυτού του καραβιού στο μέλλον
ενώ στο μακρινό παρελθόν μόνο αυτό δεν τους ένοιαζε.

Ο ένας εκ των δύο αποστάτησε ξαφνικά από τις εργασίες κατασκευής του.

Εγκατέλειψε τον άλλο δημιουργό μόνο
απαιτώντας την ανεξέλεγκτη προσωπική του ελευθερία
χωρίς να τον ενδιαφέρει πλέον η τύχη του πλοίου της "Αγάπης".
Ο άλλος νιώθοντας τόσο αδικημένος και προδομένος
προσπαθούσε ματαίως με χίλιους δυο τρόπους να πείσει
πως έπρεπε αυτό το καράβι να αποπλεύσει για το παρθενικό του ταξίδι
μεταφέροντας μέσα του την Αγάπη και την Ελπίδα
σε άγνωστες και μακρινές θάλασσες, εφόσον ο προορισμός του
ήταν το μόνο που δεν τους ένοιαζε.

Έτσι το πλοίο αυτό δεν κατάφερε να ολοκληρωθεί ούτε μέχρι σήμερα

κι έμεινε μισοτελειωμένο στην Αθήνα
με γραμμένο πάνω του το όνομα “Αγάπη”
μιας και η καλλιτέχνης που φιλοτέχνησε το όνομά του, τράπηκε σε φυγή.
Τι τραγική ειρωνεία...!

Υάκινθος

Κουνώ το χέρι και χαϊδεύω τα μαλλιά της
έχει την όψη μιας νεκρής μα δε με νιώθει
αυτή στα μάτια μου ζωγράφιζε πορεία
και στο χαρτί μ' ένα μολύβι τριαντάφυλλο
έγραφε Εμάς, το σ' αγαπώ, την ευτυχία
αντίο ζωή, μα δεν αρκεί να σε φωνάζω με συνθήματα;
πάθος, φιλί, ζεστή αγκαλιά, μια ροζ καρδιά
ζωγραφισμένη με μαγεία, αντίο Υεμένη

έτσι φαινόταν η αγάπη μας στην τελική ευθεία
τρόμαξε ο χάροντας και πήγε και κρεμάστηκε
κι εμείς εδώ, εμείς γιατί, πες μου τι φταίξαμε;

μαύρο κρασί, ρέει το δάκρυ από τις φλέβες
μια χαρακιά πάνω στον δείχτη είναι η πένα μας

γράφουμε κόκκινη λοιπόν την ιστορία...

Αφηγητής

Αγαπημένη μου

αισθάνομαι την ανάγκη, έπειτα από τόσο καιρό και αφού η επικοινωνία μέσω των ποιημάτων μας είναι η μόνη λύση επικοινωνίας που απέμεινε, να έρθω σε επαφή μαζί σου. Πρώτα για να μάθω τι κάνεις κι αν είσαι καλά. Έχω καιρό να μάθω νέα σου, σου θυμίζω ότι εσύ θέλησες να διακόψουμε τελείως την επικοινωνία που είχαμε και φρόντισα να συμβάλλω σ' αυτό με το να μην απαντώ στα μηνύματά σου.

Υποθέτω πως έχεις χαράξει νέους δρόμους στη ζωή σου. Πίστεψέ με, αισθάνομαι τα ίδια. Δεν σε ξεπέρασα, δύσκολα θα σε ξεχάσω, πάντα θα σε θυμάμαι όπως σε γνώρισα και σε καμιά περίπτωση δε θα ήθελα να σε συναντήσω διαφορετική στο μέλλον.

Ο χρόνος και ο καιρός περνάνε μικρή μου, ανεπιστρεπτί.

Νομίζω έχω να σε δω από κοντά από την Πέμπτη στις 9 του Αυγούστου και σε τρεις μέρες έχουμε 1η Νοεμβρίου. Χειμώνιασε!

Θα ήθελα κάποια μέρα να συναντηθούμε, έστω στα κρυφά απ' όλους.

Για κανέναν δε θέλω να ξανακούσω και κανέναν δε θέλω να ξαναδώ στα μάτια μου, εκτός από σένα. Δε φοβάμαι εσένα ούτε κανέναν, μόνο φοβάμαι πως θα φτάσουν δάκρυα στα μάτια μου, όπως κυλάνε και τώρα ακόμα στα βλέφαρα που γράφω αυτές τις γραμμές. Σε πεθύμησα και ο πονοκέφαλος που μου δημιουργούσε η αγάπη σου δεν πέρασε ακόμα. Αντιθέτως πέρασα από ένα κρουολόγημα που με ταλαιπώρησε τούτες τις μέρες κι ακόμα τσούζουν τα μάτια μου και φτερνίζομαι ώρες-ώρες.

Θα λυπόμουν που δε θα μπορούσα να σ' έχω και πάλι στην αγκαλιά μου.

Μου 'λειψε...

Και η αγκαλιά σου, και τα φιλιά στο στόμα, και τα ερωτικά μας λόγια στο παγκάκι.

Μου 'λειψε το πρωινό καλοκαιριάτικο ξύπνημα δίπλα στο κορμί σου. Μη με ρωτήσεις αν είμαι καλά. Κλαίω. Όχι μόνο γιατί έχασα εσένα. Είμαι μόνος και υποφέρω. Κι αν έχεις σταματήσει να μ' αγαπάς μ' εκείνη την αγάπη που ένιωσα στο πετσί μου, δεν σου κρατώ κακία.

Έχω να δω τα μάτια σου από τις 9 του Αυγούστου. Κι εσύ το ίδιο.

Αύριο με περιμένει μια δύσκολη μέρα...

Υάκινθος

Να 'σουνα εδώ, μα όχι πεθαμένη

να σε φυλάω σαν εικόνισμα στα στήθια

και να γεμίζω τη ζωή μου παραμύθια

πως θα γυρίσεις μου έταζες τα βράδια

να 'σουν εδώ για να γεμίζω το πρωί

εγώ σου τα 'λεγα μα βιάστηκες να φύγεις

πήρες τ' αστέρια σου στις τσέπες για φλουριά

να 'σουνα εδώ, μα όχι πεθαμένη

να μου εξηγούσες του φευγιού τα μυστικά

τα χέρια μου έζωσαν το στήθος μουδιασμένα
κρύο το βράδυ στο παγκάκι της χαράς
εγώ σου τα 'λεγα μα θέλησες να φύγεις
μαύρο τα χτύπησε πουλί της λευτεριάς

φυσά, αστράφτει και βροντά
πάμε να πιάσουμε τον κεραυνό απ' τα μαλλιά
στην τσέπη έχω ένα πεντάευρο ορφανό
το φύλαγα για παγωτό
σαν σε γνωρίσω να σου τάξω

φωτογραφία βιαστική και σε γαλάζιο φόντο
κίτρινη σέπια απόχρωση οι στιγμές μας
πάτα το 'κλικ' στην αστραπή να ονειρευτούμε το "γαμώτο"
που δεν προκάναμε να δούμε τις πληγές μας...

Αφηγητής

Δε μου άφησες μυαλό να γράψω για τίποτα.

Το πήρες όλο μαζί σου, φεύγοντας.

Κάποτε οι μοναχικές μου σκέψεις, ξεμυτούσαν τα μεσάνυχτα
και έκαναν πάρτι ολόγυρά μου, ιδιαίτερα τα Σαββατοκύριακα και τις αργίες.

Τροφοδοτούσαν το χαρτί με λέξεις απόγνωσης

γραμμένες με έντονο μαύρο μαρκαδόρο για να τονίζονται οι αλήθειες μου.

Οργή, θυμός, αγανάκτηση.

Αποτύπωνα τη μοναξιά.

Στερημένες ορέξεις απ' τον ανεκπλήρωτο έρωτα
και το ίχνος απ' τη μύτη του μολυβιού να βγαίνει στις επόμενες σελίδες
πριν ακόμα λερωθούν. Μακρόσυρτες προτάσεις
διαλέξεις χωρίς νόημα και σκοπό για το ανέφικτο της απεραντοσύνης.

Κι αν περιέγραφα εμένα με τις ακραίες απόψεις μου
κι αν έγραφα για τις επιθυμίες και τις ανάγκες
ούτε από σένα δεν κατάφεραν να γίνουν αντιληπτές, ούτε από κανέναν.
Δε θα τολμούσες ποτέ να ρωτήσεις, αν βρήκα άλλη να σ' αντικαταστήσει.
Μα κι αν ακόμα με μελετήσεις καλά, θα έβλεπες πως το τελευταίο πράγμα
για το οποίο έκανα λόγο στα κείμενα μου, ήταν τα χρήματα.

Η λέξη "χρήματα" σπάνια ερχόταν στο μυαλό μου
Το θέμα στον έρωτα, δεν είναι να καλύπτουμε τις άμεσες σωματικές μας
ανάγκες, μα κυρίως τις ψυχικές επιθυμίες, που δεν αγοράζονται
με όλα τα πλούτη και τα παλάτια του κόσμου, πριγκιποπούλα μου.

Κι αν αυτό άργησες να το καταλάβεις, ίσως ποτέ να μη με γνώρισες τόσο
όσο θα ήθελες ίσως κι όσο θα έπρεπε να με γνωρίσεις.

Μα κάθισα σε προγενέστερη ηλικία και το φιλοσόφησα.

Η Αγάπη, παντοτινή μου αγάπη, είναι το κορίτσι που γνώρισα και μου 'μαθε
τί είναι ο έρωτας...

Υάκινθος

Να μη μιλήσω απόψε για το θάνατο
για τη ζωή να πω, ν' αλλάξει η μέρα..

μη σας κουράζω για τ' αθάνατο νερό
που πίνει ο χάρος για να ζήσει
μήτε για τις ψυχές, τις άφθαρτες
που τρέχουνε γυμνές στην ανθρωπότητα.

Εμείς αγάπη μου, ούτε μι' αχτίδα μίσους
μήτε μια κίτρινη του ήλιου, γελασμένη πως θα ζήσει

σε μια νυχτιά, θα δεις, θα την αλλάξει
είτε ο θάνατος, είτε ο έρωτας που πέταξε
είτε ο έρωτας που γίνηκε αθάνατος στην πτήση

σήμερα πέταξε σιμά μου ένα χελιδόνι
που 'χε τυλίξει όλο το θάνατο στην πλάτη
μαύρη μαυρίλα, πίσσα και σκοτάδι
ούτε η αγάπη, αγάπη μου, να το κρατήσει
μη σιγολιώνει κάθε μέρα όπως περνάει..

πρέπει να σχίσω τα βουνά, τα υψώματα

ν' ανοίξω σήραγγες στον Άδη

πρέπει να τρέξω, σχίζοντας τις θάλασσες

να βρω στα μάτια σου τη χάρη

να πάρω χρώμα απ' το δικό σου το σημάδι

που 'ναι ντυμένο το κορμί και οι αξίες σου..

όσο μακριά είναι τα σύννεφα για να πετάξω

τόσο μακριά θέλω από 'δω, αγάπη μου, να φτάσω

πιο μακριά κι από τα σίδερα που φυλακίζεις την καρδιά σου

μα ήρθε η Άνοιξη, ζωή μου, ήρθε

κι αυτή την Άνοιξη δε θέλω να τη χάσω...

Αφηγητής

Στάχτη δε γίνεται η Αγάπη, αγάπη μου.

Τα όνειρά μας γίναν τα παιδιά μας, που μεγαλώσανε
και φύγαν από δίπλα μας. Εμείς τα γεννήσαμε, όνειρό μου

και τα 'δαμε να χάνονται στην ξενιτιά.

Το γέλιο κι η απύθμενη χαρά που στάζανε τα μάτια μας.

Τα δάκρυα και το κλάμα μας σαν έφτανε η ώρα του δειλινού.

Ο χωρισμός. Η μοναξιά. Η απόγνωση. Η αδυναμία...
Γίναν οι δικαστές και μας δικάσανε με τα ισόβια δεσμά
ο ένας μακριά απ' τον άλλον.
Εγώ σε γέννησα, εσύ μ' ανάστησες.
Γιατί με σκέφτεσαι λοιπόν και τώρα ακόμα;
Στην πρώτη στραβοτιμονιά, ναυάγησε η Αγάπη.
Είναι κομμάτι του έρωτα η Αγάπη και το ξέρεις.
Γιατί κι ο Έρωτας, έρωτά μου, τάχθηκε με το μέρος μας.
Κλάφτηκε, δοκιμάστηκε, θυσιάστηκε
πέταξε ως τα ουράνια, δοξάστηκε, κι έπεσε στη Γη να τσακιστεί.
Δεν είναι επιβήτορας ο Έρωτας, μονάχα ένας Θεός
που νοιάζεται τους ερωτευμένους.
Για τους απανταχού κυνηγημένους της ζωής
τους μόνους, τους απόκληρους, τους προδομένους
που πλέον στο λευκό χαρτί τους, δε φτάνει ένας στίχος ευτυχίας
ή δυστυχίας ν' ακουστεί. Να φωναχτεί σ' όλη την πλάση
μακριά για ν' απλωθεί σ' όλο τον κόσμο.
Δεν έχω πια μυαλό για τίποτα, με πήρες όλο, φεύγοντας...

Ποιητής

Ένα λεπτό από την αστραπή
κι όπως με γλύφει ο κεραυνός στα δέκα μέτρα

- πρότερον θνητοί -

και το καμιόνι τρέχει με διακόσια στην Εθνική
κάτω απ' τη θάλασσα είναι η Άβυσσος
κάτω απ' την Άβυσσο πάτο δεν έχει
μα εσύ γυναίκα
να ζεις σ' ένα σώμα που αιμορραγεί
και γιατρικό άλλο απ' τον έρωτα πού να το βρεις;

Νυχτερίδα

Ξέρεις, κουράστηκα να ζω σε μέρη απόκοσμα
μες τα σκοτάδια, τους καπνούς απ' τα τσιγάρα
- τα μαύρα σάβανα -

είμαι ένας άγγελος που κατοικεί στ' αθώα μάτια σου
που σιγολιώνει απ' τη ματιά σου
καθώς, σκυμμένος στη γωνιά, μετράει λίγο-λίγο
κάθε χτύπο απ' την αγάπη σου...

Συγγραφέας

Τι άλλο πια να πω για μένα; είναι χιλιοειπωμένα. Τα 'παν άλλοι σε μια μέρα
μα στο τέλος κρεμαστήκαν ζωντανοί
άλλος πήρε δηλητήριο να περάσει καθαρτήριο
και στην κόλαση σαν πήγε να εκτελέσει την ποινή

είδε είμαστε ούλοι κι ούλοι, ίσοι κι όμοιοι, αφέντες - δούλοι
κι οι αυτόχειρες παρθένοι στο σκαμνί...

Νυχτερίδα

Και μένουν έρμοι κι ορφανοί οι μελλοθάνατοι
να υψώνουν τη φωνή τους, δειλοί, μπροστά στο θάνατο

μα πέρα κι απ' το θάνατο, τ' ανέφικτο
κι ανέφικτο θα μένει μέχρι κάποιος να το πιάσει
ανέφικτο θα υφίσταται, πριν κάποιος τολμηρός να το προφτάσει...

Ηθοποιός

Στερέψανε τα περιθώρια της υπομονής και της ανάγκης μου
το πάθος κατεβαίνει με ξεκούρδιστες κιθάρες στα υπόγεια πατώματα
κι εγώ ετοιμάζω τις βαλίτσες μου για να κρυφτώ μαζί του...

Τραγουδιστής

Μες την ψυχή, τα σωθικά
μέσα στο νου και τυραννιέται
κυκλοφορεί σα μαστουριά μέσα στο αίμα και πλανιέται
κάθε μου λέξη, συλλαβή, κάθε μου όρθιος στίχος
- κι αυτός έπεσε ένδοξα καβάλα στην ελπίδα -

ηρωικά απόβραδα

που ρήμαζαν στα χνάρια σου, της νιότης μου τα χρόνια...

Οφηλία

Στο σκοτεινό μικρό δωμάτιο ανθίζει ένα λουλουδάκι
κάποιος το βάπτισε Αστέρι, αλλά τ' αστέρια δε τα βλέπει

φυλακισμένο παραμένει χρόνια τώρα, όλο κλαίει
και μεγαλώνει από τις στάλες της τρύπιας οροφής
σα ρέουν ελεύθερες απ' τις σταγόνες της βροχής

στο σκοτεινό μικρό δωματιάκι, λείπει από σήμερα το λουλουδάκι
κάποιος το φώναζε άλλοτε Αστέρι. Τώρα πια λάμπει κάθε νυχτιά...

Συγγραφέας

Φέγγει καλύτερα το σκοτάδι στα μισόκλειστα μάτια μου
γυαλίζει η επιφάνεια του λευκού, που ντύνεται με γαλάζιο
τρέχει απ' τα μάτια το γαλάζιο και γίνεται μπλε της παλίρροιας...

Νυχτερίδα

Κι ειν' η ζωή μια τουφεκιά
που κομματιάζονται στ' αγέρι τα τρυγόνια

Γιώργος Κόκκινος

στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα
συνθλίβονται τα σύννεφα

ίνα δικαιωθεί η αγάπη, θα πρέπει να κοπιάσουμε
καβάλα σ' ένα άτι να γλυτώσουμε τα σύννεφα...

Οφηλία

Βρέχει απόψε ραγισμένες αγαπούλες
καρδούλες κόκκινες, σπασμένες απ' το χρόνο
κορμιά ανέγγιχτα που πόθησαν κορμί
φιλί που πόθησαν τα χείλη και που στέρεψε

κι εγώ εδώ, στημένη σ' άστατη γωνιά
που άμα τη φυσήξει ο αγέρας, θα τουμπάρω

αλίμονο, το ψέμα είναι γιατρός
κι η αλήθεια μια σκληρή αφετηρία
του τρένου κάποιος έρημος σταθμός
μια άδεια, νεκρωμένη πολιτεία...

Συγγραφέας

Κάπου στις άκρες των γραμμάτων

- πρότερον θνητοί -

υπάρχουνε τρίχινες βεντάλιες να σου κάνουν αέρα

μένει ν' αποκοιμηθώ στο πλάι σου.

Στις άκρες, ένας ψεύτης ήλιος κι ένας αλήτης καιρός να γυρνάει

- τα αδικημένα γράμματα του μελανιού μου -

Αφηγητής

Κι ερχότανε το τρένο κι ολοένα
πλησίαζε στην άδεια αποβάθρα
σφιγμένα τα φιλιά της κερασμένα
μα χάρισε στα χείλη μου δυο άστρα

αμέσως φεύγει τώρα από κοντά μου
την είδα να πετάγεται στις ράγες
- αλίμονο, μα τί έζησες καρδιά μου;
σε σκότωσαν του κόσμου οι φονιάδες; -

μια νότα να 'χα ακόμα απ' τη φωνή σου
κρυφή, σα φυλακτό για τα ταξίδια
προσκύνησα τα χνάρια της ψυχής σου
πνοές ζωγραφισμένες σε ποτήρια...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Υάκινθος

-Τα πιο όμορφα όνειρα, γίνονται όταν επιστρέφεις στην πραγματικότητα-

*Βαδίζοντας αμέριμος στα σκοτεινά σοκάκια
σκεπτόμενος τα χρόνια μου που αλήτικα θρηγούν
αναλογίζομαι συνέπειες και καταστάσεις λήθης
που χάθηκαν στο διάβα των καιρών και αιμορραγούν*

έφυγαν χαμένες χίλιες τετρακόσιες μέρες
και δύο χιλιάδες ώρες μιας θολής
και αστίλβωτης παιδικότητας...

το όνειρο μου κόκκινο και το δικό σου γκρίζο
μ' ακόμα μες τη σκέψη μου εσένα ζωγραφίζω
σου βάζω χρώματα χρυσά, πέφτω ξανά στη λήθη
κι ανθίζει μέσα σ' όνειρο αυτό που χρόνια λείπει

μα το παιδί της μνήμης μου νεκρό, χαμογελά
ξαναγεννά τα όνειρα και διερευνά τις λέξεις
κι απ' όσα λάθη κάναμε, με δυο λευκά φτερά
στα πάθη του Μεσαίωνα τρέχεις ξανά να παίξεις

έφτασα ανέραστος και μήτε αγαπημένος
να κουβαλώ της προδοσίας τη γλύκα
την πικρή γεύση της νιότης στα μαλλιά μου...

ξεμείναμε από έρωτες και δεν υπάρχει το μοντέλο
δώστε την πένα στον γραφιά να καταγράψει την αγάπη
γεμίσαμε τις τσέπες μας από σκοτάδι τέτοιο
που καταπίνει και θεριό σα θα χαθεί η καρδιά του

μα το παιδί της μνήμης μου νεκρό, χαμογελά
ξαναγεννά τα όνειρα και διερευνά τις λέξεις
κι απ' όσα λάθη κάναμε, με δυο λευκά φτερά
στα πάθη του Μεσαίωνα τρέχεις ξανά να παίζεις...

-Τα όνειρα, είναι τα ξώφτερνα της φαντασίωσης- *

1). Στον επίλογο συνεισέφερε η Σπυριδούλα-Υρώ Γιολδάση

2). * ο στίχος είναι του ποιητή Σπήλιου Παπαγιαννόπουλου† (1944 - 2008)

και αποτέλεσε σχόλιό του στο stixoi.info στις 17/12/2004

3). οι στίχοι στις σελίδες 141 - 143 έχουν γραφεί με τη συμμετοχή μέλους του stixoi.info στις 06/02/2011

ΤΕΛΟΣ

Επιλογικό Σημείωμα

~~

Πιστεύοντας ότι έλειπε από τον χώρο μια ποιητική εργασία σε μορφή θεατρικού έργου – γιατί η σειρά Πρότερον Θνητοί δεν είναι ποιητική συλλογή, αλλά αποτελεί μια πειραματική εργασία με τη μορφή θεατρικού έργου σε πράξεις όπου προκύπτει σαφώς η πλοκή με στοιχεία δραματουργίας – σταχυολόγησα πολύ προσεκτικά στίχους μου και προσωπικές γραπτές καταθέσεις από ποιήματα, στιχουργήματα και κείμενα του παρελθόντος (που χρονολογούνται από το 2005 μέχρι το 2019) – κανένας νέος στίχος ή κείμενο δεν δημιουργήθηκε για τις ανάγκες παρουσίασης αυτής της σειράς – έτσι ώστε να μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τις ανάγκες μιας θεατρικής παράστασης μέσω της ποιητικής δημιουργίας. Εξαιτίας της προσεχτικής διαλογής στίχων από το παρελθόν άλλωστε, δε θα μπορούσε να αφαιρεθεί κανένα μικρό ή μεγαλύτερο κομμάτι του έργου, εφόσον αυτό θα αποτελούσε κενό στην γνωριμία μας με τους πρωταγωνιστές του και τα πρόσωπα που απαρτίζουν την ιστορία.

Για παράδειγμα, πρόσεξα πολύ έτσι ώστε η μετάβαση μεταξύ των εποχών που εναλλάσσονται να γίνεται στην υπόθεση μέσω των διαλόγων, δηλαδή το πέρασμα των ετών από εποχή σε εποχή και από χρονιά σε νέα χρονιά (για να εξυπηρετεί την ιστορία), αλλά και να συμβαίνει ομαλά.

Τόσο η χορωδία δε, που προλογίζει τα γεγονότα που θα επακολουθήσουν στο δράμα και την εξέλιξη της ιστορίας, όσο και ο αφηγητής που – ως το άλλο πρόσωπο του Υάκινθου – δημοσιοποιεί αυτά που νιώθει ο πρωταγωνιστής, αλλά στην πραγματικότητα δεν μας αποκαλύπτει ποτέ ο ίδιος ο Υάκινθος, παρά τα αφήνει να εννοηθούν μέσω του αφηγητή, είναι όλα τοποθετημένα κατά τέτοιο τρόπο στο έργο για να ακολουθεί από τους διαλόγους η πλοκή ομαλά.

Οι φωτογραφίες από πίνακες του Γιάννη Στέλιου Παππά που στολίζουν τα τέσσερα μέρη, έχουν τοποθετηθεί σε συγκεκριμένα σημεία έτσι ώστε να υπάρχει απαραίτητα παύση χωρίς να αλλάζει η πράξη, άρα και η σκηνική παρουσία των προσώπων του έργου. Τοποθετήθηκαν για τις ανάγκες της εναλλαγής των εποχών ή των ετών ή για τις προσθήκες άλλων προσώπων στο έργο πέραν των πρωταγωνιστών του.

Η εκτενής εισαγωγή του Α' μέρους του Πρότερον Θνητοί καθώς και ο μακροσκελής επίλογος με τον οποίο κλείνει το Γ' μέρος της τριλογίας, δημιουργήθηκαν έτσι ώστε να μην αποτελέσουν ζωντανή σκηνική παρουσία σε ενδεχόμενη θεατρική μεταφορά του, αλλά βιντεοσκόπηση σε εξωτερικούς χώρους και προβολή αυτών των τμημάτων ως ταινία, πριν και μετά την ζωντανή εκτέλεση του έργου κατ' αντιστοιχία. Επιπλέον, προσπάθησα έτσι ώστε να περνάνε κάποια κοινωνικά μηνύματα μέσα από το έργο τουλάχιστον με τα δευτερεύοντα πρόσωπα αν όχι με τους ίδιους τους πρωταγωνιστές του, όπως συμβαίνει με τον Ποιητή στο Β' μέρος της σειράς καθώς και με τα πρόσωπα του καφενείου στην Β' πράξη του τρίτου μέρους της ιστορίας.

Αν υποθέσουμε ότι αυτό το έργο (που τονίζω πάλι είναι πειραματικό) μπορεί να ανταποκριθεί στις ανάγκες μιας σύγχρονης κοινωνίας μέσα από τις σκέψεις, τις δράσεις και τις αποφάσεις των πρωταγωνιστών του, ίσως θα λέγαμε με βεβαιότητα πλέον ότι μπορεί να βοηθήσει στην πρόληψη από κακούς οιωνούς στην προσωπική μας ζωή, αλλά και στο να αναθεωρήσουμε τυχόν δεδομένες και πάγιες αντιλήψεις μας προς όφελος ημών και του κοινωνικού μας περίγυρου.

Στο προτελευταίο μέρος κι ενώ ο Υάκινθος με την Υεμένη γνωρίζουμε ότι έχουν χωρίσει εδώ και μια δεκαετία συνεχίζοντας ο καθένας τους με

διαφορετικό τρόπο τη ζωή του, επανασυνδέονται μετά την απρόσμενη συνάντησή τους.

Με το πρώτο βιβλίο της σειράς, που ουσιαστικά είναι μια ελεγεία για τον Έρωτα, ξεκινάει μια περιπλάνηση στα γνωστά ή άγνωστα μονοπάτια των ερωτικών σχέσεων, τα χνάρια αν θέλετε μιας αισθηματικής ιστορίας που διαιωνίζεται μέχρι το φυσικό τέλος των πρωταγωνιστών του.

Στο δεύτερο μέρος της σειράς, τα πρόσωπα της ιστορίας ψάχνουν για το νόημα της Ζωής αφουγκραζόμενοι τον παλμό της εποχής τους, στις ιστορίες που δημιουργούνται από τους μύθους και με την αστείρευτη ανάγκη για δημιουργία προσωπικών τους καταθέσεων σε στίχους και τραγούδια.

Στο τρίτο μέρος δε, που αποχωρίζονται ο Υάκινθος με την Υεμένη διαλύοντας έτσι τα όνειρα και τις προσδοκίες μιας παντοτινής αγάπης, οι δευτερεύοντες χαρακτήρες στο καφενείο, συνηγορούν με τον δικό τους τρόπο πως η ζωή δεν τα φέρνει πάντα όπως κανείς είχε προβλέψει.

Διαβάζοντας την τελευταία συνέχεια του έργου, που εξελίσσεται ακριβώς όπως εξελίσσεται η ζωή μας, ίσως διαπιστώσετε ότι βρίσκονται κάπου κρυμμένα αυτά τα μικρά ψήγματα ευτυχίας που περιμένουμε όλοι.

Για τις ανάγκες του έργου αλλά και τις ανάγκες της ρίμας, δανείστηκα μόνο το όνομα, όχι όμως την χάρη και τον χαρακτήρα της Οφηλίας, του Σαίξπηρ.

Για την στήριξη στη δημιουργία της σειράς αλλά και την διάθεση των βιβλίων ευχαριστώ θερμά την ιστοσελίδα [eBooks4Greeks](http://eBooks4Greeks.com). Για τους πίνακες που έντυσαν τα τέσσερα βιβλία της σειράς, τον Γιάννη-Στέλιο Παππά.

Για τις φωτογραφίες που χρησιμοποιήθηκαν στο ένα από τα βιβλία, ευχαριστώ από καρδιάς για την προσφορά αλλά και την επιμέλειά τους, την Μαρία Παρασκευοπούλου.

Γιώργος Κόκκινος

ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΘΝΗΤΟΙ V

Μάρτιος - 2019

Λίγα συνοπτικά λόγια για το έργο Πρότερον Θνητοί

~~

Η ιδέα του Πρότερον Θνητοί γεννήθηκε μέσα από τους εκατοντάδες στίχους που έχω δημοσιεύσει από το 2005 μέχρι σήμερα (2019) και παρέμεναν αναξιοποίητοι μιας και μόνοι τους, αποσπασματικά δημοσιευμένοι ή ενταγμένοι σε κάποια "ποιητική συλλογή" ανάμεσα σε τόσες ακόμα ποιητικές συλλογές, πρακτικά δε θα ωφελούσαν επιπλέον την τέχνη. Θεώρησα λοιπόν ως χρήσιμη την επαναπαρουσίασή τους στον κόσμο, κατόπιν μικρής απαραίτητης επεξεργασίας με τη μορφή πλέον ποιητικής εργασίας (θεατρικού έργου), όπου αρκετά πρόσωπα απαρτίζοντας την υπόθεση του έργου, έχουν κάτι να πουν μέσω εμού (και των στίχων μου) στους υπολοίπους.

Το γυναικείο όνομα της πρωταγωνίστριας (Υεμένη) που προφανώς δεν αφορά την πολύπαθη χώρα της Αραβίας, πολύπαθη όμως από τον έρωτα και η πρωταγωνίστρια, επιλέχθηκε για να πρωτοτυπήσει και να αναδείξει ένα θαμμένο ποιητικό κομμάτι του θεάτρου - τον συνδυασμό ποιητικής και υποκριτικής - που στις μέρες μας κατά τρόπο τινά είναι υποτιμημένη η πρόσμιξη. Δεν είναι τυχαία ούτε η επιλογή των ονομάτων του πρωταγωνιστή (Υάκινθου) αλλά ούτε και της συμπρωταγωνίστριας (Οφηλία) καθότι διαθέτουν ποιητική χροιά, παραμυθένιο συσχετισμό και βοήθεια δική μου ως προς τη διαχείριση της ρίμας, αφού κλήθηκα να τροποποιήσω (έστω και στο ελάχιστο) τους αυθεντικούς στίχους μου για την εξέλιξη της υπόθεσης του έργου.

Κατά τον τρόπο που και πρόγονοί μας καθιέρωσαν διαλόγους σε μια ιστορία αγάπης παρεμβάλλοντας τον "χορό", εντάχθηκε η χορωδία ώστε να προμηνύει τα μελλούμενα στους ακροατές, αλλά και να παρέχει την πρόγευση άλλοτε του δραματικού κι άλλοτε του κωμικού στοιχείου μέσα στο έργο, αφού βρίθει συναισθηματισμών και μεταβολών από το κωμικό στοιχείο στην δραματολογία κι από τον ερωτισμό στην απόγνωση.

Ως πειραματική εργασία, γιατί έτσι ξεκίνησε και λειτούργησε μέχρι σήμερα έως ότου βρει το δρόμο του το έργο στο θεατρικό σανίδι, ίσως ως κάτι πρωτοποριακό και καινοτόμο για τις εποχές μας (αφού κι όλες συνεπάγονται ορισμένα κοινωνικά μηνύματα μέσω των διαλόγων) - καινοτόμο και πρωτοποριακό στη σύγχρονη εποχή και με σύγχρονους διαλόγους τόσο για τον θεατρικό κόσμο όσο και για τον λογοτεχνικό κόσμο, αφού περιπλέκονται οι δύο κόσμοι των τεχνών σε μία, και μάλιστα με την ύπαρξη αρκετών προσώπων που απαρτίζουν την υπόθεση - πρωτίστως λοιπόν, ως πειραματική εργασία θεωρώ ότι οφείλει να αξιολογηθεί, να κριθεί και να αξιοποιηθεί μελλοντικά για το κοινό.

Μετά και την τμηματική παρουσίαση του έργου σε πέντε τόμους που κυκλοφορεί εδώ και τέσσερις μήνες ευρέως στο διαδίκτυο - από τον Οκτώβριο στο EBooks4Greeks.gr, στο OpenBook, στο Free-eBooks και πρόσφατα στο Twirpx.com (μάλιστα αρκετοί χρήστες του Scribd το μεταφόρτωσαν ήδη στον προσωπικό τους λογαριασμό δημόσια προς διάθεση σε άλλους χρήστες και τους είμαι ευγνώμων) - το έργο εντάχθηκε όλο σε έναν τόμο και πλέον διακινείται ελεύθερα προς ανάγνωση σε επίτομη μορφή 346 σελίδων που περιέχει όλους τους στίχους και τις φωτογραφίες των επιμέρους μερών

του (σε 6,1 MB, 42.256 λέξεις, 346 σελίδες, 2 πράξεις, 12 σκηνές, με επιλογικό σημείωμα, αντί για προλογικό)

Ψάχνοντας για να του βρω τίτλο, το "Πρότερον Θνητοί" (πέρα από το επιτυχημένο και δικής μου επιλογής εξώφυλλό του, δημιουργία του Γιάννη-Στέλιου Παππά) στην διαδικτυακή μου αναζήτηση έπεσα πάνω στον Ωριγένη τον Αδαμάντιο (τον δογματικό θεολόγο και στωικό φιλόσοφο που αναθεματίστηκε για τα κηρύγματά του από την Ε΄ Οικουμενική Σύνοδο το 553 μ.Χ.) και συγκεκριμένα στον τόμο από τα έργα του XV, της σειράς ομιλιών του *Opera Omnia* και πιο συγκεκριμένα στο κήρυγμα (Ομιλία) V του τόμου.

Εύχομαι και ευελπιστώ στην μελλοντική αξιοποίηση αυτής της δουλειάς, που είναι πολυσύνθετη από θέμα συντελεστών αλλά - πιστεύω και - χρήσιμη για το θέατρο και τη λογοτεχνία ως κάτι που έλειπε χρόνια από το χώρο της τέχνης.

Σχετικά με την υπόθεση του έργου :

Το ζευγάρι γνωρίστηκε Αύγουστο (δεν γνωρίζουμε ποιου έτους). Εκείνη σερβιτόρα, όπως προκύπτει από τα λόγια του Υάκινθου στην πορεία, κι εκείνος ταχυδρόμος όπως επίσης προκύπτει από την υπόθεση. Γνωρίστηκαν εντός μιας παρέας, πέρασαν τα μύρια όσα για να υπάρχουν μαζί και αλληλογραφούσαν είτε με επιστολές, είτε με ποιήματα καθότι εξωτερικοί παράγοντες παρεμβάλλονταν στην συνεύρεσή τους ("οι καταστάσεις", όπως μας λέει ο Υάκινθος). Κάποιες φορές συνωμότησε το μυθικό στοιχείο (Νυχτερίδα) ώστε να είναι μαζί ή άνθρωποι που βρέθηκαν στον δρόμο τους (ο Ποιητής) που επιχειρήσαν να τους κρατήσουνε μαζί. Μετά από μια μακρόχρονη σχέση χώρισαν, ο Υάκινθος αγάπησε μια κοπέλα κατά πολύ μικρότερή του σε ηλικία και διατήρησε σχέση, την Οφηλία, ενώ η Υεμένη παντρεύτηκε και απέκτησε 2 παιδιά, όπως μαθαίνουμε στην απρόσμενη συνάντησή τους στον Εθνικό κήπο. Μετά και την τυχαία τους συνάντηση, ξανα-ερωτεύονται. Ο Υάκινθος παρατάει την Οφηλία, και η Υεμένη την οικογένεια για να υπάρχουν πάλι μαζί. Εκεί προς το τέλος της πορείας του έργου όμως που θεοποιείται και το θηλυκό στοιχείο, άξαφνα χάνεται, εξαφανίζεται κατά μυστηριώδη τρόπο η Υεμένη (πράγμα όχι σπάνιο, εφόσον είχε δείξει τάσεις φυγής κατά την εξέλιξη του έργου) και την βρίσκουν τελικά νεκρή. Πιθανολογούμε από την κατακλείδα, ότι κάποια χρόνια μετά (συγκεκριμένα, "χίλιες τετρακόσιες μέρες και δύο χιλιάδες ώρες" μετά) όπως μας λέει ο Υάκινθος στον επίλογό του, στάθηκε αδύνατον να προχωρήσει με άλλη γυναίκα, κάνοντας τον απολογισμό του. Πιθανολογούμε επίσης ότι η Υεμένη μετουσιώθηκε σε Θεά Αφροδίτη (υπεισέρχεται το θεϊκό στοιχείο που αποτελεί την γέννηση της πλάσης ως προπομπός για την ελπίδα μας...)

Κυρίαρχα νοήματα, η Ελπίδα και η αναζήτηση του νοήματος της Ζωής.

Ως θεατρικό έργο αποτελεί φανταστική ιστορία και δεν συνδέεται με αληθινά πρόσωπα ή καταστάσεις.

Γ. Σ. Κόκκινος